

ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்திர சேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

श्रीकामकोटिग्रन्थावलि: १२

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीचन्द्रमौलीध्वराय नमः ॥

श्रीमन्नीलकण्ठदीक्षितवर्यैः प्रणीतः

॥ श्री आनन्दसागरस्तवः ॥

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीकाञ्चीकामकोटिपीठाधीश्वर
श्रीजगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादानां
श्रीमुखेन समुद्भासितः

श्रीकामकोटिर्विजयते

द्वितीयं मुद्रणम्

श्रीकामकोटिकोशस्थानेन प्रकाशितः

ஸ்ரீ:
மலாகவி ஸ்ரீ நகைண்ட நீஷித் அவர்கள்

இயற்றிய

ஸ்ரீ ஆனந்தஸாகரஸ்தவம்

ஸ்ரீ ய. மலாலிங்க சாஸ்திரிகள், எம். ஏ., பி. எல்.
எழுதிய முகவுரை, தமிழ், ஆங்கில அநுவாதங்களுடனும்

தர்மபூஷண, தர்ம ஸம்வர்த்தக
ராவ் ஸாஹேப் N. நடேச ஆய்யர் அவர்கள்
எழுதிய ஆங்கில முன்னுரையுடனும்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளான
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வத் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அருளிய திவ்ய ஸ்ரீமுகத்தடனும்
கூடியது

இரண்டாம் பதிப்பு

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்
4, பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப்புத் தெரு, சேன்னை.
[ரிமை] 1954

[விலை அணு 14

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमुखम् ॥

मुद्रा

श्रीमत्परमहंसपरिवाजकाचार्यवर्य श्रीमच्छङ्करभगवत्पादप्रतिष्ठित-
श्रीकाञ्चीकामकोटिपीठाधीश्वर श्रीजगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्र-
सरस्वती श्रीपादैः कियते नारायणस्मृतिः ॥

अस्ति निखिलसहृदयविपश्चिक्कुलशेखराणां श्रीपरदेवताप्रपदन-
रानुरक्तिभूषणानां महाकवि श्रीनीलकण्ठदीक्षितेन्द्राणां कृतिः—
मानन्दसागरस्तवो नाम । सेयं सर्वसुगमभाषानुवादसहिता
श्रीकामकोटिकोशस्थानेन सांप्रतं प्रकाशमुपनीयत इति विजानतां
मान्तमानन्दसागरे निमज्जत्येव ॥

विश्वतोगतिषु दीक्षितेन्द्राणां कृतिषु इयमन्याहशी गतिरानन्द-
सागरस्तवस्य, यत्र विश्वत्रयात्मसविलक्षणरूपया (अखिलचराचर-
माणभृदसुलभरूपया) विश्वभसंपदा चराचरजनन्यै श्रीमीनाक्षीदेव्यै
आत्मा निवेद्यते । पूर्वोत्तरभागद्वयसंमिन्नमिव च स्व स्वरूपमावह-
रिदं काव्यरत्नं स्वप्रतिपाद्यमद्भुतद्वन्द्वात्मकं किमपि तत्त्वं स्वरूपेणा-
यनुकरोतीव । तथा हि; अयं प्रबन्धः द्विपञ्चाशत्परिमितेन
विंश भागेन “प्रारब्धकर्म कियदारभते (२०), आत्मा समस्त-

जगताम् (२३) वेदान्तवाक्यजनितम् (७) ” इति चैवमादिवचनैः
कर्म-भक्ति-ज्ञानमार्गाणामनपेक्ष्यतां प्रपत्तेरेव परमाद्गणीयतां चोप-
वर्णयति । प्रपतेः फलं जीवन्मुक्तिसुखाखादलक्षणं तूत्तरेण भागेनेति
विषयविभागः समुच्चैतव्यः ॥

सर्वशास्त्रपरमैदंपर्यपर्यवसानमूलं परदेवतात्मकपरतत्त्वं तदव-
गमार्थंश्च नैकविधान् शास्त्रार्थान् सरलया गमनिकया सहृदयसंवादं
सरसतामापाद्यापरोक्षमिव कलयत् मन्यामहे काव्यमेतत्पर्याप्तमेव
सहृदयलोकस्य विशिष्टतत्त्वोपदेशाय ॥

इदं तावत्पाठकसहृदयैरवश्यमवधातव्यम्—यथा महाकवयः
प्रायेण स्वस्वमर्थं संदिशन्तः ‘अपशवो वा अन्ये गो अश्वेभ्यः’
इतिवत् नहि निन्दान्यायेन वा, ‘कस्त्वं वानर रामराजभवने’ इतिवत्
व्याजस्तुतिचमत्कारेण वाऽर्थान्तरं विनिन्दन्त इव संदिशन्ति ।
विशेषतश्चैषा शैली श्रीदीक्षितेन्द्राणां कृतिषु संलक्ष्यत इति । तदिह
कर्म-भक्ति-ज्ञानमार्गदूषणप्रतिभानेषु यथादर्शितेषु पाठकैः स-
हृदयतापरकाष्ठामधिरूढैर्भूत्वा कविभावपरमार्थगतिरनुसरणीया,
न केवलवाच्यार्थनिर्वहैर्मार्गान्तरदूषणेऽमिनिविष्टमानसैर्भवितव्यम् ।
तथा च परावृत्य सूक्ष्मया विपश्चिद्दृष्ट्या विवेके क्रियमाणे, कविवैरैः
स्वोद्भाषितानामेव दूषणानां तत्रतत्र परिहारोऽपि गूढतया निवेशितो
दरीदृश्यते । सर्वथाऽपि निबन्धोऽयं मार्गविशेषप्रत्याख्यानाय
प्रवृत्त इति नेदं नेदीयः काव्यपरिशीलिनाम् ॥

जीवन्मुक्तिदशां प्राप्य कदाचिन्निर्विकल्पकसमाधेर्युत्थितानां
दीक्षितेन्द्राणां “सुखमात्यन्तिकं यत्तद्बुद्धिब्राह्ममतीन्द्रियम् ।

वेत्ति” इति नीत्या तत्कालसमास्वादितानन्दसागरतरङ्गपरम्पराया
विवर्तरूपोऽयं स्तवराज इत्यभियुक्तसंप्रदायः । अत एव,

“आचूढमाचरणमम्ब तवानुवार-
मन्तस्सरन् भुवनमङ्गलमङ्गमङ्गम् ।
आनन्दसागरतरङ्गपरम्पराभि-
रान्दोलितो न गणयामि गतान्यहानि ॥” [५३]

इत्युत्तरभागोपक्रम एव आनन्दसागरस्तव इत्यन्वयमस्य नामेति
सूचयति कविवधौ । तथा—

“नाम्निन् रविस्तपति नात्र विवाति वातो
नास्य प्रवृत्तिमपि वेद जगत्समस्तम् ।
अन्तःपुरं तदिदमीदृशमन्तकारेः
अस्मादशास्तु सुखमत्र चरन्ति बालाः ॥” [१०३]

इत्यनेन निर्वृत्तमात्मनः परमात्मसाक्षात्कारं सूचयन्तीति गम्यते ।

इत्थं नाम परदेवतासाक्षात्कारपरिनिष्पन्नाखण्डानन्दसागरतरङ्ग-
परिस्पन्दरूपोऽयं स्तवराजः शृण्वतां मन्वानानामनुध्यायतां च
सर्वेषामपि आनन्दसाक्षात्काराधिकं फलमेकान्ततः श्रीचन्द्रमौलीश-
हृपया भाषयत्वित्याशासाहे ॥

विजययात्रास्थानम्
कुम्भरमिता तारण सं०
वैशाखामावास्या मानुशासरः
ता० 21-5-44.

नारायणस्मृतिः

काद्यां निपातय वपुः श्वपचालये वा
 स्वर्गं नय त्वमपवर्गमधोगतिं वा ।
 अथैव वा कुरु दयां पुनरायतौ वा
 कः संप्रमो मम धने धनिनः प्रमाणम् ॥ ५१ ॥

आचूडमाचरणमम्ब तवानुवार-
 मन्तः स्मरन्भुवनमत्रलमत्रमत्रम् ।
 आनन्दसागरतरङ्गपरम्पराभि-
 रान्दोलितो न गणयामि गतान्यहानि ॥ ५२ ॥

अर्थं जितत्रिपुरमम्ब तव स्मितं चे-
 दर्धान्तरेण च तथा भवितव्यमेव ।
 तच्चिन्तये जननि कारणमूक्षमरूप-
 स्थूलात्मकविपुरशान्तिकृते स्मितं ते ॥ ५० ॥

विश्वं सृजत्यवति हन्ति च यत्कटाक्षो
 विश्वस्यतां कथमसौ चपलस्वभावः ।
 एषोऽपि यामनुसरँल्लभते यशांसि
 तामेव विश्वसिमि देवि तवानुकम्पाम् ॥ ९२ ॥

अर्थं कलङ्करहिता करुणैव शम्भो-
 र्धं गुणास्तदितरे सकलाः समेताः ।
 ह्यम्ब संप्रति किल स्फुरितं रहस्यं
 संपश्यतो मम भवन्मयमैशमर्धम् ॥ ९३ ॥

अर्थं स्त्रियस्त्रिभुवने सचराचरेऽस्मि-
 न्नाथं पुमांस इति दर्शयितुं भवत्या ।
 श्रीपुंसलक्षणमिदं वपुराहतं य-
 तेनासि देवि विदिता विजगच्छरीरा ॥ १०० ॥

निर्मासि संहरसि निर्वहसि तिलोकीं
 वृत्तान्तमेतमपि वेत्ति न वा महेशः ।
 तस्येश्वरस्य गिरिजे तव साहचर्या-
 जातः श्रुतिष्वपि जगजनकत्ववादः ॥ १०१ ॥

आनन्दसागरस्तवे 11, 18, 28, 30, 46, 51, 53, 80, 92, 93,
 100, 101.

I. NILAKANTHA DIKSHITA, known also as श्रीकांत
 #=9=9=, belongs to the seventeenth century as stated by
 himself in his Nilakantha Vijaya Champu, a verse wherein
 assigns to the Champu the Kali Year 4738 correspond-
 ing to A. D. 1637 as the date of its composition. Three
 kingdoms, the Pallava Nad (Chingleput and North
 Arcot), the Pandya Nad (Madura and Chera) and
 Tinnevely vie with one another in each claiming him
 as its own—the first as the son of its soil in Adayap-
 palam near Virinchipuram, Kanchi; the second as the
 chosen Prime Minister of its king Tirumalai Naicker; the
 third as the resident of its village பாலமடை (Palama-
 dai) in his closing years. Three Muses, the Muse of
 Kavya Sastra (Poetry), the Muse of Tatva Sastra
 (Philosophy), the Muse of Bhakti Sastra (Divine fervour)
 have been profusely favouring his family for 5 genera-
 tions above and below, while a fourth Muse of Artha
 Sastra (Statesmanship) has been particularly honouring
 him in addition. The वंशवृक्ष (genealogical tree) gives full
 particulars of his lineage. That he has won for himself
 the highest place of honour among the poets, philoso-
 phers and statesmen of his age will be easily seen from
 contemporary writings.

ஸ்ரீ:
॥ ஸ்ரீ முகம் ॥

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜக ஆசார்யவர்யர்களான ஸ்ரீமத் சங்காபகவத்பாதர்களினால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப் பெற்ற ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிச்வர்களான ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சந்திரசேகரேந்த்ர ஸாஸ்வதீ ஸ்ரீ பாதர்களால் நாராயண ஸ்மரணம் செய்யப்படுகிறது.

ஸஹ்ருதயர்களான ஸகல பண்டிதர்களின் கூட்டத்திற்கும் சிரோபூஷணமாய் விளங்குபவரும் ஸ்ரீ பாதேவதையைச் சரணம் புகுவதிலுள்ள உயர்ந்த விருப்பத்தையே அணியாகக் கொண்டவருமாகிய மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதரவர்களின் க்ரந்தங்களில் ஒன்றாக விளங்குவது ஆனந்த ஸாகரஸ்தவம். அது எவர்க்கும் எளிதான பாஷைகளில் (தமிழிலும் இங்கிலீஷிலும்) அனுவாதத்தோடு கூடி அச்சிடப்பெற்று ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானத்தின் வெளியீடுகளில் ஒன்றாக வெளி வருகிறதென்பதை அறியுமவர்களுள்ளம் ஆரந்தவெள்ளத்தில் மூழ்குகின்றது.

எல்லாவிதப் போக்குகளையுடைய தீக்ஷிதரவர்களின் க்ரந்தங்களுக்குள் இந்த ஆரந்தஸாகரஸ்தவத்தின் போக்கு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. இதில் கவி, உலகத்திலுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்குக் கிடைக்கவிரிதான நம்பிக்கைச் செல்வத்தினால் எல்லா உலகுக்கும் தாயாகிய ஸ்ரீ மீனாக்ஷி தேவிக்குத் தம்மை (ஆத்ம) அர்ப்பணம் செய்கின்றார். இரண்டு பாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கும் தன்மை வாய்ந்த இச்சிறந்த காவியம், இதில் வர்ணிக்கப்படும் அற்புதமான இரட்டைரூபமுள்ள (அர்த்தநாரீஸ்வராத்மகமான) தத்வத்தை ரூபத்தினாலும் ஒத்திருப்பதுபோலாம். அப்படியே இக்க்ரந்தம் ஐம்பத்திரண்டு ச்லோகம் (1-52)

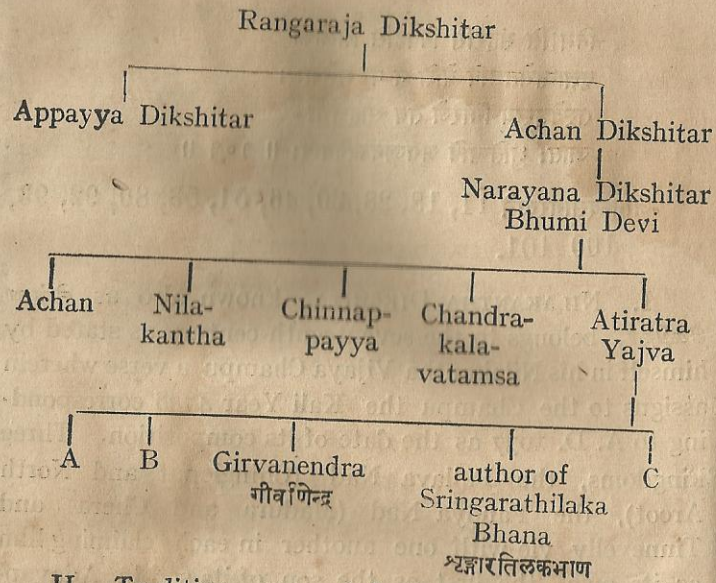
ஸ்ரீ முகம் .

vii

கொண்ட முதல் பாகத்தினால், கர்ம-பக்தி-ஜ்ஞானம் என்ற வழிகள் தேவையில்லை என்பதையும், ப்ரபத்தியே ரன்கு கைப்பற்றத் தகுந்தது என்பதையும், “ப்ராவீயகர்ம கியஜாஸ்தே, ஆத்மா ஸ்மஸ்தஜமதாம், வேடிாந்தவாக்யஜநி தம்” (20,23,7) இது முதலிய வசனங்களால் கூறுகிறது. ஜீவன்முக்தி ஸுகாதுபவரூபமான ப்ரபத்திபலம் இரண்டாவது பாகத்தினால் வெளிப்படுகிறது என்ற விஷயவிபாகம் கவனிக்கத்தக்கது.

ஸகல ஸாஸ்திரங்களுக்கும் கடைப்பிடியானதும் பாதேவதாஸ்வரூபமுமான பாதத்வத்தையும் அதையறிவதற் குறித்தான அனைக சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் எளியநடை யில், ஸஹ்ருதயர்களுக்கு உண்மையென்பதையும் கனிப்புறு வதையும் உண்டுபண்ணி ப்ரத்யக்தமாகக் காண்பிக்கும் இக் காவியம் உயர்ந்த தத்வத்தை எவரிககோஷ்டிக்கு உபதேசிப்பதில் திறமை வாய்ந்ததென்றே உறுதி கொள்கிறோம்.

இதைப் படிக்கும்வர்கள் அவசியம் கவனிக்கவேண்டிய தாவது—“மஹாகவிகள் (தங்கள் கிரந்தங்களில்) விஷயத் தை எடுத்தவைக்கும்போது ‘அபஸுவோ வா அன்யே கோ அஸ்வேஷ்ய’ என்பதுபோன்ற நவரி நிந்தாந்யயத் தினாலோ ‘கஸ்தவம் வானா ராமாஜ ஹவனே’ என்பது போன்ற வ்யாஜஸ்துதி சமத்காரத்தினாலோ வேறுபொருளை இகழ்ந்ததுபோலவே பெரும்பாலும் பேசுவார்கள். இந்த பாகம் சொல்லும் பழக்கம் தீக்ஷித ச்ரேஷ்டரின் கிரந்தங் களில் அதிகமாகக் காணப்படும்” என்பது. ஆகவே, ‘கர்ம-பக்தி-ஞான மார்க்கங்களை எடுத்துக் கழிக்கும் பாகத்தை வாசிக்காமவர்கள் ஸஹ்ருதயத் தன்மை மேலிட்ட வர்களாகி அப்படி காட்டுபிடங்களில் கவியின் உண்மை யான மனப்பாக்கையே கவனிக்கவேண்டுமே யொழிய வேறு வழிகள் சரியல்ல என்று மேலெழும் பொருள்களில் மனதைச்செலுத்தலாகாது. ஸுசுஷ்மமாகத் தங்கள் ஞானக் கண்ணைத்திறுப்பி உபயோகித்துப் பகுத்துப் பார்க்குமள வில் தாம் எடுத்துக்காட்டிய தூஷணங்களுக்கு ஆங்காங்கு கவியே சொல்லியிருக்கும்பரிஹாரமும் துண்ணியதாயிருக்கு மழகு ரன்கு விளங்கும், எனவே எவ்வகையிலும் (ப்ரபத்தியி

II. Tradition, supported, in a way, by the internal evidence furnished by the works of Nilakantha, has woven three charming legends about his life-history, about his Pitt-like entry into the Pandya Nad, as the Prime Minister of Tirumalai Naick, his brilliant career there like that of Manivachaka and his Wolsley-like exit into the village of Palamadai in his closing days. It will be useful to narrate them at the outset in the barest outline as they are not generally known and as they furnish the key to the correct understanding of most of his writings.

(a) *The 1st legend relates to his entry into Madura as its Prime Minister.*

In the course of a family partition and in answer to the question of Appayya, as to what he wanted as

his share in the Daya, the budding boy Nilakantha declared unhesitatingly that he valued Appayya's कृपा (Kṛpa) higher than even a Maharajya. With tears of pride and joy welling up in his eyes, that great Appayya gave him Raghuvamsa and Devi-Mahatmya in palm leaf manuscripts with 200 lines on each leaf and sent him to Madura with hearty blessings that a Maharajyam will soon voluntarily woo him. Patanjali in his Yoga Sutrās solemnly assures सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वं. Bhavabhuti in his Uttara Rama Charita declares with equal emphasis :

लौकिकानां हि वाच्यतामर्थं वागवुचते ।

अर्थानां पुनरावातां वाचमर्थाद्भुवावति ॥

The Vak of the truthful Appayya becomes true very soon. The daily discourses on Devi-Mahatmya, regularly delivered by Nilakantha while yet in his teens on the banks of the Svarna Padmini, in the ancient soul-stirring oriental style, now lamentably disappearing before an ever-growing gathering of thousands and often listened to unobserved by Tirumalai Naick himself during his routine nocturnal visits, revealed to him the priceless treasures lying hidden within the tiny frame. He at once set his heart upon making the boy his Prime Minister. To stem the tide of discontent surging among his indigenous subjects against the introduction of an alien element—a feature not peculiar to modern times alone—he convened a Parishad in true oriental fashion and offered the premiership to whomsoever will answer the simple question,

How did काक come to be called काक ?

raged for 6 months between the Saivites headed by Nilakantha and the Vaishnavites headed by an equally great Vaishnavite. It required the full play of all the talents and dialectics of Nilakantha to emerge successfully from the contest. Immediately after, another trouble arose. Sundaramurti Asari had easily won a name and fame for reaching perfection in his art even at the very first sitting. While chiselling the statue of the senior queen of Tirumalai Naick, intended to be placed in the Pudu Mandapam, he experienced the saddest tragedy of his life. A thin slice flew away from the right thigh of the statue, leaving that part defective. He sat at it a second time but with the same result. Perplexed and perturbed beyond measure, he explained the situation to Nilakantha, who happened to be there then, superintending the operations. As the result of a short and steady introspection, Nilakantha advised the sculptor to leave the statue as it was. The sculptor, when demanded by the king the next day, recounted all that had happened between him and Nilakantha. Devoured by jealousy, the green-eyed monster, and with the knowledge he had of the existence of a mole in the thigh of his queen, the king suspected, Bhoja-like, some questionable relationship between her and Nilakantha. He lashed himself into a paroxysm of anger and fury and ordered the arrest of Nilakantha, determined to scotch out his eyes and fill them with camphor. Nilakantha was in the Pooja Dalam, when the military commandant arrived with a full battalion. Nilakantha instinctively scented the situation, with the grace of Sri Minakshi, and wholly

unabashed, applied the camphor to his eyes and they became blind forthwith. The Commandant was requested to convey to the king the news that his wishes had been duly carried out. With a conscience smitten for his own iniquity, and trembling from head to foot, the penitent king ran up to Nilakantha and prayed for pardon. Moved by the genuine remorse and contrition of the king, the blind Nilakantha entered into communion with Sri Minakshi. What follows?

Out, flowed in full flood, like the Kanakadhara-stava of Sri Sankara, with *सुसुतीनीकाशवाग्देव*, in torrential eloquence equal to the force of the Ganges, the *Anandasagarastava*, in 105 verses, from Nilakantha's heart, with a genuine prayer to Sri Minakshi for the restoration of his eyesight, more for giving relief to the remorse-bitten king than to himself. Such is the origin of *Anandasagarastava*. More about it in the sequel. Suffice it to say here that tearing himself from the Royal Court, Nilakantha, to the inconsolable grief of the king, made *பாலமடை* (Palamadai) the home of his closing days, honoured down to his dissolution by his royal grants.

III. Many of the writings of Nilakantha, in common with those of his renowned sire Appayya, have become irrecoverably lost to us. The works now extant consist of three Mahakavyas, eight Laghu Kavyas, a Nataka and a commentary on கையர், a Vyakarna Grantha.

IV. The Mahakavyas are Gangavatarana, Nilakantha Vijaya Champu and Siva Lilarnava.

Gangavatarana, as its name implies, deals with the victorious exploits of Bhagiratha, for bringing down

to the Earth, from the celestial regions above, the holy Ganges, and also with the greatness of Paramesvara. The Second brings out similarly the अव्याजकृष्णा of Sri Siva, implicit in his devouring the poison Halahala, which came out of the ocean of Milk, when churned by the Devas and the Asuras and in saving the world from immediate destruction, thus establishing that he is not a Samharakarta, as erroneously supposed, but a real protector of the world. The *Siva Lilarnava*, on which mainly rests his fame as a great poet, depicts the 64 lilas of Siva in charming ecstatic poetry, interspersed with brilliant flashes of hasya rasa (wit and humour). It is noteworthy that the poet, fed on काव्यामृत and imbued with a real poetic sense of justice, correctly points out that the vanquished Jainas themselves voluntarily ascended the scaffold, thus redeeming Tirugnana Sambanda, from the charge of cruelty levelled against him, as a cruel victor in the philosophical duel between them.

V. The eight laghu Kavyas consist of Kalividambana, Sabharanjana Sataka, Sivotkarsha Manjari, Sivatatva Rahasya, Anyapadesa Sataka, Vairagya Sataka, Santi Vilasa and Anandasagarastava.

(a) *Kalividambana* and *Sabharanjana Sataka* are delightful effusions of a promising youthful courtier poet, luridly painting the several gradually deteriorating religious and economic conditions, of the people of his time, amidst biting and brilliant flashes of sparkling wit and humour. To this day, almost every verse therein is on the lips of even a layman, as a household word.

(b) The *Sivotkarsha Manjari*, *Sivatatva Rahasya* and *Anyapadesa Sataka* are the ecstatic outpourings of a Jiva, immersed in Siva Bhakti and negotiating step by step, on his onward march, the thorny paths of karma and yearning for the acquisition of Vairagya and Santi, so very essential for realizing the Ananda inherent in him, with the aid of Divine grace. They take equal rank with the Sivananda Lahari, and Soudarya Lahari of Sri Sankara and the Vairagya Sataka of Bhartruhari.

(c) The *Vairagya Sataka*, *Santi Vilasa* and *Anandasagarastava* are companion volumes reflecting, as in a mirror, the tribulations, doubts, perplexities and conflicts, which harass, torment, torture and agonise a Jiva, treading the paths of Karma and Gnana, hankering after आत्मानन्दानुभव.

VI. I wish to sound, at this stage, a note of warning. The merits and beauties of Nilakantha's minor poems can be best perceived, appreciated, enjoyed and judged by those who make a thorough study of all of them in the original, in their chronological order and in the light of his chequered life-history. So approached, they take equal rank with the predecessors of Nilakantha, including even Sri Sankara, for felicity of expression, sublimity of ideas, depth of religious fervour and heights of poetical fancy. I say even "Sri Sankara" because it has to be said about his writings whether Ashtakams or Laharis or Prakarana or Bhashyas, that being the productions of an Avatar of Jayara and Isana, the fountain head of all powers and all Vidyas, they are models of perfection, from start to finish, differing from the works of other poets, born or made, which like a sugar-cane get progressively sweeter and sweeter, as they march on in life, from

boyhood into youth, from youth into adolescence and from adolescence to old age. It is no wonder that many a critic, not in possession of the aforesaid keys has been led unwittingly into avoidable errors of judgment regarding the merits of some of Nilakantha's works. Can Kalidasa or Valmiki or Muka Kavi paint कैयट, पञ्चपादिका, परिमल, etc., in the hues of उषस् (dawn), राकाचन्द्र (full moon) and कमल (lotus) ?

VII. The very beautiful and accurate Tamil rendering of Brahmasri Mahalinga Sastrigal, a scion of the family of Nilakantha, followed, as it has been, by an intelligent, elaborate and scholarly exposition of the underlying ideas and Kavirudhaya, (कविहृदयं) has made it unnecessary to enter into a detailed analysis of the contents of *Anandasagarastava*. An introduction is hardly the place for such an analysis. I shall therefore content myself with the following summary.

VIII. The *Anandasagarastava*, as I read it, is the soliloquy of a Jiva, lacerated by a thousand conflicting emotions convulsing him, from head to foot, and struggling with wings undeveloped, soar into the dizzy heights of आनन्दानुभव after discarding the fickle, fleeting, evanescent, hollow and elusive pleasures of youth, wealth, power, royal favour and every other earthly distinction. Every verse is a priceless gem, shining in matchless brilliance, too dazzling for an uninitiated and an untrained eye. The first 60 verses were composed, if tradition and internal evidence speak true, while he was still in the throes of the excruciating pain, caused by the burning and blinding camphor he had applied to

them. The 3rd verse reminds one of the lamentations of Bhartruhari and Sri Sankara.

आकन्दितं रुदितमाहतमानने वा
कस्यार्द्रमस्तु हृदयं किमतः फलं वा ।
वस्य मनो द्रवति या जगतां स्वतन्त्रा
तस्यास्त्वाम्भ्र पुरतः कथयामि खेदम् ॥ (आनन्दसागरस्तवः 3.)

करा वाराणस्याममरतटिनीरोधसि वसन्
वसानः कौपीने शिरशि निदधानोऽजलिपुटम् ।
अथे गौरीनाथ निपुरतर रामो विणयान
प्रवीचति कोशान् तिमिरमिव नेत्र्यामि विवसान् ॥
श्रीकान्ते चरन्ति जगत्सन्निभे श्रीशारदास्ते जना
जगत्सन्निभे मया न जगतः शीत्ये भवत्येव तव ।
श्रीतो जगत् कुण्डलान् करणे सन्निभं निभितं
सन्निभान्करशये पशुपते कन्दमेव स्वया ॥ (शिवानन्दलहरी 66.)

जगत्सन्निभे जगती जननि भवन्मण्डलकिरणे-
रत्नस्यैके इति कणमपि परज्ञानपयसाः ।
जगत्सन्निभे पान्चकज इति कामाक्षि शिशिरां
पदात्सन्निभेच्छायां परमशिवजाये शृण्वते ॥ (श्री मूकपञ्चशती पादा 61.)

सहै पापी पापहृत्पणनिपुणः शंकर भवान्
सहै शीतो शीतानुभववितरणे ते व्यवसिता ।
सहै शीतो शीतोदरणविषयजस्वमितरत्
न जगत्सन्निभे पशुपते कन्दमेव स्वया ॥ (श्री दीनाकन्दनम् 49.)

What can be more thrilling than the unbounded child-like faith in the Devi, revealed in verses 3 to 6 and 12? What can be more disheartening than the description, in verses 7 to 11 and 15, of the perplexing, conflicting and unhinging theories characterising the Vedantic teachings (the gnana marga), difficult of

understanding and realization, even after a series of endless births and deaths? What can be more harrowing than the evanescence, impermanence and hollowness of the pleasures open to a Jiva, meticulously following the thorny path of Karma, which enjoys its performance and non-performance in the same breath, depicted in verses 16 to 21? What can be more disquieting than the heart-rending exclamations in verses 22 to 27, regarding the real nature of the so-called Bhakthi-Marga, which has an inescapable tendency to drag a Jiva into the whirlpool of Samsara? What can be more perplexing than the searching questionnaire, contained in verses 28 to 34, as to who is Jiva; what is Brahma; what is Samsara and its origin, and how it affects us; what is your goal and by what means can you reach it? What can be more attractive than the doctrines of Self-surrender, set out in verses 35 to 41? What can be more brilliant than the flights of philosophic conception and imagery, poured forth in verses 51, 53, 80, 92, 100, 101, etc.?

IX. There is fragrant flower of poetry, blushing unseen in *Sabharanjana Sataka* :

जानाते यन्न चन्द्रार्कौ जानते यन्न योगिनः ।

जानीते यन्न भर्गोऽपि तज्जानाति कविः स्वयम् ॥ (सभारजनम् 23.)

“What the all-reaching rays of the sun and moon cannot penetrate, what defies the vision of Yogis, what escapes the notice even of the all-knowing Siva, is visible to a poet instinctively.” True to his words, the born poet that Nilakantha is, he visualised and wrote what all has been said in the first 60 verses, while still

blind. But, when the lamentations reach a very high pitch in the 61st sloka, wherein he complains that neither the perfect वित्तशुद्धि acquired by Nilakantha, the Karmatha, nor the divine fervour in which the Bhakti-intoxicated Nilakantha was swimming, affords any help, in his attempt to perceive the sublime beauty of the feet of Sree Minakshi, in spite of Her condescending mercy and grace, without the aid of the physical eye, the eyes regain their power. What follows? The poet, philosopher, saint and sage bursts forth, in language of torrential eloquence, into an ecstatic description of Devi, the feet which constitute the cynosure of even Yogis like Suka, with the nails eclipsing the brilliance of the moon and the tingling and inviting नूपुर, the slings coveted by Brahma, Vishnu and Rudra, the thigh which chases away the misery of Siva resting on it, her flowing garland, the shining pomegranate-like row of teeth, the smile which brings its Mangala to the afflicted devotees, the शम्भुस्मृत which is the quintessence of the Sara of all Agamas, the Nasamani, the Tatanka and Kataksha, etc.

Such is the *Anandasagarastava* of Nilakantha, wherein are treasured the richest devotional and philosophic concepts, and which takes the author, the reader, the hearer, the translators and editors all alike to the Ananda of the Divine Presence.

MADURA

10-1-1944

(Sd.) N. NATESA AYYAR
Dharmabhushana, Dharm
Samvardhaka,

ஆனந்தலாகார்தவம் இயற்றிய

மஹாகவி ஸ்ரீ லீலகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்களின் வரலாறு

ஸ்ரீ ய. மஹாலிங்க சாஸ்திரிகள், M.A., B.L. எழுதியது

விரிஞ்சிபுரத்திற்கு சமீபத்திலுள்ள அடையப்பலம் என்ற கிராமத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்ய தீக்ஷிதர் அவர்களுக்கு பௌத்திரராகவும், ஸ்ரீ ரங்கராஜ தீக்ஷிதர் அவர்களுக்குப் புத்திரராகவும், அவதரித்த ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்களின் இளைய ஸகோதரர் ஸ்ரீ ஆச்சான் தீக்ஷிதர். ஸ்ரீ ஆச்சான் தீக்ஷிதருடைய புத்திரர் ஸ்ரீ நாராயண தீக்ஷிதர். ஸ்ரீ நாராயண தீக்ஷிதரின் இரண்டாவது குமாரர் ஸ்ரீ லீலகண்ட தீக்ஷிதர். இவர் அன்னை பூமிதேவி.

கி. பி. பதினொவது நூற்றாண்டின் மத்தியில் முகம்மதியர்களால் விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யம் உடைப்பட்டுப் போய் விட்டது. சிதறுண்ட அந்த ஸாம்ராஜ்யத்தின் பின்னமான அம்சங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு, பல சில்லறை ராஜ்யங்கள் தலைகிளப்பின. பெனுகோண்டா, வேலூர், தஞ்சாவூர், மதுரை என்றவாறு நான்கு பின்னங்கள் உருவெடுத்து வலுக்க வாரம்பித்தன. பெனுகோண்டாவில் பழய விஜயநகர ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்த திருமலையினும், அவனுக்குப் பின் வேங்கடபதிராயனும், ராஜ்ய ஸ்தாபனம் செய்து கொண்டார்கள். மற்ற ராஜ்யங்களில் நாயக்கர்கள் ஆண்டு வந்தார்கள். இவர்களில், வேலூர் நாயக்கர்கள் விஜயநகர ராஜ்ய காலம் முதற்கொண்டே ஆண்டு வந்த தனிப்பட்ட ஒரு பழய ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். தஞ்சாவூர் மதுரை நாயக்கர்கள் விஜயநகரத்தின் ஸ்ரீமதிபதிகளாக விருந்து, பின்பு சுதந்திர அரசர்களானவர்கள். ஸ்ரீமத் ஆசார்ய தீக்ஷிதர், விஜயநகரம் கிருஷ்ணதேவராயரின் ஸபையை அலங்கரித்தவர். ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் வேலூர், பெனுகோண்டா ஸம்ஸ்தானங்களில் விளங்கியவர். ஸ்ரீ லீலகண்ட தீக்ஷிதர் மதுரையில் மந்திரி பதவி

வகரித்தவர். இங்ஙனம் அடையப்பல வம்சத்திலுதித்த இப்பெரியோர்கள் அவ்வப்போது தலைதூக்கிய பிரபல ராஜகாரங்களில் பிரகாசித்து வந்தனர் என்று தெரிகிறது ஸ்ரீ லீலகண்ட தீக்ஷிதர் காலத்தில் வடக்கேயுள்ள பெனுகோண்டா, வேலூர் ராஜ்யங்களும் அவிந்துபோகத் துவக்கிவிட்டதாலும், தெற்கே தஞ்சாவூர், மதுரை ராஜ்யங்கள் வலுத்து மிக்கப் பெருமையடைந்து வந்ததாலும், அரிய பெரிய வித்வான்கள் தஞ்சாவூரில் வந்து குடியேற ஆரம்பித்ததாலும், இவரும் முதலில் வித்யாப்யாஸத்தின் பொருட்டும், பின்பு வித்யாபிரசாரத்தின் பொருட்டும், தம் முன்னோர்கள் இருந்த தெரத்தையிட்டுத் தெற்கே வந்து குடியேற நேரிட்டது.

ஸ்ரீ லீலகண்ட தீக்ஷிதர் பாலயத்தில், தன் தகப்பனாரை விழந்ததால், பெரிய தாத்தாவான ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்களின் ஸம்ஸ்தானத்தில் வளர்ந்து வந்ததாயும், ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் தன்னுடைய அந்தய காலத்தில், தன் பௌத்தரின் பதினொரு பெயர்களுடன் பன்னிரண்டாவதாகத் தன் தம்பி பெனுகோண்டா சேர்ந்துக்கொண்டு, தன் சொத்துக்களை பாகம் செய்துகொடுக்க நினைத்தார் என்றும், இதற்குத் தன் புத்திரர்கள் திருப்பியாக விடை கொடுக்காததால்; ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் அச்சிறுவனைக் கூப்பிட்டுப் புஸ்தக அகாடமி சென்று ஏதாவது ஒன்று, இரண்டு புஸ்தகங்களை எடுத்தவர என்று உத்திரவிட்டதாயும், சிறுவன் உள் இசைந்த ரதவம்சத்தையும், தேவி மாணாதம்மத்தையும் எடுத்த வந்ததாயும், ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள், அதைப் பித்தக கலித்தாயித்த ஸ்ரீ தேவியின் அருளைப் பெறுவாய், மஹா கவி பாலயம்" என்று அனுக்கிரமித்ததாயும் பெரி யார்வணிக் கதை.

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் தனது 73-வது வயதில் மதுரையில் இறந்தார். இவரின் பௌதிக தேகத்தை விட்ட கைகளை, ஸ்ரீ லீலகண்டருக்கு வயது பன்னிரண்டு. அவ் வயதில் மதுரையில் தம் பெரிய தாத்தாவின் பெருமையை

தஞ்சாவூர் தீக்ஷிதர் அவர்கள் காலமானது 1593-ல்; ஸ்ரீ லீலகண்டர் 1615-ல் இறந்தார்.

தான் பார்த்து அனுபவித்ததை, தான் இயற்றிய வைராக்ய சதகத்தில் பின்வருமாறு சூசிப்பித்திருக்கிறார்.

“அதிगम्भीरमनाविलमशोभ्यमदृष्टपारमविलङ्घ्यम् ।
அவிரலतरङ्गசங்குலமேஷிபி விज्ञானசாகரம் மஹ்தாம் ॥”

“அதிக ஆழமானதும், கல்மஷ மற்றதும் கலக்கமுடியாததும், கரை காணமுடியாததும், கடக்கத் தகாததும், இடைவிடாமல் அலைமோதுவதுமான பெரியோர்களின் அறிவுக் கடலை நான் கண்டிருக்கிறேன்.”

தன் கிரந்தங்களில் எல்லாவற்றிலும் இவர், தன் பெரிய தாத்தாவின் கரைகாண முடியாத விஞ்ஞான ஸமுத்ரத்தின் பெருமைகளை வருணித்திருக்கிறார்.

பெரிய தாத்தா காலமானபிறகு, தன் தாயாரை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ நீலகண்டர் மதுரையை நோக்கித் தெற்கே வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அவருடைய ஈள சரித்திர நாடகம் காஞ்சிபுரத்தில் எழுதப்பட்டதாய் தெரிகிறபடியாலும், கங்காவதரணத்தில் அவர்தான் காவேரி தீரத்தில் வலிப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதாலும், தன்னை அவர் தஞ்சாவூர் மந்திரியான ஸ்ரீ கோவிந்த தீக்ஷிதரின் புத்திரரான ஸ்ரீ வேங்கடேசுவர மகியின் சிஷ்யனாக சொல்லிக் கொள்வதாலும், பல வருஷங்களுக்குப் பின்னேதான், அவர் மதுரை சென்றார், என்று ஊகிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. (1) முகுந்த விலாஸம், (2) ரகு வீர ஸ்தவம், (3) ஈள சரித்திரம், (4) கங்காவதரணம் முதலியன அவர் பால்யத்தில் இயற்றின கிரந்தங்கள். ஈள சரித்திரமும், கங்காவதரணமும் நெருங்கிய ஸம்பந்தமுடையவை. இரண்டிலும் தன் பிதாவான ஸ்ரீ நாராயணத்வரிக்கு நமஸ்காரம் சொல்லப்படுகிறது.

नारायणध्वरीन्द्राय नमोऽस्तु ज्ञानसिन्धवे ।

शारदा यत्कटाक्षणां साऽप्यवेतनकिंकरा ॥

‘எவரின் கட்டாக்களுக்கு ஸரஸ்வதி தேவியான்வள் கூலியில்லா ஊழியக்காரி யாகிறாளோ, அப்பேர்ப்பட்டஞான ஸமுத்ரமாகிய (என் பிதா)நாராயண தீக்ஷிதருக்கு நமஸ்காரம்.’

இரண்டிலும் தன் கவிதை அம்பிகையின் அனுகூலத்தால் ஏற்படுவதென்று தெரிவிக்கிறார்.

चन्द्रशेखरसव्यार्धचरणोन्मार्जनाम्भसाम् ।

विवर्ता जगदुत्सङ्गे विहरन्ति मदुक्तयः ॥

“அர்த்த நாரீச்வரரின் இடது காலைக் கழுவிய தீர்த்தநீரின் திரிபு தானாகிய என் காவ்யமொழிகள் உலகனவே பெருகி விளையாடுகின்றன.”

இரண்டிலும் கவி தான் வேதாந்த விசாரம் செய்து கொண்டு ஆத்ம ஸ்வரூப சியானத்தில் ஈடுபட்டு, லோக வியாபாரங்களினின்று ஒடுங்கி யிருப்பதாயும் வெளிப்படுத்துகிறார்.

कथमयं कविः शन्तुं वा ब्रह्मन्तविचारप्रसोऽपि करोति स तद्वैश्वानरिचरिम् ।

“நிமிருத்தி மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டவரும், வேதாந்த விசாரம் செய்து காலம் கழிப்பவருமான இந்தக் கவி, நாடக சிவபுத்தலத்தில் குதூஹலம் கொள்ள எவ்விதம் நேர்ந்ததோ?” என்று ஈள சரித்திரத்தில்,

सति सद्युतातीरे सति श्रयन्तशीलने ।

शन्तुं निश्चितवानसि गज्ञां केनापि हेतुना ॥

“காவேரி தீரத்தில் வாஸமிருக்கையில், வேதாந்தவிசார சிந்தனையில், ஏதோ ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு கங்குலத்துப் போக வேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறேன்,” என்று கங்காவதரணத்தில்,

இரண்டிலும், காசி யாத்தினையில் தனக்குள்ள ஆவலைக் கட்டிவிட்டார்.

कथं विद्युपानी द्वी कथं कथापचोऽनुत् ।

कथा वा विपिपिपिपि कानी वा विधवापानी ॥

“கவிதிக் பாபங்களினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட இந்தக் கிரந்தத்தை வெகுதூரத்திற் றமமஹாராஜனின் சரித்திரமும், ஈள சரித்திரங்களில் பாபங்களைக் களையவல்ல காசி சேஷத் தீர்த்தம், இவ்விரண்டிலும் தான் உபாயங்களாகின்றன,” என்று தீர்த்தத்தில்,

सति सद्यसुतातीरे सति व्ययन्तशीलने ।
गन्तुं निश्चितवानसि मङ्गलं केनापि हेतुना ॥

என்று கங்காவதாணத்தில்.

இந்த ச்லோகத்தில் 'சதி சद्यसुता तीरे' என்ற வாக்யத்தினால், இவர் கங்காவதாணம்' இயற்றிய சமயம், காவேரி தீரத்தில் வலித்துவந்தார் என்று வெளியாகிறது. அதிபால்யத்தில் இவருக்கு சிவபக்தியும், அம்பிகா பிரஸாதமும், நிவிருத்தி மார்க்கத்தில் ருசியும், வேதாந்த விசாரத்திலும் ஆத்மசிந்தனையிலும் ஈடுபடுதலும், கவிதோஷங்களை வெல்ல நளன் முதலிய மஹா புருஷர்களின் புண்ணிய கதைகளைக் கவியைனில் சித்திரிப்பதும், மோக்ஷஸாதனமாகக் காசீக்ஷேத்ராடணத்தைக் கோருவதும், இயல்பாகவிருந்ததெனத் தெரிகிறது.

இவர் வெகுகாலம்வரையில் காசீ பிரயாணத்தை மறக்கவில்லை. ஆனால் கடைசிவரை அவர் மனோதம் வித்திக்கவில்லை என்று தோன்றுகிறது.

न गृहीतं श्रुतिहृदयं न च निगृहीतं परिश्र्वं चेतः ।

इच्छामि च धाम परं गच्छामि च विधुनाधपुरीम् ॥

"வேதங்களின் அந்தாங்கமான அபிப்பிராயம் புரியவில்லை. நிலைகொள்ளாமல் அலைந்துகொண்டிருக்கும் இந்த மனதையும் அடக்கமுடியவில்லை. ஆனால் மோக்ஷத்தையடைய விரும்புகிறேன். ஆதலால் ஸ்ரீ விச்வநாதபுரமான காசிக்குப் போகப்போகிறேன்," என்று (5) வைராக்ய சதகத்தில் கூறுகிறார். ஆனந்தஸாகரஸ்தவத்திலும் பல தடவை காசீ முக்திசுக்ஷேத்திரம் என்பதையும், தான் அங்கு போகவேண்டும் என்பதையும் ஸ்மரிக்கிறார். சாந்தி விலாஸம், ஆனந்தஸாகரஸ்தவம் முதலியன இவருடைய முதிர்ந்த வயதில் எழுதப்பட்டவையாதலால், இவருடைய காசீ பிரயாணம், அதுவரை பிரார்த்தனையாகவே இருந்ததல்லாமல், நிறைபெறவில்லையென்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

'கால் ஜெயுமுபாயீ டீ' என்ற ச்லோகத்தில் மற்றொரு உபாயமாக இவர் ஆரம்பித்த நளசரித்திரமும் முடிவுபெறவில்லை. நளநாயத்தி விவாஹ பர்யந்தம் எழுதியிருக்கிறார்.

கலியின் திருவிளையாடல்களை பிரஸ்தாபிக்கும் முன் கிரந்தம் நின்றவிடுகிறது. அதுவும் ஈச்வர ஸங்கல்பம் போலும்.

இவருடைய (6) சிவ லீலாண்வ மஹாகாவ்யம் மதுரை எய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவருடைய (7) நீலகண்டவிஜய சம்பு, (8) ஸபாரஞ்ஜன சதகம், (9) கலிவிடம்பனம், (10) சிவோத் கரிஷ்மஞ்ஜரீ, (11) சிவதத்வ ரஹஸ்யம், (12) சாந்திவிலாஸம், முதலியன இவர் மதுரையில் மந்திரி பதவியிலிருந்து ராஜ்யபாரத்தை வஹிக்கும்போது எழுதப்பட்டவை என்று நினைக்க இடமிருப்பதால், இவர், தன்னுடைய மத்யவயதில் மதுரை வந்திருக்கவேண்டும். இவர் வைத்யபுமும், கவித்வமும், குலமும், சிலமும், லோக ஞானமும், வாக் சக்தியும் தான் இவருடைய சித்தியைப் பாப்பி. இவரை மதுரை நாயக்கரின் ஸைபக்துக் கொண்டிப்பாய்ச் சிவத்திருக்கவேண்டும். இந்த ஸம்பளம் 10, 11, பதினெழுவது ஊற்றுண்டு தவக்கிப்பின், இவருக்கு கமார் நாற்பது வயதில் நேர்ந்திருக்கலாம். இவர் திருமலை நாயக்கருக்கு மந்திரியாயிருந்ததன் பதினெழுவது ஊற்றுண்டின் இரண்டாவது காலில். இவர் இலாகா வித்யா விஷயங்களும், தர்ம விஷயங்களும், அக்காலத்தில் பண்டிதர்களும் கவிகளும் இவர் மனம் சாஸ்திரங்களில் பெருமை பெற்றதாய்த் தெரிந்தது. இவர் ஆதரவைப் பெற்ற சோக்களுதமகி, ராம பதிக்கிளி, சக்கரகலி முதலியவர்கள் இவரைக் கொண்டிப்பினர்கள். மேலும் ஸ்ரீ மீனாக்ஷி கோவில் திருப்பணி, பதமண்டப நிர்மாணம், விக்ரஹங்கள் ஸ்தாபனம், உத்ஸவங்களின் பாதுகாடு முதலிய காரியங்களை இவர் சாஸ்திரங்களில் ஸம்பந்தமாய்த்தையும் ஸ்ரீ மீனாக்ஷி திட்டப்படுத்து நிறைவேற்றினார் என்று தெரிகிறது. ஸ்ரீ ஹாலாஸ்ய சதகத்தில் ஆனந்தம், ஸ்ரீ மீனாக்ஷி ஸுந்தரேச்வர சதகத்தில் ஸுந்தரேச்வர சதகமும் நடக்கவேண்டிய உத்ஸவாதி யங்கள் ஸம்பந்தமாய், தேவிலர் துரை, மதுரை சரித்திர சதகம் தந்தரவிஷயங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். தேவிலர் துரை என்பவர் மதுரையின் இவர்களுக்கும் மிகுந்த வணர்ந்துள்ளார். இவர்களின் இயற்பெயர் சுப்பாத்திரி (ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர்)

சொல்படி கோவில் உத்ஸவங்கள் திட்டம் செய்யப்பட்டதாய் நன்கு விளங்குகிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலேதான் அவர் ஷை உத்ஸவங்களுக்கு ஆதாரமான ஸ்ரீ ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மயக்கதைகளை சிவலீலாண்ணவம் என்ற மஹாகாவிய ரூபமாய் இயற்றினார் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மேலும் மற்ரொரு சரித்திரமும் அங்கு கண்டிருக்கிறது. யாதெனில் பின் வருமாறு:—புதுமண்டப நிர்மாணம் 1626-ல் துவக்கப்பட்டது, 1633 வரை நடந்து முடிவுபெற்றது. இந்த வேலையை நிறைவேற்றினவர் சிலப்பசாஸ்திர நிபுணரான சுமந்திர மூர்த்தி ஆச்சாரி. அவர் ஆரம்பத்தில் (1626-ல்) ஏகபாத வேலை முடித்து ஒரு சுபமுகூர்த்தம் வைத்திருந்தார். அந்த மூர்த்தி பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும் சிவனிடமிருந்து உண்டானார்கள் என்று காண்பிப்பதால், சிவோத்கர்ஷத்தை விரும்பாத வைஷ்ணவ பண்டிதர்கள் அக்காலே நாட்டக் கூடாதென்று ஆக்ஷேபித்து அரசனிடம் மனுசெய்துகொண்டார்கள். அரசன் நடுநிலைமை வலித்து ஏகபாத மூர்த்தியின் தத்துவத்தைப்பற்றிய விசாரணைக்கு உத்திரவு கொடுத்தான். சைவர்களும் வைஷ்ணவர்களும் தங்கள் தங்கள் பிரமாண கிரந்தங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு வியவஹாரம் நடத்த விரித்தமாயினர். ஆறுமாதகாலம் இந்த விவாதம் நடந்தது. மேற்கூறிய டெய்லர் துரை இந்த விடத்தில் சைவர்கள் கஷிக்கு வாதத்தை நடத்த அப்பா தீக்ஷிதர் நியமிக்கப்பட்டார் என்றும், வைஷ்ணவர்களுக்கு பாதிரிதியாக அய்யா தீக்ஷிதர் வாதம் நடத்த முன்வந்ததாயும் எழுதியிருக்கிறார். தமிழில் “அப்பா” என்பதும், “அய்யா” என்பதும் சற்றேறக்குறைய ஒரேமாதிரியாக எழுதப்படுகிறபடியால் இவர்கள் மொழிபெயர்ப்பிலோ, அல்லது இவர்கள் மூல கஸ்தாவேஜியிலேயோ, தவறு இறக்கிறதென்று நான் நினைக்கிறேன். ஸ்ரீ லீலகண்ட தீக்ஷிதருக்கு வியவஹாரப் பெயர் அய்யா தீக்ஷிதர் என்பதே. அந்த டெய்லர் துரை, அய்யா தீக்ஷிதர் சொல்படி ஸ்ரீ மீனாட்சி கோவில் உத்ஸவங்கள் திட்டப்படுத்தப்பட்டன என்று எழுதுகிறார்

டி. எஸ். குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் முதல் விமர்சகர்கள் யாவரும் அப்பா தீக்ஷிதர் என்பவர் ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் என்று எண்ணிக்கொண்டு, அய்யா தீக்ஷிதர் யாரோ ஒரு வைஷ்ணவர் என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள். *இதி லிருந்து ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் 1626 முடியவாவது ஜீவித் திருக்க வேண்டுமென்றும், ஆகையால் 1553-ல் அல்லது அதற்குப்பின் பிறந்திருக்கவேண்டுமென்று வித்தாந்தம் செய்துகொண்டனர். அய்யா தீக்ஷிதர் என்ற லீலகண்ட தீக்ஷிதர் வைஷ்ணவர் கஷியில் தலைமை வலித்து, சைவத் தலைவரான தன் பெரிய தாத்நாவுடன் வாதப்போராடினார் என்பது முற்றிலும் அஸம்பாவிதம் என்பது நான் சொல் லாமலே படிப்பவர்களுக்கு விளங்கும். இந்த எழுத் தப் பிழையைத் திருத்திக்கொண்டால் எல்லாம் நேராசி லிருக்கிறது. அதாவது வைஷ்ணவர்களுக்கு அப்பா தீக்ஷி தரும், சைவர்களுக்கு அய்யாதீக்ஷிதரும் தலைவர்கள். அய்யா தீக்ஷிதர்தான் புதுமண்டப நிர்மாண வேலையை மேல்பார்த்து நடத்த மந்திரி ஸ்ரீ லீலகண்ட தீக்ஷிதர். அவருடைய தூண்டு தலின்பேரிலேயே இந்த ஏகபாதமூர்த்தி வேலை செய்யப்பட்டிருக்கலாம். இவர் தன் சிவோத்கர்ஷ மஞ்சரி, சிவதத்தவ லீலையும் முதலிய சைவகிரந்தங்களை இந்த மையத்திலேயே இயற்றியிருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டு கிரந்தங்களிலும் இவரின் மையக் கால சாஸ்திர புராணங்களின் ஸாரமும் தீக்ஷிதர் திட்டப்பட்டிருக்கிறது. வைஷ்ணவ அப்பா தீக்ஷிதர் அரசாணிப்பால் வேங்கடாசாரியாரின் பாட்டனார். இவரின் குருவான தாதாசாரியாரின் தங்கை யான சிவதத்திலே சிவோத்கர்ஷம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, புதுமண்டப நிர்மாணம் நாட்டப்பட்டது. இன்றைக் காலம் புதுமண்டப நிர்மாணம் நடந்து வந்தது.

1929 J. O. R. Madras, Vol. III, Part II, பக்கம் 143-145-ல் நினைக்கிறேன். ஸ்ரீ லீலகண்ட தீக்ஷிதருக்கு வியவஹாரப் பெயர் அய்யா தீக்ஷிதர் என்பதே. அந்த டெய்லர் துரை, அய்யா தீக்ஷிதர் சொல்படி ஸ்ரீ மீனாட்சி கோவில் உத்ஸவங்கள் திட்டப்படுத்தப்பட்டன என்று எழுதுகிறார்

புது மண்டபத்தில் நடுவரிசைத் தூண்களில் மதுரை நாயக்கரின் சிலைகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அவைகளில் ஒரு தூணில் தன் ஏழுபத்தினிகளுடன் திருமலை நாயக்கர் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறார். கல்தச்சன் திருமலைநாயக்கரின் மனைவிகளுக்குள் மூத்தவளான பட்டமஹிஷியின் சிலையை உருப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான். அவ்வுருவத்தின் இடது துடையில் சில்லுப்பெயர்ந்து விட்டது. சிலை, பின்னமாகிவிட்டதெனக்கருதி, சில்பி மறுபடி வேறு சிலை தயார் செய்யத் துவங்கினான். அப்போது ஸ்ரீ லீலகண்டதீக்ஷிதர் அவர்கள் வேலைகளை கவனிப்பதற்காகச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தார். சில்பி முகவாட்டத்துடன் வேலை செய்வதைப் பார்த்து, ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் “என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்க, அவன், தான் எவ்வளவு கவனமாய்ச் செய்துக்கொண்டும், சிலைக்கு பின்னம் ஏற்பட்டதையும், அதனால் மறுபடி வேலைசெய்ய நேரிட்டதையும், தெரிவித்துக்கொண்டான். ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் சற்று யோஜித்துப் பார்த்து, “அப்பா நீ இனி எவ்வளவு சிலைகள் அடித்தாலும் இப்படியே நேரும்; ஏனெனில் இதில் கடவுளின் அருள் இருக்கிறது. உன்பக்தி மிகுதிக்கும், உன் அந்தரங்க சுத்தத்திற்கும், உன் உயர்ந்த குணங்களுக்கும், பிரஸன்னமாகி ஈசுவரன் உனக்குத் தெரியாத அம்சங்களைக்கூட, உள்ளபடி இருக்கச் செய்து, உன் சில்பத்தை சிறப்பிக்க நினைக்கிறார்போலும். உத்தமஸ்திரீ லக்ஷணம் பொருந்திய மஹாராணிக்கு இடது துடையில் இதே இடத்தில் பெரிய தோர் மச்சம் இருக்கவேண்டும். இது ஸாமுத்திரிக லக்ஷணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் நீ அந்தச் சிலையை அப்படியே வைத்துவிடு,” என்றார். இன்றைக்கும் மூத்தமஹிஷியின் சிலையில் அந்த பின்னத்தைப் பார்க்கலாம். நாயக்கரும் பத்தினிகளும் உள்ள தூண்வேலை முடிந்ததும், திருமலைநாயக்கர் வேலைத்திறந்ததைப் பார்வையிட வந்தார். மூத்தரானியின் துடையில் பின்னமிருப்பதை அவர் கவனித்து, “என் இந்த பின்னம் இருக்கிறது?” என்று சில்பியை வினவினார். சில்பி, தான் மறுசிலை செய்துக்கத் துவக்கியதையும், தீக்ஷிதர்

அவர்கள் மஹாராணிக்கு அந்தவிடத்தில் மச்சம் இருப்பதால் அவ்விதம் பின்னம் ஏற்பட்டதென்றும், அதனால் பின்னம் தோஷமாகாதென்றும், சமாதானம் சொன்னதையும் தெரிவித்தான். இதைக் கேட்டதும் அரசனுக்குக் கண்கலங்கியது. தலை கிருகிருத்தது. மீசை தடித்தது. ஒன்றும் பேசாமல் பரிவாரங்களுடன் அரண்மனைக்குத் திரும்பிவிட்டார். அங்கு சென்று மனம் குழம்பி, மஹிஷிகளுடனும் பிரசன்னமாய்ப் பேசாமல், இராவு யோஜனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். மறுநாள் காலையில் மனதை உறுதிசெய்துகொண்டு அரண்மனை அதிகாரி ஒருவனைக் கூப்பிட்டு, “ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்களை நான் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லி உடனே அழைத்துவா” என்று உத்தரவிட்டார்.

தீக்ஷிதர் அவர்கள் பூஜையிலிருந்த சமயம் அரசனின் உத்தரவு அவருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் அழைப்பு அவருக்கு புதிதாகலினால் அவர் அரசனின் வரைமுறை மறந்து என்ன காரணம் என்று யோஜித்துப் பார்த்தார். தேவியின் அணுகாஹத்தால் ஞானசக்தி பெற்ற அவருக்கு அரசன் மூடத்தனத்தால் தன்பேரில் விபரீத எண்ணம் பிழைந்து கடுங்கொபத்தான் தன்னை வர ஆஜ்ஞாபிதம் செய்யாத உன்னத்தில் விளங்கியது. மனம் வருந்தினார். பெயரக்கவலிப் பெயரம் இதுவே என்று வெறுத்தார். அரசனின் அழைப்பு பார்ப்பது தகாதென்று நிச்சயம் செய்து அவ்விடத்தை விட்டுவிட்டதில் தன் துயரத்தைத் தவிர்த்து, அப்போது பார்ப்பதற்குச் செய்து, அந்த கர்ப்பூர்த்தி தன் தன்னை இடும் வைத்துக் கண்களை அவித்துக் கண்கள் அழைக்க விதிக்க எண்ணியிருக்கும் தன் தன்னைக்கும் விடைகொடுத்த தனுப்பினார். கண்

அவிர்த நிலைமையில் பரமேஸ்வரியின் திவ்யமங்கள ஸ்வரூபத்
தைப் பாதம் முதல் சீரஸ்பர்யந்தம் தியானம்செய்து
கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்ய ஆரம்பித்தார். இவர்
ஸ்தோத்திரம் செய்யும்போது பாதம் முதல் சீரஸ்பர்யந்தம்
தேவியின் அந்த அந்த அவயவங்கள் கிராமமாக இவருக்கு
பிரத்யக்ஷமாயின. ஸ்தோத்திரமுடிவில் இவர் பூராவாகக்
கண் ஒளியைப்பெற்றார். இந்த ஸ்தோத்திரமே * (13)
ஆனந்தஸாகரஸ்தவம். ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்களுக்குக் கண்
கொடுத்த பாதேவதை இதில் பிரஸன்னமாகிறார். † இவர்
தாமே கர்ப்பூரத்தால் தன் கண்களை அவித்துக்கொண்டதை
யும் பின்பு தேவியைத் துதித்ததையும், அதனால் தேவியின்
அனுக்ரஹத்தைப்பெற்று இழந்த கண்ணொளியைத்திரும்பப்
பெற்றதையும், சரர்கள் மூலம் அறிந்துகொண்ட அரசன்
பச்சாத்தாபமடைந்து ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் சன்னிதானத்
திற்கு ஓடிவந்து, அவர் பாதங்களில் பணிந்து பரிதவித்துக்
தன்னை மன்னிக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டான். ஸ்ரீ தீக்ஷி
தர் அவர்கள் அவனுக்கு சமாதானம் சொல்லிவிட்டு ராஜ
ஸேவையை விடுத்து, மதுரை விட்டகன்று தாம்பர்ணிதீரம்

குறிப்பு: * ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்களின் மற்ற க்ருதிகள் :- (14) அன்
யாபதேச சதகம். (15) குருராஜஸ்தவம். தனக்கு அம்பிகை விஷய
மான உபாஸனாகரமங்களை உபதேசித்த கீர்வாணயோகீர்திரர் என்ற
ஸர்யாவி ஒருவரைப்பற்றிய ஸ்துதி. பூர்ணமாக அகப்படவில்லை.
(16) கையட வியாக்யானம் (வியாகரணம்) ஒன்று செய்திருப்ப
தாய் சொல்லுகிறார்கள். புஸ்தகம் இருப்பதாய் தெரியவில்லை.

† இதில் தேவியின் சரணவர்ணனையில்

अव्याजमुन्दरमनुत्तरमप्रमेयसप्राकृतं परमसङ्गमङ्घ्रिपद्मम् ।

सन्दर्शयेदपि सकृद् भवती दयार्द्रा दृष्टासि केन तदहं तु विलोचनेन ॥

‘எந்தக்கண்ணினால் உன் சரணகமலத்தை நான் பார்ப்பேன்?’ என்று
கவியசொல்வது மூலம் தனக்கு அந்த சமயம் கண்பார்வையில்லை என்
பதையும்சிறி துஞ்சினசெய்கிறாரே என்றுநினைக்கும்படியிருக்கிறது.

சென்று, அங்கு பாலாமடை என்ற கிராமத்தில் சிலகாலம்
வாழ்ந்துப் பின்பு துறவரம்பூண்டு, அங்கேயே வித்தியடைந்
தார். பாலாமடை கிராமத்திற்கு நீலகண்ட ஸமுத்ரம்
என்று பெயர் வழங்குகிறது.

ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் அவர்கள் திருமலை நாயக்கர் ஸபையை விட்
டகன்றதற்கு வேறுசில காரணங்களும் சொல்லுகிறார்கள்.
ராஜஸேவையில் அவருக்கு, அதிருப்திக்குப் பலவிதமான
காரணங்கள் இருந்திருக்கக்கூடும். ராஜஸ தாமஸ புத்தி
யுடைய ஐஸ்வர்யவாண்களிடம் விவேகிகள் நெருங்கிப்பழகு
வது எப்போதும் இடருள்ளதே என்பது வாழ்க்கை தத்து
வம். ஸ்ரீ அப்பய்யா தீக்ஷிதர், தன் மதப்பிரகாரம், கிரந்தபிர
காரம் முதலிய காரியங்களில் அரசர்களின் ஊழியத்தை
ஏற்றுக்கொண்டவராதலால், தனக்கு உதவியாயிருந்த அரசு
களின்க்ருதிப்பீட்டும், புகழ்ந்தும் எழுதுகிறார். ஸ்ரீ நீல
கண்ட தீக்ஷிதரோ, அரசரின் காரியங்களை, தர்மவழிகளில்
நடத்திவைக்கப் பொருப்பைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டவரா
தலினால், பொதுவாகவும், அன்யாபதேசமாகவும் ராஜ
ஸேவையைசென்றுகொள்வதைப்பார்க்கிறோம். அவருடைய
காரியத்தையும், முமுக்ஷுத்வத்தையும், விரைவில் பழுக்
கவிடுவதான ராஜபரிசயம் என்று சொல்லலாம். இந்த
பரிசயத்தால் தான் தனக்கு உதவிக்கூடாததையும் அடைந்து அனுபவித்து
வந்தான். தீவிரியாயில் உலகத்தில் ஆக்ஷாஸத்தையும், தேவி
யின் பரிசயத்தில் கருந்தியுத்தையையும்முடிவான தத்து
வத்தை அறிந்துகொண்டார் என்பது நம்போன்ற ஜீவ
தத்துவம். இவர்தீர்த்திவிருந்து தெரிந்துகொள்ள
வதற்கு உதவிகப்பொருந்தியவரென்று மதித்
தவருடைய சிஷ்யர் மஹாகவி, ஸ்ரீராமபத்ரா
சுவாமிகள் அவரை சரணாத அம்பிகையின் அவதாரமென்றே
நம்பினார். இம்மஹாகவிக்கு அம்பிகைப் ப்ரத்யக்ஷம்

என்று சொல்லக்கூடிய சில கதைகள் இருக்கின்றன, ஆனந்தந்தலாகரஸ்தவத்தைப் பார்த்தாலே, நமக்கு இந்தக்கவி கதைகளில் ஒரு வித நம்பிக்கை ஏற்படலாம். இந்தக் கதையை வாசிப்பவர்களுக்கு, “இதற்கும் தேவி பிரத்யக்ஷ மாகவில்லை என்றால், தேவியே இல்லையென்று சொல்லிவிட லாம்” என்று தோன்றும். இந்த ஆனந்த ஸாகரஸ்தவத் தில் ஜீவன்முக்திரிதியை நெருங்கும் ஒரு ஆத்மாவின் த்வனி ஒலிக்கிறது. துக்ககாரணமான பந்தங்களையும், ஸந்தேகங் களையும் வேறுக்க உதவாமல் சுற்றிச் சுழலவைக்கும் சாஸ்திரஞானத்தையும், அற்ப பலனளிக்கும் கர்ம மார்க்கத்தையும் நிராகரித்து, எங்கும் நிறைந்த பரிபூர்ணசக்தியான பரதேவதையின் ஸாயுஜ்ய ஸாம்ராஜ்யத்தை இந்த ஆத்மா நாடி ஆனந்தபரிதமாய் பிரகாசிக்கிறது. துக்கத்தையும், அழுகையையும், தைன்யத்தையும், ஆடம்பரத்தையும், அஹர் தையையும், ஸந்தேகத்தையும், ஸர்வவித க்லேசங்களையும் கடந்து ஆனந்தஸாகரத்தில் மூழ்கி மிதந்து விளையாடு கிறது இந்த பரிபூர்ண ஆத்மா என்பதை இக்கவிதையின் ஆனந்தஸாகரஸ்தவம் என்ற அழகிய பெயரும், அத னுள் துலங்கும் ரத்னங்கள்போன்ற தைவிக ஒளிவீசும் கருத்துக்களும் நன்கு விளக்குகின்றன. இக்கவிதையின் முற்பாதியில் கவி, தான் ஆயுள்முழுவதும் கற்றதும் ஆச ரித்ததும் ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனமில்லை என்று நிரூபித்துவிட்டு, தனக்கு தேவியிடம் சாணாகதியே கதி என்று உணர்த்துகிறார். பின் பாதியில் தேவி ஸ்வரூப தியான ரூபமான பாதாதி கேசாந்தவர்ணனையும் பற்பலவித மாகத் தன் ஆத்மார்ப்பணமும் அடங்கி யிருக்கின்றன. ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் தன் மனோ நிலைமையைத் தானே பரீக்ஷித்துத் தெரிந்து கொள்வதற்காக, ஊமத்தல் சாரைப்பருகி மயக்கத்தை அடைந்தார். அந்த நிலைமையில், தான் பிதற்றுவதை எழுதி வைக்கும்படி சிஷ்யர்களுக்கு உத் தரவிட்டிருந்தார். அவர் உன்மத்த நிலைமையில் பிதற்றி

யது உன்மத்த பஞ்சாசத் என்ற ஆத்மார்ப்பணஸ்துதி. இதில் தன்னையே ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்துகொள்ளு கிறார். ஸ்ரீ நிலைகண்ட தீக்ஷிதர் ஆனந்தஸாகர ஸ்தவத்தில், தேவியிடம் தன்னை ஒப்புவித்து விடுகிறார். இவர் புத்தி பூர்வகமாக ஆத்மார்ப்பணம் செய்வதால், சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ள மோக்ஷ சாதனங்களை ஆராய்ச்சி செய்து எல் லாம் ஏட்டுச் சரைக்காய் என்று நிரூபித்து, சாணாகதியே கதி என்று முடிவுசெய்து அதையே அனுஷ்டிக்கிறார்.

கம்பிரமானவையும் சாஸ்திர ரஹஸ்யங்களை ஜீவகை வுடையவையுமான ஸ்ரீ நிலைகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்களின் வாக் யினான்களுக்கு, இதுவரை அநேகமாய் வியாக்யானங்கள் ஏற்பட்டதாலும், உபதிதசபாம்பரையில் அவைகள் உலாவி வந்தாலும், ஆனந்தஸாகர ஸ்தவத்தில், எனக்கு ஏற் பட்ட ஸம்சயங்களை, நான் நிருவானைக் காவலிலிருக்கும் மஹாபண்டிதர், ப்ரஹ்மஸ்ரீ ராமா சாஸ்திரிகள் அவர்க ளிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டேன். அவர்கள் அன்பு உட்கர்த்த எனக்குச் செய்த உதவிக்கு என் கருதஜ்ஞதையை சிவத்தடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஸ்ரீ நிலைகண்ட தீக்ஷிதர் அவர்களின் இரு சிறு காவியங்களை மொழி மொழிக்குக் கவிதைக் கட்டளைபிடுவதின்மூலம் ஸ்ரீ ஆசார்யர் அவர்களின் அனுப்பண நிருஷ்டிக்கு நான் பாத்திரமானது உதவித்து உன் ஸாப்பயமென்பிற கருதுகிறேன்.

ம. மஹாலிங்க சாஸ்திரி.

आनन्दसागर स्तव - अकारादिश्लोकानुक्रमणिका

वाणीकुर	६	एवं गतस्य	३१
वभ्यस्य	१६	एतज्जडज-	४८
वतैव	२६	एकैक-	८
वप्राकृती	५९	कर्मण्यकर्म	१९
वचन धु-	९४	कर्म ल्यजेम	१८
वर्षे कळ-	९३	काचित्	१०६
वर्षे जित-	८०	काच्योगुण-	६९
वर्षे जि-	१००	कामं विवे-	८७
वन्मानधु-	६१	कालान-	१०७
वस्तुवसर	१०	काले मह-	१४
वस्तिन्मह-	६३	काश्यां नि-	५१
वाक्यैगुह-	९१	का संरुतिः	३०
वाक्यैव	१३	किञ्चिन्मया	३३
वाक्यैर्वे	३	केदं पतिष्य-	४६
वाक्यैव	३८	गर्भे निवे-	७०
वाक्यैव	५३	वतुरभ्या-	१०८
वाक्यैव	९३	चिन्तामणि-	९७
वाक्यैव	३९	ज्ञानं विद्योय-	४७
वाक्यैव	४५	तस्मै वसी-	१२
वाक्यैव	१३	ताम्बूल-	८४
वाक्यैव	३	त्वत्पिरपेन	३८
वाक्यैव	६९	आज्यं व्यजानि	३६
वाक्यैव	२२	सातव्य एष	४२
वाक्यैव	३३	त्वत्सनिधा-	१०४
वाक्यैव	६६	त्वद्दान-	४१
वाक्यैव	१५	त्वप्यपितं	४३

त्वं देवि	१०५	भक्तिस्तु	२२
दत्ते श्रियं	८५	मत्केश-	८१
दिव्या दृशो-	६२	मातः करोषि	३५
धन्याः कति	२९	मुक्ताश्च	७१
न ज्ञायते	३२	मुक्तिं सिसा-	३९
नष्टोपल-	७२	मौढ्यादहं	४४
नान्तः प्र-	६५	यत्तद्बु-	७३
नासामणि-	८३	यत्नानमन्	६०
नास्मिन्	१०३	ये नाम	५५
नाहं सहे	५२	वाणीनिके-	९०
निर्मासि	१०१	विज्ञापना-	११
न्यायाः पर-	९	विश्व सृज-	९२
पर्याकुले	४	वेदान्तवाक्य-	७
पाशाङ्कुशौ	७६	विद्यात्मनो	७८
पाशं सृणिं	७५	विन्यस्त-	९६
पाषाणकूट-	८६	स्वात्मेतर-	२४
पाषाणतोपि	५४	सद्यो भवेत्	२५
पुंसः क्षणार्ध-	१२१	सेवैव	२५
प्रत्यग्र-	९९	सांसिद्धि-	८२
प्रस्निग्ध-	५८	संनाहिभि-	६६
प्रादुर्भव-	९८	सूच्यग्र-	८९
प्रारब्धकर्म कि-	१२०	स्यात्क्रोमलं	५७
प्रारब्धकर्म गिरि-	४०	षट्त्रिंशदा-	४९
बन्धं हरि-	५०	सारं कणं	९५
ब्रह्मेति	१११	स्वच्छापि	७९
ब्रह्मेश-	६७	सोमो जग-	८६
ब्रह्मवमेव-	३४	साधारणे	५६
भक्तिं करोतु	५	सत्तास्य-	१०१

॥ श्रीः ॥

॥ श्री आनन्दसागरस्तवः ॥

ஸ்ரீ ஆனந்தஸாகரஸ்தவம்

विज्ञापनाहविरलावसरानवाप्त्या

मन्दोयमे मयि दवीयसि विश्वमातुः ।

अव्याजभूतकरुणापवनापविद्धा-

न्यन्ता साराम्यहपाङ्गततरङ्गितानि ॥ १ ॥

விஞ்ஞாபனாஹ்விரலாவசரானவாப்த்யா

மந்தோயமே மயி டவீயஸி விஸ்வமாதுஃ ।

அவ்யாஜபூதகரூணாபவனாபவிட்டா-

ந்யந்தா சாராம்யஹபாங்குதரங்கிதானி ॥ ௧ ॥

விஞ்ஞாபனாஹ்விரலாவசரானவாப்த்யா = விண்ணப்பம்செய்துகொள்ள
 மந்தோயமே = முயற்சியை விட்டுவிட்ட மயி =
 ஜகன்
 டவீயஸி = ஐயங்கொண்டிருந்தபோது
 விஸ்வமாது = ஜகன்
 அவ்யாஜபூதகரூணாபவனாபவிட்டா = தானாகவெழுந்த
 அபாங்குதரங்கிதானி = தானாகவெழுந்த
 அபாங்குதரங்கிதானி = தானாகவெழுந்த
 அபாங்குதரங்கிதானி = தானாகவெழுந்த

விஞ்ஞாபனாஹ்விரலாவசரானவாப்த்யா = விண்ணப்பம்செய்துகொள்ள
 மந்தோயமே = முயற்சியை விட்டுவிட்ட மயி =
 ஜகன்
 டவீயஸி = ஐயங்கொண்டிருந்தபோது
 விஸ்வமாது = ஜகன்
 அவ்யாஜபூதகரூணாபவனாபவிட்டா = தானாகவெழுந்த
 அபாங்குதரங்கிதானி = தானாகவெழுந்த
 அபாங்குதரங்கிதானி = தானாகவெழுந்த
 அபாங்குதரங்கிதானி = தானாகவெழுந்த

மிகுந்த அப்பிரபுஷிண அழைப்பே எதிர்பாராதவிதமாக ஏற்பட்டுத் தன் விண்ணப்பங்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள செளகர்யம் ஏற்படலாமோ அவ்விதம்” என்பது.

1. I contemplate on the wave-like succession of glances, impelled by a swift-springing gale of compassion, of the Mother of the Universe, even while I stood at great distance sluggishly despairing of being vouchsafed an opportunity to plead my plight before her.

आवेद्यतामविदितं किमथाप्यनुक्तं

वक्तव्यमान्तरुजोपशमाय नालम् ।

इत्यर्थसे किमपि तच्छ्रवणे निधातुं

मातः प्रसीद मलयध्वजपाण्ड्यकन्ये ॥ २ ॥

ஆவேடிதாமவிதிதம் கிமயாப்யநுக்தம்

வக்தவ்யமாந்தரூஜோபஸமாய நாலம் ।

இத்யர்த்தஸே கிமபி த த்ரவணே நிதாதும்

மாதஃ ப்ரஸீத மலயஹ்வஜபாண்ட்யகந்யே ॥ ௨

அவிதितम् = நீ அறியாததை அவேद्यतां किम् = நான் சொல்லப்போகிறேனா? अथापि = ஆனாலும் वक्तव्यम् = சொல்லப்படவேண்டியது अनुक्तम् = சொல்லப்படாவிட்டால் आन्तरुजोपशमाय नालम् = மனத்தின் புண் ஆராத. इति = என்ற காரணத்தினால் किमपि तत् = அதைக் கொஞ்சம் श्रवणे निधातुम् = காதில் போட்டுக்கொள்ளும்படி अर्थसे = (நான் உன்னை) பிரார்த்திக்கிறேன். मलयध्वजपाण्ड्यकन्ये = ஹே மலயத்வஜபாண்டியன் புதல்வியே मातः = அம்மா प्रसीद = நீ தயை புரியவேண்டும்.

(கருத்துரை) ஸகல ஜீவர்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ஜகன்மாதாவுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை என்று

பக்தன் தன் குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்வது எதற்கு? தன் மனத்தின் ஆறுதலுக்காகவே. புலம்புணர்ச்சி சோகம் தணியுமல்லவா? ஆகையால் நீ அறிந்தபடியே உன்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு உன்னைக் கிலேசப்படுத்தாததை ஒரு சூற்றமாக எண்ணுதே. என் தாயே, கொஞ்சம் செவிசாய்த்து அருள் புரிவாய்.

2. How can I have anything to say which is not already known to you (in your omniscience)? And yet the urgent thoughts being forcibly shut up will deprive me of the relief which I direly need from their outflow. Daughter of Malayadhvaja Pandya, my Mother, I therefore request you to give me a hearing :

आकन्वितं रुदितमाहतमानने वा

कस्यार्मस्तु हृदयं किमतः फलं वा ।

यस्या मनो इवति या जगतां स्वतन्त्रा

तस्मान्त्वाम् पुरतः कथयामि खेदम् ॥ ३ ॥

அகந்விதம் ருதிதமாஹதமானநே வா

கச்யார்மஸ்து ஹ்ரதயம் கிமதஃ ஫லம் வா ।

யச்யா மனோ இவதி யா ஜகதாம் ஸ்வதந்த்ரா

தஸ்தமாத்வாம்புரதஃ கதயாமி ஹேதம் ॥ ௩

அகந்விதம் = கதறிக்க விரிதம் = அழுதேன் आनने आहृतं = மனத்தில் அழுத்துகக்கொண்டேன் என்றாலும் कस्य

कस्यार्मस्तु = (தயையால்) இளகும்? यस्या मनो इवति = அப்படி. என்ன பலன் கிடைக்க

तस्मान्त्वाम् = தாயே यस्याः मनः = எவளுடைய

पुरतः = முன்பாக वा = எவன் जगताम् = ஜீவராசிகள்

खेदम् = கவலை இவ்விடப்படி நடத்தக்கூடிய

2

ம்

6

6

வனோ तस्याः तव पुरतः = அப்பேர்ப்பட்ட உன் முன்னியில் வேட்கய்யமி = என் துக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(க - ரை) என் துக்கத்தைப் பிறர் யாரிடம் சொல்கொள்வது? யார் கேட்டு இரங்கப்போகிறார்கள்? அப்படி யாராவது இரங்கினாலும் அவர்களால் என் துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்ய எப்படி முடியும்? தாயே, ஸகல ஜீவகளையும் உன் இஷ்டப்படி நடத்த சக்தியுள்ள உன் முன்னியில் பரிதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்வதைத் தவிர வேறு எனக்கு வழி என்ன இருக்கிறது?

3. If I were to cry myself hoarse, lament piteously or slap my mouth in despair in front of another, would that another melt with pity for me? And even if he does, can he help me in anyway? I therefore wish to give vent to my sorrow in your presence as you rule the world and are apt to be moved to compassion.

पर्याकुले मनसि वाचि परिस्खलन्त्या-

मावर्तगर्त इव चक्षुषि घूर्णमाने ।

कस्तेऽभिधास्यति शिवे मम तामवस्थां

काले दयस्व कथयामि तवाधुनैव ॥ ४ ॥

பர்யாகுலே மனஸி வாசி பரிஸ்வலந்த்யா-

மாவர்தமர்த இவ சக்ஷுஷி வர்ணமானே ।

கஸ்தே஽ஹியஸ்யதி ஸிவே மம தாமவஸ்யாம்

காலே டயஸ்வ கய்யாமி தவாஸுநைவ । ச

शिवे = ஸச்வரி (மங்களத்தையளிப்பவளே) மனஸி पर्याकुले = மனம் குழம்புகையிலும் வாचि परिस्खलन्त्या = வார்த்தை குளக்கையிலும் चक्षुषि = கண் आवर्तगर्त इव = சுழல் குழிபோல घूर्णमाने = சுழலும்போதும் तां मम अवस्थां = அத்தகைய என்

நிலைமையை தெ = உனக்கு க: अभिधास्यति = யார் சொல்லப் போகிறார்? काले अधुनैव = வாய்த்த ஸமயத்தில் இப்போதே कथयामि = உனக்குச் சொல்லுகிறேன். दयस्व = தயை செய்வாயாக.

(க - ரை) பிராணவியோகமேற்படும் காலத்தில் உன் மனம் என் நிலைமையைச் சொல்லிக்கொள்ள இந்திரிதங்கள் வசத்திலிருக்காது. ஆகையினால் இப்போதே என் ன்ணங்களை வெளியிட உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

4. (During the closing moments of life) when my mind will be much disturbed, when the tongue will alter, and when the eyes will whirl as if caught in a vortex, who will be able to describe my condition to you. Oh! Consort of Shiva, I will be-times make my submission to you. Kindly listen.

भक्तिं करोतु नितरां गुरजातिमाते

ग्रामीणजन्तुरिव पौरजनेपु लोकः ।

अन्यत्र देवि भयदीपपदारविन्दा-

दाक्षुष्यमाणमपि मे हृदयं न याति ॥ ५ ॥

நிதிம் கரோது நிராம் ஸுரஜாதிமாநீ

ஶ்ராமீணஜந்தூரீவ பூரஜனேபு லோகஃ ।

அந்யத்ர தேவி ஶயதீபபடாரவிந்தா-

டாக்ஷுஸ்யமாணமபி மெ ஹ்ருதயம் ந யாதி ॥ 5 ॥

கரு = உனக்குத் தவர்கள் ஶ்ராமீணஜநு: = பட்டிக்காட்டுப் பட்டினம் பூரஜநு: = பட்டினத்த ஜனங்களைப் பாராட்டும் பூரஜனேபு = பொருத்தவாக தேவ இனத்தைச் சொல்லும் பூரஜனேபு = பூரஜனேபு லோக: = ஶ்ராமீணஜநு: = நிரம்ப அந்யத்ர = வேறே ஶயதீபபடார = வேறு

(க - ரை) ஞானமார்க்கத்தைப் படிப்படியாக ஆசிரயித்து மோகூதம் பெறுவதெனில் அலாத்தியமான காரியமே. உபநிஷத் வாக்கியங்களைக் கற்றறிந்து அவைகளின் தாதுபுரயத்தை ஆராய்ந்து மனனம் செய்வதால் ஞானேதயம் உண்டாகிறது. அந்த ஞானத்தின் மூலம் முக்தியடையலாம் என்ற வேதாந்தகொள்கையெல்லாம் எழுத்தில் வாசிக்கலாமே ஒழிய அனுஷ்டானத்தில் கடினமாதலால் யாருக்குப் பயன்படப்போகின்றது?

7. Daughter of the Hills, scarcely any, as a matter of fact, can get over misery by depending upon the declaration of the revealed utterances that men attain salvation through real knowledge proceeding from a study of Vedānta, chastened by sharp enquiry and assimilated by deep contemplation.

एकैकवेदविषयाः कति नाम शाखा-

स्तासां शिरांसि कति नाम पृथग्विधानि ।

अर्थावबोधविधुरोऽक्षरलाभ एव

केषां नृणां कतिभिरस्तु शरीरबन्धैः ॥ ८ ॥

ஏகைகவேடிஷயா: கதி நாம ஸாखा-

ஸ்தாஸாம் ஸிராம்ஸி கதி நாம ப்ருயம^௧ ஷ்யாநி ।

அய-ஶாவேஸ்யோய^௨ ஷிய^௩ ரோ^௪ ஶூலா^௫ லா^௬ ல^௭ ஏவ

கேஷாம் ஶுணாம் கதிவிரஸ்து ஸிராவஸ்யை: ॥ ௮ ॥

एकैकवेदविषयाः शाखाः = ஒவ்வொரு வேத ஸம்பந்தமான கிளைகள், கதி நாம = எவ்வளவு? தாஸாம் ப்ருயம^௧ ஷ்யாநி = அக் கிளைகளுக்குத் தனித்தனியான உபநிஷத்துக்கள் கதிநாம = எத்தனை? अर्थावबोधविधुरः = அர்த்தஜ்ஞானமில்லாத, अक्षरलाभः = அக்ஷரங்களை அப்யஸிப்பது மட்டும் केषां नृणां = எவ்வளவு பேர்களுக்கு कतिभिः शरीरबन्धैः = எத்தனை ஜன்மங்களில் अस्तु = ஏற்படலாம்?

[க - ரை] வேதங்கள் நான்கு. ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் கிளைகள் பல. அந்த அந்தக் கிளைகளுக்குத் தனித்தனியான உபநிஷத்துக்கள். இவைகளை யெல்லாம் அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளாமல் அத்யயனம் மட்டும் செய்வதற்கே பல ஜன்மங்கள் வேண்டும். அப்படி அத்யயனம் செய்யக்கூடியவனும் கோடிக்கு ஒருவன் இருக்கலாம்.

8. Innumerable are the branches of the several Vedas, and those branches have their own innumerable Upanishads severally. How many births will one have to pass through, before one learns the texts alone leaving out of consideration a knowledge of their meaning.

न्यायाः परस्परविभिन्नदिशः सहस्र-

मुखावचानि च भवन्त्युपवृंहणानि ।

एवं स्थिते गिरिसुते निगमोपलानां

तात्पर्यसारमवधारयितुं क्षमः कः ॥ ९ ॥

சுதரயா: பரஸ்பாவிவிந்நடிஸ: ஸஹஸ்ர-

முச்சாவவாநி ச பவந்த்யுபவ்ஹணாநி ।

ஏவம் ஸ்திதே திரிஸுதே நிமமேபலாநாம்

தாத்பர்யஸாரமவயாரயிதும் க்ஷம: க: ॥ ௯ ॥

परस्परविभिन्नदिशः = ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடான

मुखावचानि च = மீமாம்ஸா நியாயங்கள் ஆயி

भवन्त्युपवृंहणानि = அவைகளின் வியாக்கியானம் முதலிய

एवं स्थिते = இவ்வாறு உள்ள நிலையில்

निगमोपलानां = பல்வேறு வேதங்களின்

तात्पर्यसारम् = உண்மையான பொருள்

अवधारयितुम् = நிர்ணயிப்பது

क्षमः कः = எவ்வளவு திறமையுள்ளவன்?

मायामयी इति = माया ரூபினி என்றும் मदान्तकवल्गुभा इति =
காமனை எரித்த பரமசிவனின் அன்பிற்குறியவள் என்றும்
सप्तशब्दपरिवर्तनमात्रे एव = ஏழு எட்டு வார்த்தைகளைத் திரும்
பத் திரும்ப மாற்றி உச்சரிப்பதில் மட்டுமே अयं = இந்த
शास्त्रपरिश्रमः = சாஸ்திரப்பயிற்சி सामर्थ्यम् आवहति = திறமையை
உண்டுபண்ணுகிறது.

(க - ரை) சாஸ்திரபாண்டித்யம் ஏற்பட்டாலும்
ஆடம்பரமாக ப்ரஹ்மம், சக்தி, பந்தம், மாயை இந்த
மாதிரியான விஷயங்களைப்பற்றிப் புரட்டி புரட்டிப் பேச
லாமேயொழிய நற்கதிக்குக் காரணமான உண்மையறிவு
அதுபவத்தில் ஏற்படுவதில்லை.

II. After all, even sound learning in the "Śāstras"
can but impart to one scarcely little more than the
cleverness in bandying a few high sounding words like,
Brahman, Śakti, Bandhavimochanī, (the releaser from
bonds) Māyāmāyī (the genius of illusion) Madanāntaka-
Vallabhā (the consort of the destroyer of Cupid) etc.

तस्मै प्रसीदसि गिरीन्द्रसुते य इत्थं

संपादयेत शनकैरपरोक्षबोधम् ।

यस्मै प्रसीदसि स च क्षमतेऽवबोद्ध-

मित्थं परस्परसमाश्रयमेतदास्ते ॥ १२ ॥

தஸ்மை ப்ரஸீதஸி மிரீந்ட்ரஸுதே ய இத்தம்

ஸம்பாடியேத ஸநகைரபரோக்ஷபோத்யம் ।

யஸ்மை ப்ரஸீதஸி ச சக்ஷமதேவவோஹித்யம்

இத்தம் ப்ரஸ்பாஸமாஸ்ரயமேததாஸ்தே ॥ ௧௨

गिरीन्द्रसुते = ப்ரவதாராஜன் புதல்வியே इत्थम् = இவ்வித
மாக यः = எவன் शनकैः = சிறுகச்சிறுக अपरोक्षबोधम् = (அப

ரோக்ஷமான அறிவை) ஆத்மாத்மபவத்தை சंपादयेत = சம்
பாதிக்கிறானே तस्मै = அவன் பொருட்டு प्रसीदसि = நீ தயை
செய்கிறாய். यस्मै = எவன் பொருட்டு प्रसीदसि = தயை
செய்கிறாயேர் स च = அவனை அவ்வோடு क्षमते = அபரோக்ஷ
நூனத்தைப் பெறக்கூடியவனாகிறான். एतत् = இந்த விஷ
யம் इत्थम् = இவ்விதமாக परस्परसमाश्रयम् = ஒன்றோடு ஒன்று
பற்றியதாக आस्ते = இருக்கிறது.

(க - ரை) உன் அருள் இருந்தால் ஞானியாவான்.
ஞானியானால் நீ அருள் புரிவாய். இப்படி ப்ரஸ்பா
ஸாயமாக இருந்தால் போகும் வழி எப்படி? (ப்ரஸ்பா
ஸாயம் (அந்யோந்யாயம்) என்னும் தோஷமாம்.)

12. Daughter of the Lord of Mountains, you
vouchsafe your grace to him who attain by constant
effort the illuminating knowledge of the self. And
none can hope to attain that knowledge who is not
blessed with your grace. This inter-dependance of the
two perplexes us.

आकर्णय स्वमिममभ्युपगम्यवादं

जानातु कोऽपि यदि वा हृदयं श्रुतीनाम् ।

तस्याप्यसंख्यभववन्धशतार्जितोऽयं

वैतभवो गततु जन्मद्वयः कियद्भिः ॥ १३ ॥

ஆர்ணய சுவமிமமப்யுபகம்யவாதம்

ஜானாது கோஃபி யதி வா ஹ்ருதயம் ஸ்ருதீநாம்

தஸ்யாப்யஸங்க்யபவவந்ஹஸதார்ஜிதோஃயம்

வீதபவோ கதது ஜந்மதவயஃ கியத்பிஃ ॥ ௧௩

ஶ்ரீ = இந்த ஶ்ரீஸுவாஸவாதம் = ஒப்புக்கொண்டு பேசும்

ஶ்ரீ = இந்த ஶ்ரீஸுவாஸவாதம் = ஒப்புக்கொண்டு பேசும்

ஶ்ரீ = இந்த ஶ்ரீஸுவாஸவாதம் = ஒப்புக்கொண்டு பேசும்

அறிகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். *तस्यापि = அவனுக்குக்கூட* *अयम् = இந்த அசங்க்யभवन्धशताजितः = எண்ணிறந்த ஜன்மங்களின் பலவிதமான பற்றுக்களால் ஏற்பட்ட* *द्वैतधमः = இரண்டென்ற (உண்மையில்லாத) தோற்றம்* *कियद्भिः जन्मशतैः = எவ்வளவு ஜன்ம ஜன்மங்களில்* *गलतु = தொலையும் (விலகும்).*

(க - ரை) வேதாந்த விசாரம் செய்து தத்துவார்த்தங்களை ஒருவன் தெரிந்துகொண்டுவிட்டதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அத்வைத அனுபவம் வருவது அரிது. கோடி ஜன்மங்களில் ஏறிய த்வைத வாஸனை இலகுவில் அழிந்துபோகுமா?

13. Or let me speak on the assumption that some one succeeds in precisely understanding the message of the Vedic lore. Even in this case it is unlikely that hundreds of birth will wash off the illusion of twofoldness, sticking fast to his soul through manifold attachments contracted in innumerable past lives.

काले महत्यनवधावपत्तु कदापि

क्वाप्यन्तिमे जनुषि कोऽपि गतिं लभेत ।

इत्थं समर्थनविधिः परमागमानां

पर्यायसूक्तिविधया नयनं नञर्थे ॥ १४ ॥

காலே மஹத்யநவடாஹபத்ந் கடாபி

க்ஹாப்யந்திமே ஜநுஷி கோ஽பி மதிம் லஹேத ।

இத்யம் ஸமர்யனவிதிஃ பரமாஹமானாம்

பர்யாயஸூக்திவிடியா நயநம் நநர்யே ॥ ௧௪ ॥

महति अनवधौ काले = முடிவில்லாத காலத்தில்
कदापि = ஒரு சமயத்திலும் अपत्तु = கீழே விழாமல் இருப்பது
(நல்வழி தவறாமல்) अन्तिमे = கடைசியான क्वापि जनुषि
ஏதோ ஒரு ஜன்மத்தில் कोऽपि = எவனோ ஒருவன்

कोऽपि = நல்ல கதியை அடைவான். इत्थम् = என்று இவ்விதம் आगमानाम् = சாஸ்திரங்களுக்கு समर्थनविधिः = கருத்தை விளக்கும் வழி. परम् = உண்மையில் पर्यायसूक्तिविधया = வேறு வார்த்தைகளால் சொல்லும் மாதிரியில் नञर्थे = இல்லை என்ற பொருளில் नयनम् = ஸஞ்சனை செய்வதேயாகும். (கொண்டுபோய் விடுவதேயாகும்.)

(க - ரை) எல்லையற்ற கால அளவில் யாரோ ஒருவன் எந்த ஜன்மத்திலும் தன்னைக் கீழே விழுத்தக் கூடிய (பந்தகமான) பிரவிருத்திகளில் சிக்கிக்கொள்ளாமல் சப்போதமே மேல்கதி யடைய பிரயத்தனம் செய்து கொண்டே இருப்பானால் அவன் எவ்வளவோ ஜன்மாக்களைக்குப்பிறகு மோஷமடைவான் என்று சாஸ்திரங்களின் தாத்தர்யம் என்பதைச் சுருக்கிச் சொல்லுங்கால் ஒருவராலும் இது ஸாத்தியமாகாது என்றே சொல்லிவிடுவது மேல்.

14. If you interpret the Śāstras to mean that some one in the limitless expanse of time taking pre-emption that he never falls (from the strictest standard prescribed for salvation-seekers) attains bliss at the very end of an almost interminable series of births, then it is as good as saying that it is practically impossible for anyone to attain that Bliss.

पर्यायसमये जगतोऽप्यवर्गः

पर्यायसमये पुनरस्तव्यः ।

इतिविधौ कदापि पञ्चमिहावलम्ब्य

कालं सुखं धनवशेन पथा प्रवृत्तैः ॥ १५ ॥

பர்யாயசமயே ஜகதோ஽ப்யவர்ட்டஃ
பர்யாயசமயே புநரஸ்தவ்யஃ ।
இதிவிதௌ கடாபி பஞ்சமிஹாவலம்ப்ய
காலம் சுகம் ஧நவசேன பதா ப்ரவ்ருத்தைஃ ॥

एकापवर्गसमये = ஒரு ஜீவன் மோகூதம் அடையும் காலத்தில்
जगतः = உலகத்திற்கே அபவரி = மோகூதம் सर्वापवर्गसमये पुनः =
எல்லா ஜீவன்களுக்கும் மோகூதம் ஏற்படும் காலத்திலோ
अस्तशङ्कः = (சந்தேகமில்லாதது) நிச்சயமாக உண்டு. ईद्विवधम् =
என்ற இவ்விதமாக कमपि पक्षम् = ஒரு கொள்கையை इह =
இங்கு अवलम्बय = கைபிடித்து अनेन पथा = மேற் கூறிய வழி
யில் प्रवृत्तैः = இறங்கினவர்கள் सुखं स्थातुं क्षमम् = கவலையற்று
இருந்துவிடலாம்.

(க-ரை) மேற்கூறிய வழியில் செல்வதைவிட நம் இஷ்ட
டம்போல் இருந்துகொண்டாலுமே மோகூதமடையலாமே.
ஏனெனில் சில மேதாவிடிகள் (ஏக ஜீவவாதிகள்) ஒரு ஜீவன்
மோகூதத்திற்கு அதிகாரியாகிவிட்டால் எல்லா ஜீவர்களும்
அவருடனே முக்தியளிக்கப்படுகிறார்கள் என்றும் வேறு
சில மேதாவிடிகள் (நானாஜீவவாதிகள்) நசுவான் இந்த லீலா
பிரபஞ்சத்தை ஸம்ஹரிக்கும்போது எல்லா ஜீவர்களுக்கும்
யாதொரு வித்தியாசமின்றி மோகூதமளிக்கிறார் என்றும்
அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள் அன்றோ! எப்படியும், தானே
மோகூதம், கிடைக்கிறது; சாஸ்திரங்களில் கூறிய சிரமமான
தும், இலகுவில் பலனைத் தராததுமான வழியில் ஏன்
இறங்கவேண்டும்?

15. Those who commit themselves, to this course
might as well repose at ease trusting to some such
theory as that the whole universe of beings attains
salvation when the one primary being is admitted to it
or that God releases all beings for admission to eternal
bliss at an appointed period.

अभ्यस्य वेदमवधाय च पूर्वतन्त्र-

मालक्ष्य शिष्टचरितानि पृथग्विधानि ।

अध्यापनादिभिरवाप्य धनं च भूरि

कर्माणि मातरलसाः कथमाचरेयुः ॥ १६ ॥

அஹஸ்ய வேதமவயாய ச பூர்வதந்தர் -

மாலக்ஷ்ய ஸிஷ்டசரிதாநி ப்ருயமஃ வியாநி ।

அயலாபநாஜிஹிரவாப்ய யநம் ச ஹரி

கர்மாணி மாதரலஸா: கயமாசரேயு: ॥ ௧௬ ॥

मातः = தாயே ! वेदम् = வேதத்தை अभ्यस्य = அப்பவலித்து
पूर्वतन्त्रम् अवधाय च = பூர்வ மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தையும் கற்று
पृथग्विधानि = பற்பல மாதிரியான शिष्टचरितानि = பெரியோர்
களின் ஆசான்களையும் आलक्ष्य च = கவனித்துத் தெரிந்து
கொண்டு अध्यापनादिभिः = வேத சாஸ்திரம் கற்பித்தல் முத
லிய வழிகளால் भूरि धनं च = மிகுந்த திரவியத்தையும்
वाप्य = அடைந்து अलसाः = சோம்பேறிகளாக ஆனவர்கள்
कर्माणि = கர்மங்களை कथम् आचरेयुः = எப்படிச் செய்வார்கள்.

(க-ரை) சாஸ்திர விற்பத்தி மோகூதத்திற்கு ஸாதக
மாக ஆகாதது மட்டுமல்ல; ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய
கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குக்கூட சிரத்தையை உண்டு
பண்ணாத தகாததாகின்றது. ஏனெனில் பண்டிதர்கள்
தற்புதிதும் கற்பிப்பதினும், திரவியம் தேடுவதிலும் பிரயா
சனப்பட்டுவிட்டு இறுதியில் கர்மாக்களைச் செய்யவேண்டிய
பிரயாசனை சோம்பேறிகளாகின்றனர்.

16. Mother, it is impossible to expect men to
devote themselves to Karma who after studying the
scriptures, closely, examining the Mimāṃsā Śāstra and
carefully observing the conflicting precedents of the
“great ones” (men whose conduct is an example for others)
grow rich through teaching and other kinds
of occupations and in the end grow lazy.

(க - ரை) வேதங்கள் கர்மமார்க்கத்தையும் ஞானமாகக் கத்தையும் உபதேசிக்கின்றன. கர்மாவை விட்டால் நாம் திற்குப் போகவேண்டும் என்றும் கர்மாவைச் செய்தால் மறுபடி கர்மபலங்களை அனுபவிக்க ஜன்மங்கள் எடுக்கவேண்டும் என்றும் கர்மா ஞானமார்க்கத்திற்கு இடையூறுகின்றது என்றும் கூறுகின்றன. இதனால் கர்மாவை விடுவது சாஸ்திர சம்மதமா? செய்வது சாஸ்திர சம்மதமா? என்பது புரியவில்லை.

18. The authoritative texts declare that if we give up Karma there is no redemption for us. They also say that doing Karma we can never cross this "Samsāra." We are at a loss to see what they mean really when they in the same breath both advocate and deprecate Karma.

कर्मण्यकर्मविधिरेष यदाचरन्ति
कर्माणि तत्तदनुबन्धजिहासयेति ।
सत्यं तथाऽप्यभिनवो भविता न बन्धः
प्राचीनबन्धहरणे क इवाभ्युपायः ॥ १९ ॥

கர்மண்யகர்மவியிரேஷ யதாசர்ந்தி
கர்மாணி தத்தநுபந்ஜஜிஹாஸயேதி ।
ஸத்யம் ததாப்யபநிவோ ஹவிதா ந வந்யஃ
பராசீநவந்யஹரணே க இவாஹ்யுபாயஃ ॥ ௧௯ ॥

कर्माणि = கர்மாக்களை தத்தநுபந்ஜஜிஹாஸயா = அவ்வகைகளின் பலன்களில் பற்றில்லாமல் யத் ஆசர்ந்தி = செய்வார்களேயானால் एषः = இதுவே कर्मणि = கர்மமார்க்கத்தில் अकर्मविधिः = கர்மத்தொடர்பில்லாத வழி इति सत्यम् = என்பது

யுத்தம் சயாமி = ஆனாலும் अभिनवः = புதிதாக बन्धः = பிணர்ச்சி சயதி = ஏற்படப்போவதில்லை. प्राचीनबन्धहरणे = பழைய கர்மபலங்களை ஒழிப்பதற்கு अभ्युपायः = உபாயம் = இவ்வாறு (ஒன்றுமில்லை).

(க - ரை) ஆனால் கர்மாக்களை கர்மமாக இல்லாமல் கர்மமாக (பயன்களை விரும்பாமல்) செய்தால் அவை புதிதான பிணர்ச்சி மறுபிறப்பு ஏற்பட வேறுதவில்லை என்றாலும் புதிதான கர்மாக்களின் பலனாக ஏற்படக்கூடிய மறுபிறப்பு புதிதான பலன்களை எப்படித் தடுப்பது?

19. It is true that in the path of action, actions done with avowed renunciation of their fruits, are as good as non-action. Indeed, fresh bonds will not be contracted through them: but by what means are we to get rid of those already holding us tight around?

प्राश्चकर्म कियदारमते कियद्वा
प्रारप्स्यते कियदिदं क इवावधात्ताम् ।
कालः कियानिव मया प्रतिपालनीयो
यस्य क्षणार्धमपि कल्पशतत्वमेति ॥ २० ॥

பராசீநகர்ம கியதாரமதே கியடிவா
பராபந்யதே கியடிதம் க இவாவதத்தாம் ।
காலஃ கியானிவ மயா ப்ரதிபாலநீயோ
யஸ்ய க்ஷணாஃயமபி கல்பஸதத்வமேதி ॥ ௨௦ ॥

प्राश्चकर्म = முன்னிழைத்த வினைப்பயன் कियत् = எவ்வகையிலும் कियद् वा आरमते = அதில் எத்தனை பலன் கொடுக்கத் தகுந்திருக்கின்றன. कियत् इदम् प्रारप्स्यते = இது பின்

னும் எவ்வளவு பலன் கொடுக்கத் துவக்கப்போகிறது என்று க ட்வ = எவன் தான் அவதாமு = தீர்மானமாக அறிய முடியும்? யசு (மம) = எந்த எனக்கு ஶ்னா஧்மபி = அரைக்கணமும், கல்பசாத்வமேதி = னாறு கல்பங்களாகிறதோ (தெ) மயா = அந்த என்னால் கியானிவ கால: = எவ்வளவு காலம் ப்ரதிபாலனிய: = காத்திருக்க முடியும்.

(க - ரை) பூர்வகர்மாவைப்பற்றி இந்த ஜன்மத்தில் ஒன்றுமே தெரிகிறதில்லை. அத்தகைய கர்மா இன்னும் எவ்வளவு ஜன்மங்களில் பலன் கொடுக்கக்கூடியவையாக இருக்கின்றனவோ? இந்த ஜன்மத்திலேயே முக்தியடைய வேண்டுமென்று பரபாப்பு ஏற்பட்ட எனக்கு ஒரு சூக்ஷ்ணம் காத்திருப்பது பல யுகங்களாகவல்லவா தோன்றுகிறது.

20. There is no means of knowing how much antecedent Karma has accumulated for me, how much of it has begun to hold sway over me and how much of it will in the future begin to do the same. If I should on their account be called upon to wait long, I cannot endure the delay as every fraction of a minute to me is now as tedious as hundred kalpas.

புंस: ஶ்னா஧்மபி ச்சர்ணாஶ்மசு

சாங்க்யா஧ய: சரணயோ ந விசந்தி கர்ணம் ।

சங்க்யாய காஶ்சிகதா: சகலாஶ் சூஶ்மா

புஶ்வேதி வாசிவ மாஶ்ஷுயா஧ிதசு ॥ 21 ॥

பும்ஸ : சூக்ஷ்ணாயமபி ஸம்ஸராண்சூக்ஷ்மஸ்ய

ஸாங்வயாஶ்ய : ஸரணயோ ந விசந்தி கர்ணம் ।

ஸங்வயாய மாங்வலிகதாஸஸகலாஸ்ச ஸூக்ஷ்மா

புஶ்வேதி வாசிவ மாஶ்ஷுயாஶ்யாஶ்சிதஸ்ய ॥

ஶ்னா஧்மபி = அரைக்கணமும் ச்சர்ணாஶ்மசு = பிறவிச் சுழலில் உழல ஸகிக்காத புंस: = ஒரு மனிதனுக்கு சாங்க்யா஧ய: = ஸாங்க்யம் முதலிய சரணய: = மதங்கள் (வழிகள்) மாஶ்ஷுயா஧ிதசு = பெரும் பசியால் வருந்தபவனுக்கு சூஶ்மா: காஶ்சிகதா: சகலாஶ் = சிறிய கங்கை மணல்களை முற்றிலும் சங்க்யாய = எண்ணிக் கணக்கிட்ட பிறகு புஶ்வேதி = சாப் 96 என்ற வாசிவ = வார்த்தைபோல் கர்ணம் ந விசந்தி = காதில் துழைகிற தில்லை.

(க - ரை) - இவ்விதப் பரபாப்பு ஏற்பட்டவனுக்கு முக்தியடைய உபாயமாக ஸாங்க்யம் முதலிய மதங்களை உபதேசிப்பது, மிக்கப் பசியால் வருந்தபவனுக்கு கங்கை ஆன் மணல் மேடுகளில் உள்ள எல்லா மணல்களையும் எண்ணிக் கணக்குப் பண்ணிவிட்டு ஆகாரம் செய் என்று உத்திரவிடுவதுபோல் இருக்கிறது.

21. For one who even for a fraction of a minute can have no patience with "Samsāra" the SĀṆKHYA and other courses are as absurd to listen to, as the direction to a person writhing with gnawing hunger that he shall sit for his repast after counting the minutest sands of the Ganges.

भक्तिस्तु का यदि भवेद्रतिभावभेदः

तत्केवलान्वयितया विफलैव भक्तिः ।

श्रीविस्ववपि विजगदारमनि कस्य नास्ति

स्वात्मबुद्धौ न खलु सन्ति जनान्विलोक्याम् ॥ 22 ॥

ஊக்திஸ்து கா யஜி ஹவேஷி^௧ ராதிஹாவலேஷ-
ஸ்தத்கேவலாந்வயிதயா விஹலைவ ஊக்தி: 3 |

ப்ரீதிஸ்த்வயி த்ரிஜ.மடிாத்தமரி கஸ்ய நாஸ்தி
ஸ்வாத்மடி^௧ ருவேமா ந வலு ஸந்தி ஜநாஸ்த்ரிலோக்யாம்

भक्तिः तु का = பக்தி என்பது என்ன? रतिभावभेदः = அன்பின் ஒரு வகையாக यदि भवेत् = ஆகும் என்றால் तत् = அது केवलान्वयितया = இல்லாத இடம் கிடையாது. ஆகையால் भक्तिः = பக்தி என்பது विफलैव = பயனற்றதே. त्रिजगदात्मनि त्वयि = மூன்று லோகத்திலும் உள்புகுந்திருக்கும் (ஆன்மாவாக விளங்கும்) உன்னிடம் कस्य = எவனுக்கு प्रीतिः = அன்பு नास्ति = இல்லை. त्रिलोक्याम् = லோகம் மூன்றிலும் स्वात्मदुष्टः = தன்னை வெறுப்பவர்களான जनाः = ஜனங்கள் न खलु सन्ति = இருக்கமாட்டார்கள் அல்லவா?

(க - ண) [ஞானமார்க்கம் கர்மமார்க்கம் இவைகளின் மூலம் நற்கதி பெறுவது தனக்கு எவ்வளவு அஸாத்ரியமென்று விவரித்துவிட்டு இப்போது பக்தி மார்க்கத்தைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்கிறார்.]

பக்தி என்பது ஈச்வரி விஷயத்தில் வைக்கப்படும் ப்ரீதி என்று சொல்லுகிறார்கள். ஈச்வரி ஸர்வ ஜீவர்களுக்குள் அந்தர்யாமியானபடியால் பக்தி என்பது, தன்னிடத்திலேயே வைக்கப்பட்ட ப்ரீதி என்று ஏற்படுகிறது. தன்னை நேசிக்காதவர்கள் உலகத்தில் யாருமில்லையாதலால் இந்த விதமான பக்தி இல்லாதவர்கள் கிடையாது. ஆகையால் இது பிரயோஜனமற்றது.

(வேதகங்களில், கேவலாந்வயி, கேவலவ்யதிரோகி முதலியவைகளைத் தர்க்க நூல்களில் காண்க.)

What is Bhakti? If it is defined as a species of love, it is clearly futile, because there can be none who does not love YOU in himself. Who does not love YOU in himself? YOU pervade all beings. In all the three worlds there are any who hate themselves?

आत्मा समस्तजगतां भवतीति सम्य-

विज्ञाय यद्वितनुते त्वयि भावबन्धम् ।

सा भक्तिरित्यभिमतं यदि सिद्धमिदं

स्वयं विशेष्यमलमस्तु विशेषणं नः ॥ २३ ॥

ஆதீதா சமஸ்தஜகதாந் ஹவதீதி சமயக்

விஜ்ஞாய யத்விதநுதே த்வயி ஹாவஹ்யம் |

சா பக்திரித்யபிமதம் யதி சித்தமிதம்

ஸ்வயம் விசேஷ்யமலமஸ்து விசேஷணம் நஃ || ௨௩ ||

सर्वी = 1 समस्तजगताम् = எல்லா உலகத்திற்கும் आत्मा =

ஆதீதா इति = என்பதை सम्यक् = நன்கு विज्ञाय = அறிந்து त्वयि

ஹாவஹ்யம் = பக்தி-பாஹ்யம் = பிரீதியை यत् वितनुते = செய்வது

பக்தி-பக்தி என்பதே सा भक्तिः = அதுவே பக்தி इति = என்று यदि

சித்தம் = அடிப்பிராயமானால் इदं सिद्धम् = விரும்பியது கை

தெரிவிட்டது विशेष्यम् = விசேஷ்யம் (பக்தி என்ற சிறப்புப்

பெயர்) स्वयम् = வினை, नः = நமக்கு विशेषणम् = விசேஷணம்

(இன்னம் என்ற) பொதுப் பெயரே अलम् अस्तु = போதும்.

(க - ண) இக்கத்தில் பிரகாசிக்கும் எல்லா ஜீவாத்மாக்கள்

உன்னிடம் உன்னைந்றவிர வேறில்லை என்ற ஞானம் ஏற்பட்டு

உன்னிடம் ப்ரீதி வைப்பதே பக்தி என்று சொன்னால்

துன்பாத அந்த ஞானமே முக்திக்குக் காரணமாகலாமே

பக்தி என்பது அவசியமில்லையே.

23. If Bhakti is defined as that love which is borne for you with the clear knowledge that you are the real soul of all beings, then, it is alright; but in that case we shall be content with the qualifier (knowledge) and can dispense with the qualified (Bhakti.)

स्वात्मेतरत्वमवधार्य परत्वबुद्ध्या
यत् प्रीयते गुरुजनेष्विव सैव भक्तिः ।
स्यादेतदेवमियमेव तु मे जिहासा
द्वैतभ्रमात् किमधिकं भवन्धमूलम् ॥ २४ ॥

ஸ்வாத்மேதரத்வமவயார்ய பரத்வபுத்த்யா
யத் ப்ரீயதே மருஜநேஷ்விவ ஸைவ ஹக்தி: |
ஸ்யாதேததேவமியமேவ து மே ஜிஹாஸ்யா
ஈவையதஸ்ரீமாத் கியயிகம் ஹவந்யமூலம் ॥ ௨௪ ॥

स्वात्मेतरत्वम् = தன்னைக்காட்டிலும் வேறு என்று அவதாரம்
= தெரிந்துகொண்டு பரत्वबुद्ध्या = ஜீவகோடிகளைக் காட்டிலும்
மேல் என்ற பாவத்துடன் गुरुजनेषु इव = பெரியோர்களிடம்
வைப்பதுபோல यत् प्रीयते = ப்ரீதி வைக்கப்படுதல் सैव भक्तिः =
என்ற அதுவே பக்தி एतत् एवं स्यात् = என்று இது இவ்வித
மாணல் इयम् एव तु = இதுவேயன்றே मे = எனக்கு जिहासा =
விடத்தகுந்தது. द्वैतभ्रमात् अधिकम् = இரண்டும் வேறு என்ற
பிரமத்தைக்காட்டிலும் வேறான भवन्धमूलम् = பிறவிவிலக்கு
க்குக் காரணம் किम् = எது?

(க - ரை) ஈச்வரன் தன்னைக்காட்டிலும் வேறு, அவன்
உயர்ந்தவன். நாம் தாழ்ந்தவர்கள் என்று அறிந்துகொண்டு
ஆசார்யன் பிதா முதலியவர்களிடம் ப்ரீதி வைப்பதுபோல்
ஈச்வரனிடம் ப்ரீதி வைப்பது பக்தி என்று சொன்னால் இது

நம் கொள்கைக்கு முற்றிலும் விரோதமானது. ஈச்வரன்
வேறு நாம் வேறு என்ற “த்வைத” புத்தி பிறவித் தீவினை
களுக்கு அடிப்படையான காரணம் அன்றே.

24. If that loving regard which we have towards
YOU as we bear towards our venerable elders be called
Bhakti, that indeed may be Bhakti, but for me, it is
exactly the thing to guard against for what is more
surely the cause of the shackles of “Samsāra” than the
ill-advised cognition of two foldness.

सेवैव भक्तिरति कर्मपथप्रवेशः
सेव्यप्रसादफलका किल कर्मसेवा ।
ध्यानप्रवाह इति चेच्छ्रवणात्तृतीयः
प्रागेव मातरयमाकलितोऽभ्युपायः ॥ २५ ॥

ஸைவைவ ஹக்திரிதி கர்மபத்யப்ரவேஸ:
ஸைவ்யப்ரஸாஈவலகா கில கர்மஸைவா |
ஈயநப்ரவாஹ இதி சேச்ஸ்ரவாணாத் த்ருதீய:
ப்ராமேவ மாதரயமாகலிதோஈஹ்யுபாய: ॥ ௨௫ ॥

सेवा एव = பணிவிடை செய்வதே भक्तिः = பக்தி इति =
என்றால் कर्मपथप्रवेशः = கர்மமார்ச்சத்தில் நுழைந்ததாகும்.
कर्मसेवा = கர்மத்தை அனுஷ்டித்தல் सेव्यप्रसादफलका किल =
(கர்மனுஷ்டானத்திற்குப் பலன்) யாரை ஸைவிக்கிறோமோ
அவர்களுடைய மனமலர்ச்சியைப் பயனாகக் கொண்ட
தக்கவரீ மாता = தாயே ध्यानप्रवाहः = இடைவிடாத தியானமே
पक्ति इति च = என்றால் भ्रवणात् तृतीयः = ச்ரவணம்
பித்தனம் என்ற இரண்டிற்குப் பிறகு மூன்றாவதாக प्रागेव =

முன்னமேயே அயம் = இந்த அஸ்யுயாய: = உபாயம் ஆகலித:
அறியப்பட்டது.

(க - ரை) ஈசுவானைப் பூஜை முதலிய கர்மாக்களால்
லேவிப்பது பக்தி என்றால் இது கர்மமார்க்கத்தையனுசரிப்
பதாகும். வேலைக்குக் கூலி எஜமான் இஷ்டப்பட்டல்லவா
கொடுக்கவேண்டும். தியானம் செய்வது பக்தி என்றாலோ
இது ஞானமார்க்கத்தில் உட்புகுந்ததாகிவிட்டது, அங்கு
இது ச்ரவணம், மனனம், நிதித்த்யாஸனம் என்று மூன்றாவது
ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் இதற்கு
பக்தி என்று புதுப்பெயர் வழங்கவேண்டியதில்லை.

25. If service be called Bhakti, it involves a direct
entry into the path of action and it is well known that
the servant is required by the Master's being pleased
with him. If Bhakti is contemplation, it is a method
with which we are already familiar as it is the third in
order from " Śravaṇa " (in the practice of JÑĀNA.)

अत्रैव दास्यसि विमुक्तिमथापि याचे

मातः शरीरपतनं मणिकर्णिकायाम् ।

अस्तु स्वकृत्यमनुकम्पनमीश्वराणां

दासस्य कर्मकरतैव तथा स्वकृत्यम् ॥ २६ ॥

அத்வை ஈஸ்யஸி விமுக்கிமயாபி யாசே

மாந: ஸரீரபதனம் மணிகர்ணிகாயாம் ।

அஸ்து ஸ்வக்ருத்யமநுகம்பநமீஸ்வராணாம்

ஈஸஸ்ய கர்மகரதைவ தயா ஸ்வக்ருத்யம் ॥ ௨௬ ॥

मातः = அம்மா! அந்ரैவ = இங்கேயே விமுक्तिम् = மோகூதத்தை

दास्यसि கொடுப்பாய் அथापि = ஆனாலும் மणिकर्णिकायाम् = மணி

காணிகையில் ஶரீரபதனம் = சரீரம் விழவேண்டும் என்று
யாசே = யாசிக்கிறேன். அநுகம்பனம் = தயை புரிதல் இஷ்ரராணாம் =
பிரபுக்களுக்கு ஶ்குத்யம் = தான் செய்யவேண்டிய கார்யம்
வஸு = (என்பது) இருக்கட்டும். तथा = அப்படியே दासस्य =
அடிமைக்கு கர்மகரதேவ தன் வேலையைச் செய்வதே
स्वकृत्यम् = தன் கடமையாகும்.

(க - ரை) தாயே! உன்னை ஆசாயித்தவனான எனக்கு
தயையினால் நான் இருக்கும்படித்திலேயே முக்தியைக்
கொடுத்தாலும் கொடுத்துவிடுவாய். ஆனால் எனக்கு முக்தி
புடைய மணிகர்ணிகைக்குப் போய்ச் சரீரத்தை விடவேண்டு
மென்று எண்ணமிருக்கிறது. பிரபு இரங்கி ஶேவகனுக்கு
கேலையில்லாமல் கூலி கொடுத்தாலும் ஶேவகன் வேலையைச்
செய்தே கூலியை வாங்க விரும்புகிறான். ஆதலால் முக்தி
பெறுவதற்குரிய காசி யாத்திரை என்ற வேலையை நான்
செய்தே முக்திபெற விரும்புகிறேன்.

26. Mother, you will, I am sure, grant me salva-
tion at this very spot. Yet it is my wish that I should
breathe my last at Manikarnikā (a holy ghat in Bena-
res). For, even as vouchsafing pity becomes masters,
doing duty becomes servants.

(A salvation-seeker is enjoined to spend his last
days at Kāśī.)

यद्यो भवेत् सुकृतिनामुपदेशलाभः

पापात्मनां बहुविधे समये व्यतीते ।

इत्यादिभिः किल पुराणवचोभिरम्ब

वाराणसीमपि न याचितुमुत्सुकोऽस्मि ॥ २७ ॥

ஸஃயோ ஹவேத் ஸுக்ருதிநாமுபதேஸலாஹ:
பாபாத்மநாம் வஹுதிஸே மமயே வ்யதீதே ।
இத்யாஹிலி: கில புராணவசோஹிரம்வ
வாராணவீமபி நயாசிதுமுத்ஸுகோ2ஸ்மி ॥ ௨௭ ॥

அஹ்வ = தாயே! சுகுதிநாம் = புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கு
உபதேஸலாஹ: = உபதேசம் கிடைப்பது சய: भवेत् = உடனே
ஏற்படும். பாபாட்மநாம் = பாபிகளுக்கு வஹுதிஸே = வெகு
நாள் கழிந்தபின்னர் (भवेत् = ஏற்படும்) ட்யாதிமி: = இது முத
லிய புராணவசோஹி: கில = புராண வசனங்களினால் அல்லவா
வாராணஸீமபி = காசியைக்கூட யாசிதுமு = யாசிப்பதற்கு உதுசு:
நாசிம் = நான் ஆவல் கொள்ளவில்லை.

(க - ரை) ஆனால் அந்த ஆசையும், நான் வைப்பது
தகாது. ஏனெனில், புண்ணியாத்மாக்களுக்குத்தான், காசி
யில், சீக்கிரம் முக்தியென்றும், என்போன்ற பாபிகளுக்கு
அங்குச் சென்றும் தாமதப்படுமென்றும் புராணங்கள்
மூலமாய்த் தெரிகிறது. ஆகையால் காசிக்குப் போக
வேண்டுமென்ற ஆசையையும் நான் விட்டுவிட்டேன்.

27. But the Purāṇas declare that only men with a
credible record of actions receive the blissful com-
munication (from God Viśveśvara) promptly, while
men with tainted souls have to wait very long. When
I consider this I am not very eager to covet even
Vārāṇasī.

आक्रान्तमन्तररिभिर्मदमत्सराद्यैः

गात्रं वलीपलितरोगशतानुविद्धम् ।

दारैः सुतैश्च गृहमावृतमुत्तमर्णैः

मातः कथं भवतु मे मनसः प्रसादः ॥ २८ ॥

ஆகாரந்தமந்தாரிஹிர்மஹிமத்ஸராஃயெ:
மாத்ரம் வலீபலிதரோமஸதாதுவிட்டம் ।
ஃரணஸ்ஸுதைஸ்ச ம்ருஹமாவ்ருதமுத்தமர்ணை:
மாத: கயம் ஹவது மே மநஸ: ப்ரஸாடி: ॥ ௨௮ ॥

அஹ்வ = ஹிருதயம், மஹ்மத்ஸராஃ = அஹம் பரவம்
ஹ்வேஷம் முதலிய அரிமி: = சத்ருக்களால் அகாஹ்மத் =
குழப்பட்டிருக்கிறது. காஹ்ம = சரீரம், வலி = தோல் சுருக்
கம் பலித = நிறை ரோகதானுவிஹ்ம் = தூற்றுக்கணக்கான பல
ரோகங்கள் இவைகளோடு கூடியதாகிவிட்டது. உத்தமர்ணை: =
கடன் கொடுத்தவர்கள் போன்ற டாரை: சுதை: வ = பெண்டாட்டி
பிள்ளைகளால் குஹ்ம் = வீடு அஹ்மத் = குழப்பட்டிருக்கிறது.
மா: = அம்மா! மநஸ: ப்ரஸாடி: = சித்தத்திற்கு தெளிவு மெ கய
மவது = எனக்கு எப்படி உண்டாகும்?

(க - ரை) ஹ்ருதயம், அகம்பாவம், அஸூயை முத
லிய ஹிரோதிகளால் குழப்பட்டிருக்கிறது. சரீரமோ தோல்
சுருக்கம், நிறை, பற்பல ரோகங்கள் இவைகளால் பிடிக்கப்
பட்டிருக்கிறது. கடன் கொடுத்தவர்களைப் போல், அதிகாரம்
பெரியும் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளால் வீடு ஆக்ரமிக்கப்
பட்டது. என் தாயே! என் மனம் எப்படிச் சூழும்பாமல்
தெளிவுடனிருக்க முடியும்?

தூர்ப்பு: இது முதல் கவி ஈசுவரியின் பாதங்களில் சரணு
தீய தனக்கு கதி என்று தெரிவிக்கிறார்.

31. My inner being is overpowered by the inimical
passions like pride and jealousy. My body is a prey
to a hundred ills in addition to its being shrivelled and
the hairs having grown grey. My wife, and sons with
creditor-like airs have taken possession of the house.
Mother, how can I ever have peace of mind.

धन्याः कति त्रिभुवने परमोपभोग्यं
संसारमेव परमेश्वरि भावयन्तः ।
आभासरूपमवबोधमिमं समेत्य

क्लिश्ये कियत् कियदहं त्वमुना भवेन ॥ २९ ॥

யன்பா : கதி த்ரிமூவநே பாமோபபோமீயம்

ஸம்ஸாரமேவ பாமேஸ்வரி லாவயந்தஃ ।

ஆலாஸரூபமவபோமமிமம் சமேத்ய

க்லிஸ்யே கியத் கியதஹம் த்வமுநா ஹவேந ॥ ௨௯ ॥

परमेश्वरि = பாமேஸ்வரி ! संसारमेव = பிறவியையே परमोप-

भोग्यम् = மிகவும் அதுபவிக்கத்தகுந்ததாக भावयन्तः = பாராட்டு

கிறவர்கள் त्रिभुवने = மூவுலகிலும் कति धन्याः = எத்தனை

பாக்கியசாலிகள் இருக்கிறார்கள். इमम् = இந்த आभासरूपम् =

அராகுறையான अवबोधम् = ஞானத்தை समेत्य = அடைந்து

अमुना भवेन = இந்தப் பிறவியினால் अहं तु = நானே कियत्

कियत् = எந்த எந்தவிதமாக क्लिश्ये = துன்புறுகிறேன்.

(க - ரை) லோகத்தில் எவ்வளவு ஜனங்கள் இந்த

ஜீவலோக வாழ்க்கையைப் பெருமையுடன் போற்றுபவ

ர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சிக்கும்

திருப்திக்கும் ஒன்றும் குறைவில்லை. எனக்கோ வென்றால்

அரை குறையான ஒரு ஞானம் ஏற்பட்டதனால் இவ்

வாழ்க்கையில் நான் மிக்க துயரமடைகிறேன்.

29. Are there not many men in the world who are blessed in their partiality to "Samsāra" for its being most highly enjoyable? Oh Consort of the highest Lord! Alas, how much do I suffer by the same "Samsāra" on account of my having caught a clouded vision of true knowledge.

का संसृतिः किमपचारनिबन्धनेयं
कीदृग्विधस्य तव किं क्षतमेतयेति ।
प्रश्ने तु नास्मि कुशलः प्रतिवक्तुमेव
खेदस्तु मे जननि कोऽप्ययमेवमास्ते ॥ ३० ॥

கா ஸம்ஸ்ருதிஃ கிமபசாரநிஸந்தயேயம்

கீடீருமீவியஸ்ய தவ கிம் க்ஷதமேதயேதி ।

ப்ராஸ்நே து நாஸ்மி குஸலஃ ப்ரதிவக்துமேவ

வேதஸ்து மே ஜநநி கோ஽ப்யயமேவமாஸ்தே ॥ ௩௦ ॥

का संसृतिः = பிறவி என்றது என்ன? इयम् = இது किमप-

चारनिबन्धना = என்ன பாபத்தினால் உண்டானது? कीदृग्विधस्य

तव = எந்தமாதிரியான உனக்கு एतया = இதனால் किं क्षतम् =

என்ன கெடுதல் நேர்ந்துவிட்டது? इति प्रश्ने तु = என்ற

பிரச்சினை ஏற்பட்டால் प्रतिवक्तुम् = பதில் உரைக்க कुशलः =

சுகம் தீயமுள்ளவனாக नास्मि एव = நான் இல்லவே இல்லை.

खेदस्तु = தாயே! मे = எனக்கு एवम् = இந்த மாதிரியான कोऽप्य-

यमेवमास्ते = ஏதோ ஒரு खेदः तु = வேதனைமட்டும் आस्ते = இருக்

கிறது.

(க - ரை) "ஸம்ஸாரம்" என்பது என்ன? அது

எந்த நினைவின் பயனாக வந்தது? உன் ஸ்வரூபம்

என்ன? இந்த "ஸம்ஸாரத்தால்" உனக்கு என்ன தீங்கு

ஏற்பட்டது? என்றவாறு கேள்விகள் கேட்டால் எனக்கு

உத்தரம் பதில் சொல்ல முடியாது. எனக்குத் தெரிந்த

பொருள் வென்றால் ஏதோ ஒரு விதமான துன்பத்தை

உண்டாக்கினால் என் மனம் அடைகின்றது என்பதுதான்.

30. I am not competent to make any answer to the questions "What is Samsāra? By what failings was I brought about? What harm has it done you? What

kind of person you are?" etc. But, My Mother, an indescribable gloom does in this manner overcome me.

एवं गतस्य मम सांप्रतमेतदहं-

मत्त्रेदमौपयिकमित्यमिदं च साध्यम् ।

अस्मिन् प्रमाणमिदमित्यपि बोद्धुमश्व

शक्तिर्न मे भुवनसाक्षिणि किं करोमि ॥ ३१ ॥

எவம் ததஸ்ய மம ஸாம்ப்ரதமேததஹ்-

மத்ரேடிமௌபயிகமித்யமிதம் ச ஸாடியம் ।

அஸ்மிந் ப்ரமாணமிதமித்யபி ஸேடிமஸ்யம்ஸ

ஸக்திர்ந மெ ஹ்வநஸாக்ஷிணி கிம் கரோமி ॥ ௩௧ ॥

சுபநஸாக்ஷிணி = உலகத்திற்கு சாக்ஷிபான அஸ்வ = தாயே!
 एवं गतस्य मम = இவ்விதம் இருக்கும் எனக்கு, सांप्रतम् = இப்
 பொழுது एतत् अहम् = இது தகுந்தது. इदम् अथ = இது இங்கு
 औपयिकम् = உபாயமாகக் கூடியது. इदम् अद्यम् = அது இவ்
 விதமாக साध्यम् = ஸாதிக்கத்தகுந்தது. इदम् अस्मिन् = இது
 இந்த விஷயத்தில் प्रमाणम् = ஆதாரமானது. इत्यपि = என்ற
 கூட बोद्धुम् = அறிய நமே शक्तिः எனக்கு சக்தி, இல்லை. किं
 करोमि = என்ன செய்வேன்.

(க - ரை) இப்படி துக்கத்துக் கொண்டிருக்கும்
 எனக்கு இந்த துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ள உபாயம்
 ஒன்றும் தெரியவில்லை.

குறிப்பு:—இந்த கலோகத்தில் சாணாக்திக்கு அங்கமாத
 தன் "கார்ப்பஸ்ய"த்தைத் தெரிவிக்கிறார்.

31. In this predicament, Oh Mother, the eternal
 witness of all the world, it is impossible for me to

determine what is fit for me to do, what the means,
 what the goal and by what rule to proceed.

न ज्ञायते मम हितं नितरागुपायो

दीनोऽस्मि देवि समयाचरणाक्षमोऽस्मि ।

तत्त्वामनन्यशरणः शरणं प्रपद्ये

मीनाक्षि विश्वजननीं जननीं ममैव ॥ ३२ ॥

ஹ்ஞாயதே மம ஹிதம் நிதராஹுபாயோ

டினோஸ்சிமி தேவி ஸமயாசாணாக்ஷமோஸ்சிமி ।

தத்வாமநந்யஸாண: ஸாணம் ப்ரபடி்யே

மினாக்ஷி விஸ்வஜநநிம் ஜநநிம் மமேவ । ௩௨ ॥

मम हितम् = எனக்கு ஹிதம் ந ஜாயதே = தெரியாது. उपायः
 न ज्ञायते = உபாயம் கொஞ்சம்கூட (தெரியாது). देवि = தேவி!
 दीनोऽस्मि = எளியவனாக இருக்கின்றேன். समयाचरणाक्षमोऽस्मि =
 சமயான ஆசரிப்பதிலும் அசத்தனாயிருக்கிறேன். तत् =
 தத்வாமல் मीनाक्षि = மினாக்ஷி! अनन्यशरणः = வேறு கதிபற்ற
 न ज्ञायते = விஷயமில்லை, ममैव जननीं शरणं प्रपद्ये = லோகமாதாவும்
 தன்னைக்கு அன்னையாயும் உள்ள உன்னை சரணம் அடை
 வதென்றேன்.

(க - ரை) என் நன்மை எனக்கே தெரியாது. அதற்கு
 உபாயம் தெரியாது. நான் எளியவன். சாஸ்திர விதிகளை
 சமயமாகவும் சக்தியற்றவன். எனக்கு வேறு கதியில்லை.
 தன் மினாக்ஷி, லோகமாதாவே, இந்த நிலைமையில் உன்னைச்
 சரணம் அடைவேன்.

குறிப்பு:—இந்த கலோகத்தில் சவி அம்பாளிடம் தன்
 துக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறார்.

32. I do not know what is good for me—why
 I am wretched of my ignorance of methods. I am wretched

அற்றவர்கள் "கார்பண்ய" விஷயத்தில் என்னைவிட மேலானவர்கள். நான் உன்னை 'ரக்ஷகி'யாக அறிந்திருக்கிறேன். ஆகையால் அடுத்தபடியில் என்னை 'க்ருபண'னாக அங்கீகரித்து அனுக்ரஹிப்பாயாக!

குறிப்பு:— எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அறியாமை அதிகமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு "கார்பண்யம்" உடையவனாயிருப்பதில் சிறப்பு என்பது கருத்து.

34. I pray that you will agree to grade eligibility to receive your compassion in the following manner: those who are thoroughly ignorant of what the Vedas say on Brahman and Jiva and the means of the latter attaining the former, shall be placed first; and those who have just learnt (like me) that it is your nature to relieve the distressed, shall come next.

मातः करोषि ममतां मयि यावदीपत्

तावद्यते मम ततः किमिवास्ति साध्यम् ।

मामित्थमित्थमुपयुङ्क्ष्व न विस्मरेति

किं स्वामिनं त्वरयते क्वचन स्वभृत्यः ॥ ३५ ॥

மாத: கரோஷி மமதாம் மயி யாவதீபத்

தாவதீயதே மம தத: கிமிவாஸ்தி ஸாடியம் ।

மாமித்தமித்தமுபயுக்ஷ்வ ந விஸ்மரேதி

கிம் ஸ்வாமிநம் த்வரயதே க்வசந ஸ்வஹுத்ய: ॥ ௩௫ ॥

मातः=ஆம்மா! मयि=என்னிடத்தில் इपत् ममताम्=கொஞ்சம் அபிமானத்தை யாவत् करोषि=எவ்வளவில் செய்யாவோ, तावत् यते=அவ்வளவு வரை முயறுவேன். ततः किमिव मम साध्यमिति=அதற்குமேல் நான் செய்யவேண்டா.

யது என்ன இருக்கிறது? स्वामिनम्=எஜமானனை स्वभृत्यः=அவன் ஊழியன் माम् इयम् इयम् उपयुङ्क्ष्व=என்னை இன்ன இன்ன விதமாக உபயோகப்படுத்திக்கொள் न विस्मर इति=மறக்காதே என்று क्वचन=எங்கேயாவது किं त्वरयते=துரிதப்படுத்துவதுண்டா?

(க - ரை) என் பிரயத்னம் எதுவரையில் என்றால் "இவன் என்னை ஆச்சரியத்தவன்" என்று உனக்கு என்னிடம் அபிமானம் உண்டாகும் வரையில் தான். அதற்கு மேல் எனக்குச் செயல் இல்லை. வேலைக்காரனை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு பிரபுவல்லவா அவனை எவ்விதமாக உபயோகித்துக்கொள்வது என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும்.

35. Mother, I shall exert myself just to such an extent as would suffice to induce you to regard me as your own. More than that, I need not trouble myself about. Does any servant constantly remind his master that the latter should not forget to utilise his services in this or that manner?

त्याज्यं त्यजानि विहितं च समाचराणि

नित्येषु शक्तिमनुरुध्य हि वर्तितव्यम् ।

तद्वुद्धिशक्तिमनुरुध्य न कार्यशक्ति-

मित्येतदेव तु शिवे विनिवेदयामि ॥ ३६ ॥

த்யாஜ்யம் த்யஜானி விஹிதம் ச ஸமாசாராணி

நிதியேஷு ஸக்திமனருத்ய ஹி வர்திதவ்யம் ।

தத்வுத்திஸக்திமனருத்ய ந கார்யஸக்தி-

மிதியேதேவ து ஸிவே விநிவேதயாம் ॥ ௩௬ ॥

त्याज्यम् = விடவேண்டியதை त्याजानि = விடுவேன். विहितम् = செய்யவேண்டியதையும் समाचराणि = செய்வேன். नित्येषु = நித்யவிதிகள் விஷயத்தில் शक्तिम् = சக்தியை अनुरुध्य हि = பொறுத்தல்லவா परिवर्त्यम् = நடந்துகொள்ள வேண்டும். शिवे = சச்வரி! तत् = அதுவும் बुद्धिशक्तिम् = புத்தி சக்தியை अनुरुध्य = அனுசரித்து, न कार्यशक्तिम् = கார்யசக்தியை அனுசரித்து அல்ல इति = என்று एतदेव तु = இதைமட்டும் विनिवेदयामि = தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(க - ரை) நிஷித்தமான கார்யங்களைச் செய்யாமல் இருப்பதாலும் விஷிதமான காரியங்களைச் செய்வதாலும் உனக்குப் பிரியமானபடி நடந்துகொள்ள பிரயத்தனப்படுவேன். ஆனால் நித்யவிதிகள் விஷயத்தில் என் சக்திக்குத் தக்கபடிதான் என்னால் நடந்துகொள்ள முடியும். இவ்விதமே சாஸ்திரங்களால் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் மறுபடியும் ஒரு வார்த்தை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். “சக்தியை அனுசரித்து” என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்? புத்தி சக்தியை அனுசரித்தா? அல்லது கார்யம் செய்யும் சக்தியை அனுசரித்தா? “புத்தி சக்தியை அனுசரித்து” என்று அர்த்தம் வைத்துக்கொள்ளும்படி உன்னைப் பிரார்த்திக்கிறேன். [ஏனெனில் கார்யசக்தி பூர்ணமாயிருந்தாலும் புத்தி சக்தி குறைவாயிருந்தால் புத்தி சக்தியின் அளவே கார்யம் செய்யமுடியுமே அன்றி அதிகம் நடைபெறாது.]

36. I shall try to avoid things prohibited and to carry out positive injunctions—according to the best of my ability of course—this being the rule in the case of such injunctions. But, Oh consort of Śiva! in regard

to what is termed “ability” I wish to introduce a qualification viz., that “ability” should be taken to have reference not to “physical ability” but to “one’s understanding capacity.”

आत्मैव भार इति तं त्वयि यो निधत्ते

सोऽङ्गानि कानि कलयत्वलसः प्रपत्तेः ।

विश्वत्र सात्र तु विलक्षणलक्षणा या

विसृम्भसम्पदियमेव समस्तमङ्गि ॥ ३७ ॥

ஆத்மைவ லா இதி தம் த்வயி யோ நியத்தே
ஸோ஽ங்கானி கானி கலயத்வலஸ: ப்ரபத்தே: ।
விஸ்வத்ரா ஸாத்ர து வில்சக்ஷணலக்ஷணயா
விஸ்ரம்ஹஸம்பதியமேவ ஸமஸ்தமங்கி ॥ ௩௭ ॥

आत्मैव भार: इति = தானே பாரம் என்று த் ய: = தன்னையே
त्वयं त्वयि निधत्ते = உன்னிடம் வைக்கிறேனோ सः अलसः =
சுத்தச் சோம்பேறி प्रपत्ते: = சரணாகதியின் கானि अङ्गानि = எந்த
தம்சங்களை कलयतु = நிகைப்பான் विश्वत्र सा = அது எங்கும்
உள்ளத. एवं (तु) = இங்கேயோ विलक्षणलक्षणा = தனியான
லக்ஷணத்தோடுकक्षय (प्रापत्तिக்கு) या = எந்த विसृम्भसंपत् =
பரிபூர்ண கம்பிக்கையோ इयमेव = இதுவே समस्तम् अङ्गि =
மொத்த அங்கங்களுடனும் कक्षय அங்கி [ஆகிறது].
विलक्षण என்ற அச்சப்புண்தகப் பாடம் तु विलक्षण என்று
நினைத்தப்பட்டிருக்கிறது. विश्वत्र साशिवि என்ற பாடமும்
உண்டு. அதவானால் “லோகஸாக்ஷியா யிருப்பவனே”
என்று பொருள்.]

(க - ரை) [சரணாகதி சாஸ்திரத்தில் தன் பாரத்தைத்
தன் இஷ்ட தெய்வத்தின் திருவடிகளில் இறக்கிவிடுவது

“ஆத்ம நிக்ஷேபம்” என்றும் “ஊர்யாலம்” என்றும் சொல்லப்படுகிறது.] தன்னையே பாரமாக நினைத்துத் தன்னை, உன்னிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்துகொள்கிற சோம்பேறியான நான் பிரபத்தியின் மற்ற அங்கங்களே [ஆனுகூல்ய ஸங்கல்பம், ப்ராநிகூல்ய வர்ஜனம் முதலிய வற்றை] எங்கே செய்யப்போகிறேன். ஐந்து அங்கங்களோடு கூடிய பார்யாலம் என்ற சாணாகதி எங்கும் உள்ளது. என்னுடைய பிரபத்திக்குத் தனியாக ஒரு லக்ஷணத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்கிறேன். அதாவது, “நீ என்னை ரக்ஷிப்பாய்” என்று நம்பியிருக்கிறேனே இதுவே ஸர்வ அங்கங்களும் பரிபூர்ணமான “அங்கி” (சாணாகதி). இந்த நம்பிக்கை ஒன்றே சாணாகதியில் முக்கிய மாதலால், மற்ற அம்சங்கள் என் சாணாகதியில் இருக்கின்றனவா இல்லையா என்று விசாரிக்கவே வேண்டாம் என்பது தாத்தபர்யம்.

சாணாகதியின் லக்ஷணம் பின்வருமாறு:—

“ஆனுகூல்யஸ்ய சங்கல்ப: ப்ராநிகூல்யஸ்ய வர்ஜனம் |
ரக்ஷியந்திதி வித்வாஸோ கோபுத்வவரணம் ததா ||
ஆத்மநிக்ஷேபகார்ப்யே ஷ்டிதா ஶரணாகதி: ||

37. What formalities of self-surrender would that indolent one observe who, considering it a burden offers his self itself to Thee? Surrender with its attendant formalities might have universal vogue, but here in this extra-ordinary mode of self-surrender, the wealth of supreme Faith is itself the Totality.

त्वत्प्रेरणेन मिषतः श्वसतोऽपि मातः
ग्रामादिकेऽपि सति कर्मणि मे न दोषः ।
मातृवैव दत्तमशनं ग्रसतः सुतस्य
को नाम वक्ष्यति शिशोरतिभुक्तिदोषम् ॥ ३८ ॥

ந்வத்ப்ரோணேந மிஷத: ஸ்வஸதோ஽பி மாத:
ப்ராமாடிகே஽பி ஸதி கர்மணி மே ந டோஷ: |
மாத்ராவ த்தமஸநம் த்ரஸதஸ்ஸுதஸ்ய
கோ நாம வக்ஷ்யதி ஶிஸோரதிஶுக்திடோஷம் || 38 ||

மாத: = தாயே ! த்வத்ரேண = உன் ஏவுதலால் மிஷத: = பார்ப்பவனும் ஶ்வசத: அபி = மூச்சுகிபெவனும் (ஆன எனக்கு) ப்ராமாடிகே = தவறுதலான கர்மணி சதி அபி = கர்மா இருப்பினும் மே ந டோஷ: = என்னிடம் தோஷமில்லை. மாதா ப்வ த்ரமம் = தாயா ப்ரையே கொடுக்கப்பட்ட அஷனம் = ஆகாரத்தை ஶ்வசத: ஶிஸோ: ஶ்வச = சாப்பிடும் சிறு பிள்ளைக்கு அதிஶுக்திடோஷம் = அதிப்ராஜனம் என்ற குற்றத்தை கோ நாம வக்ஷ்யதி = யார்தான் சொல்லுவார்கள் ?

(க - ரை) உன் ஸங்கல்பத்தால் நான் ஓடியாடிக்கொண்டிருக்கிறேன். என் தவறுதல்களால் நான் குற்றவாளியாகமாட்டேன். தாய் ஊட்டும் அன்னத்தை உன் ஶ்வசம் குற்றத்தை அதிப்ராஜனம் செய்த குற்றத்திற்கு உன்னாகுமா ?

38. Under your guidance I live and act, Oh Mother, and if I err I am certainly not to blame. Who will accuse a child of over eating when he is being fed by his mother's own hand.

मुक्तिं विसाधयिषतां निजयैव बुद्ध्या
प्रारब्धकर्म भवतु प्रतिबन्धहेतुः ।
त्वामेव साधनतयापि समाश्रितानां
तुल्यं तदम्ब यदि कस्तव वीरवादः ॥ ३९ ॥

முத்திம் விசாடியிஷதாம் நிஜயைவ வுத்தியா
பாராஸ்கர்ம ஸ்வதா பாதிரைய்யேஹது: ।
த்வாமேவ ஸாஸநதயாபி ஸமாஸ்ரிதாநாம்
தூல்யம் ததம்வ யதி கஸ்தவ வீரவாத: ॥ ௩௯ ॥

निजया = தன் बुद्ध्या एव = புத்தியைக்கொண்டே मुक्तिम् =
முத்தியை विसाधयिषताम् = பெற விரும்புவோர்க்கு प्रारब्धकर्म =
பயனைக் கொடுக்கத் தொடங்கிய கர்மா प्रतिबन्धहेतुः भवतु =
தடக்கலாக இருக்கலாம். साधनतया = உதவியாக त्वामेव =
உன்னையே समाश्रितानाम् अपि = ஆசிரித்தவர்களுக்கும் तत् =
ஆது त्वयम् यदि = ஒரேமாதிரியானால் अम्ब = தாயே ! तव कः
वीरवादः = உனக்கு என்ன சிறப்புப் பேச்சு ?

(க - ரை) பிராப்தகர்மா முத்திக்கு இடையூறு
செய்தல் ஞானமார்க்கத்தில் போனவர்களுக்கு நியாய
மாகும். உன்னையே முத்திக்கு மார்க்கமாய் நினைத்த
சாணுகதி செய்த எனக்கும் அந்த இடையூறு உண்டென்
னால் உன் மஹிமை எங்கே போயிற்று ?

ஞானிகள் தன் புத்தியையே முத்திக்கு உபாயமாய்க்
கொண்டவர்கள். நானே உன்னையே உபாயமாய் அடை
தவன். இரண்டுபேர்களுக்கும் ஒரே திட்டமாகலாமா ?

39. It is conceivable that accumulated past
Karma which has commenced its operative period will
stand in the way of attainment of salvation by those

who seek to achieve their end relying upon their own
intellect. But mother, if the same obstruction be
pleaded also in the case of those who have resorted to
you as the means of achieving salvation, where is your
boasted Omnipotence.

प्रारब्धकर्म गिरिजे भवदाश्रिताना-
मन्यत संक्रमय नाशय वा समूलम् ।
मर्त्याश्च खल्वपि विपं वपुषि प्रसक्तं
संक्रामयन्ति परतोऽपि च नाशयन्ति ॥ ४० ॥

பாராஸ்கர்ம ,மிரிஜே ஸ்வதாஸ்ரிதாநா-
மந்யத்ர ஸக்ராமய நாஸ்ய வா ஸமூலம் ।
மர்த்யாஸ்ச வல்வபி விபம் வபுஷி ப்ரஸக்தம்
ஸக்ராமயந்தி பாதோ஽பி ச நாஸ்யந்தி ॥ ௪௦ ॥

गिरिजे = மலைகளே ! भवदाश्रितानाम् = உன்னை அணுகி
வர்களுடைய प्रारब्धकर्म = பிராப்தகர்மாவை अन्यत्र = வேறி
டத்தில் संक्रमय = மாற்று समूलं नाशय वा = அல்லது அடி
யாடு அழித்துவிடு. मर्त्याश्च खल्वपि = மனிதர்கள் கூட
அவ்வாறு वपुषि प्रसक्तम् = சரீரத்தில் ஸப்பந்தப்பட்ட विपम् =
விபந்தை परतः संक्रामयन्ति = வேறிடத்தில் மாற்றிவிடுகிறார்
கள். अपि च नाशयन्ति = அழித்தும் விடுகிறார்கள்.

(க - ரை) சாணுகதி செய்தவனின் பிராப்த
கர்மாவை, மாந்திரிகள் விஷந்தை எடுப்பதுபோல் நீ விலக்கி
விட்டு அவனுக்கு உடனே முத்தியைக் கொடு.

40. Daughter of the Hills, in the case of those
who seek refuge with you, you had better transfer else-
where or utterly destroy their past Karma. Do not

even men transfer elsewhere or destroy the poison which has permeated the body.

त्वदर्शनश्रवणवन्दनचिन्तनादि-

व्यक्षाणि देवि विनियुज्य यथाधिकारम् ।

रक्षेत्यसंख्यभवसंभृतयैव मैत्र्या

रुन्ध्यां यदि स्थिरममून्यधुनैव न स्युः ॥ ४१ ॥

தவடி^௧ டி^௨ டி^௩ டி^௪ டி^௫ டி^௬ டி^௭ டி^௮ டி^௯ டி^{௧௦} டி^{௧௧} டி^{௧௨} டி^{௧௩} டி^{௧௪} டி^{௧௫} டி^{௧௬} டி^{௧௭} டி^{௧௮} டி^{௧௯} டி^{௨௦} டி^{௨௧} டி^{௨௨} டி^{௨௩} டி^{௨௪} டி^{௨௫} டி^{௨௬} டி^{௨௭} டி^{௨௮} டி^{௨௯} டி^{௩௦} டி^{௩௧} டி^{௩௨} டி^{௩௩} டி^{௩௪} டி^{௩௫} டி^{௩௬} டி^{௩௭} டி^{௩௮} டி^{௩௯} டி^{௪௦} டி^{௪௧} டி^{௪௨} டி^{௪௩} டி^{௪௪} டி^{௪௫} டி^{௪௬} டி^{௪௭} டி^{௪௮} டி^{௪௯} டி^{௫௦} டி^{௫௧} டி^{௫௨} டி^{௫௩} டி^{௫௪} டி^{௫௫} டி^{௫௬} டி^{௫௭} டி^{௫௮} டி^{௫௯} டி^{௬௦} டி^{௬௧} டி^{௬௨} டி^{௬௩} டி^{௬௪} டி^{௬௫} டி^{௬௬} டி^{௬௭} டி^{௬௮} டி^{௬௯} டி^{௭௦} டி^{௭௧} டி^{௭௨} டி^{௭௩} டி^{௭௪} டி^{௭௫} டி^{௭௬} டி^{௭௭} டி^{௭௮} டி^{௭௯} டி^{௮௦} டி^{௮௧} டி^{௮௨} டி^{௮௩} டி^{௮௪} டி^{௮௫} டி^{௮௬} டி^{௮௭} டி^{௮௮} டி^{௮௯} டி^{௯௦} டி^{௯௧} டி^{௯௨} டி^{௯௩} டி^{௯௪} டி^{௯௫} டி^{௯௬} டி^{௯௭} டி^{௯௮} டி^{௯௯} டி^{௧௦௦}

உவகாணி தேவி வினியுஜ்ய யதாடிகாரம் ।

ரக்சேத்யஸங்க்யஹவஸம்ஹரதயைவ மைத்ரியா

ருந்யா^௧ம் யடி ஸ்திரமமூன்ய^௨ய^௩ ந ஸ்யு^௪ ॥ ௪௧ ॥

देवि = தேவியே ! त्वदर्शनश्रवणवन्दनचिन्तनादिषु = உன்னைப் பார்க்கப்பது உன் மஹிமையைக் காதால் கேட்பது உன்னை ஆண்டிப்பது உன்னைத் தியானிப்பது முதலான காரியங்களில் அக்ஷாணி = என் புலன்களை யதாடிகாரம் = தக்கவாறு வினியுஜ்ய = சியமித்த ரக்ஷ இதி = என்னை ரக்ஷி என்று அசங்க்யஹவஸம்ஹரதயைவ மைத்ரியா एव = எண்ணிறந்த பிறனிகளில் ஏற்பட்ட நட்பினால் स्थिरं रुन्ध्याम् यदि = பிடிவாதமாய் கிர்ப்பந்திப்பேனையானால் अमूनि = இந்த பிரார்ப்தகர்மாக்கள் अयुनैव = இப்போதே न स्युः = ஒழிந்துவிடும்.

(க - ண) கணக்கில்லாத ஜன்மங்களில் நான் உன்னை உபாலித்தவந்த சலுகையினால் பிடிவாதமாய் உன்னை கிர்ப்பந்திப்பேனையானால் இப்பொழுதே இந்த பிரார்ப்தகர்மாக்கள் பறந்துபோய்விடும் என்பது விச்சயம். ஆனால் நான் அதற்காக என்னுடைய கண், காது, சரீரம், மனம் இவைகளை உன் விஷயத்தில் ஈடுபடும்படி செய்யவேண்டும்.

அப்படிச் செய்வதான் சிரமமாகவிருக்கிறது. ஆதலால் நான் கஷ்டப்படுகிறேன்.

41. Goddess, if I appropriately employ my senses in seeing your form, hearing your glories, worshipping you and contemplating upon you and implore you doggedly, taking advantage of my familiarity with you in innumerable past births, I am sure that they (the past deeds) would vanish even now.

त्रातव्य एव इति चेत् करुणा मयि स्यात्

त्रायस्व किं सुकृतदुष्कृतचिन्तया मे ।

कर्तुं जगत्तिरयितुं च विश्वहृलायाः

कर्मासुरोध इति कं प्रति वञ्चनेयम् ॥ ४२ ॥

தராதவ்ய எவ இதி சேத் கருணா மயி ஸ்யாத்

த்ராயஸ்வ கிம் ஸுகுத^௧துக்^௨ருதசு^௩ந்தயா மே ।

கர்தும் ஜகத்திரயி^௪தம் ச விஸ்^௫ருக்^௬வலாயா^௭;

கர்மாதுரோ^௮ய இதி கம் ப்ரதி வஞ்ச^௯நேயம் ॥ ௪௨ ॥

एव त्रातव्यः इति = இவனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று மயி = என்மீது करुणा = தயை स्यात् चेत् = இருக்குமேயானால் त्रायस्व = ரக்ஷி. मे = என்னுடைய सुकृतदुष्कृतचिन्तया किम् = புண்ணிய பாபங்களைப்பற்றி ஆலோசிப்பது ஏன்? जगत् = உலகத்தை कर्तुम् = உண்டு பண்ணவும் तिरयितुं च = அழிக்கவும் विश्वहृलायाः = தலையற்றவளான உனக்கு कर्मासुरोधः = தீமையை அதுரீத்தல் इति = என்ற इयं वचना = இந்த வசனம் (ஏமாற்றதல்) कं प्रति = யாரிடத்தில்?

(க - ண) என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று உனக்கு என்னை ஏற்பட்டுவிட்டதால், என் புண்ணிய பாபங்களை

நீ ஏன் யோசிக்கவேண்டும், இந்த உலகத்தையே சிருஷ்டி
டிக்கவும் அழிக்கவும் சக்தியுடைய உனக்கு, என்
கர்மாவை மீறி என்னைக் காக்க சக்தியில்லை என்பது கபட
மான வார்த்தை.

42. If you have taken compassion on me and
resolved to protect me, do protect me. Why this need-
less review of my past good or bad deeds? When we
know how according to your whims and fancy you
create or destroy the world, shall we be deceived
by your plea that you have to subordinate your grace
to the force of Karma?

त्वद्यर्पितं प्रथममप्ययज्वनैव

स्वात्मार्पणं विदधता स्वकुलं समस्तम् ।

का त्वं महेशि कुलदासमुपेक्षितुं मां

को वा नुपासितुमहं कुलदेवतां त्वाम् ॥ ४३ ॥

தவ்யர்பிதம் ப்ரதமமப்பயஜ்வநைவ

ஸ்வாத்மார்பணம் விதததா ஸ்வகுலம் ஸமஸ்தம் ।

கா த்வம் மஹேஷி குலதாஸமுபேக்ஷிதம் மாம்

கோ வாதுபாஸிதமஹம் குலதேவதாம் த்வாம் ॥ ௪௩ ॥

प्रथमम् = முதலில் स्वात्मार्पणं विदधता = தன்னை அர்ப்ப
பணம் செய்துகொண்ட अप्ययज्वना एव = அப்பப்பய தீக்ஷி
ராலேயே त्वयि = உன்னிடத்தில் समस्तं स्वकुलम् = தன் வம்ச
முழுவதும் अर्पितम् = அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது. महेशि
சக்வரியே, कुलदासम् = பாம்பரை அடிமையான माम्
என்னை उपेक्षितुम् = உபேக்ஷிக்க का त्वम् = நீ யார்? कुलदेवतां
त्वाम् = பாம்பரை தைவமான உன்னை अनुपासितुम् = உபாஸி
காமலிருப்பதற்கு अहं को वा = நான்தான் யார்?

(க - ரை) என் பெரிய பாட்டனான ஸ்ரீமத்
அப்பப்பய தீக்ஷிதாவர்கள் முன்பே (ஆத்மார்ப்பண ஸ்துதி
யில்) தன்னையும் தன் வம்சத்தையும் உன்னிடம் அர்ப்ப
பணம் செய்துகிட்டார். நான் உனக்குப் பாம்பரை
அடிமை. நான் உன்னை உபாஸிக்காமல் இருக்கவும்
முடியாது. நீ என்னை உபேக்ஷிக்கவும் முடியாது.

43. When Śrī Appayya Dikṣita dedicated himself
to you, he has already dedicated the entire progeny of
his line also to you. Oh, Consort of the highest Lord,
you cannot neglect a hereditary slave, nor can I desist
from serving you, my hereditary Goddess.

मौढ्यादहं शरणयामि सुरान्तरं चेत्

किं तावता स्वमपि तस्य भवामि मातः ।

अज्ञानतः परगृहं प्रविशन् परस्य

स्वत्वं प्रयास्यति पशुः किमु राजकीयः ॥ ४४ ॥

மௌட்யாதஹம் ஶரணயாமி ஸுராத்ரம் சேத்

கிம் தாவதா ஸ்வமபி தஸ்ய ஶவாமி மாத: ।

அஜ்ஞானத: பரமுஹம் ப்ரவிஸந் பரஸ்ய

ஸ்வத்வம் ப்ரயாஸ்யதி பஸு: கிமு ராஜகீய: ॥ ௪௪ ॥

मातः = தாயே, मौढ्यात् = அநியாமையால் सुरान्तरम् =
பிற தேவதையை अहम् = நான் शरणयामि चेत् = சரண் புகுந்
தது (பாதுகாப்பவனாகக்கொண்டால்) तावता = அவ்வள
வாடி மட்டும் तस्य स्वमपि = அந்த தேவதையின் சொத்
தக்கட किं भवामि = நான் ஆவேனா? अज्ञानतः = அநியாமை
யால் परगृहं प्रविशन् = பிறர் வீட்டில் துழைகிற राजकीयः
= அரசாண்மனை மாடு परस्य स्वत्वं = பிறருக்கு உரியதாக
किं भवामि = ஆகுமா?

(க - ரா) நான் அறியாமையால் வேறு தேவதையைச் சாணமடைந்திருந்தால் அதனால் அந்த தேவதையின் சொத்தாக நான் ஆகிவிடுவேனா? அரண்மனைப்பசு பிறர் வீட்டில் தவறி துழைந்தால் அது பிறருடைய சொத்தாக ஆகிவிடுமா?

44. If on account of ignorance, I seek the protection of some other Divinity. I do not by that much become the property of that Divinity. If an animal (Cow) belonging to the King enters another's house on account of its stupidity, will it become the property of that another?

आधाय सूर्धनि वृथैव भरं महान्तं
सूर्वा निमज्जथ कथं भवसागरेऽस्मिन् ।
विन्यस्य भारमखिलं पदयोजनन्या
विस्त्रव्यमुत्तरत पल्वलतुल्यमेनम् ॥ ४५ ॥

ஆதாய சூர்யநி வ்ருதைய வ ஊம் மஹாந்தம்
சூர்வா நிமஜ்ஜத கதம் பவஸாமரே஽ஸ்மிந் ।
விந்யஸ்ய ஊாமவிலம் படியோர்ஜனந்யா
விஸ்ரவ்யமுத்தாத பல்வலதல்யமேனம் ॥ ௪௫ ॥

சூர்வா: = சூடர்களே! வ்ருதைய = வீணாகவே மஹந்தம் பெரிய சமையை சூர்யநி = தலையில் ஆதாய = வைத்துக்கொண்டு
அஸ்மிந் = இந்த பவசாமரே = பிறக்கிடலில் கதம் = ஏன் நிமஜ்ஜதம்
முழுதுதிநீர்கள்? ஜனந்யா: = தாயின் படியோ: = கால்களில்
அவிலம் பாரம் = எல்லா பாதத்தையும் விந்யஸ்ய = வைத்துவிட்டு
பலவலதல்யம் = சிறகுட்டையைப்போல் எனம் = இதை விந்யஸ்ய
கவலையில்லாமல் உத்தர = தாண்டுகள்.

(க - ரா) சூடர்களே! இந்த அஹங்காரமகராங்களாகிற பெரும் சமையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஏன் வீணில்லம்ஸார ஸாகரத்தில் முழுதுதிநீர்கள்? இச் சமையை அம்பிகையின் பாதாசிர்த்தங்களில் தள்ளிவிட்டுச் சுகமாக இக்கடலைத் தாண்டலாமே.

45. Fools, why do you sink in the ocean of birth and death needlessly carrying on your head a huge burden. Throw the whole burden at the feet of the Mother and cross this with a light heart as you would a pond.

क्वेदं पतिष्यति वपुः क ततो नु गम्यं
को दण्डयिष्यति कियन्तमनेहसं वा ।
किं तस्य संतरणसाधनमित्यनन्ता
चिन्ता स्थिता त्वयि शनैरवतारिता सा ॥ ४६ ॥

க்வேதம் பதிஷ்யதி வபு: க்வ ததோ நு நம்யம்
கோ டண்யயிஷ்யதி கியந்தமநேஹஸம் வா ।
கிம் தஸ்ய ஸந்தரணஸாயநமித்யநந்தா
சிந்தா ஸ்ஷிதா த்வயி ஸகைரவதாரிதா ஸா ॥ ௪௬ ॥

இத வபு: = இந்த சரீரம் க் தபதிஷ்யதி = எங்கே விழப் போகிறது? தத: = பின்பு க் நு நம்யம் = எங்கே போக வேண்டியது? க: டணயிஷ்யதி = யார் தண்டிக்கப்போகிறார்? கியன் வா அநேஹம் = எவ்வளவு காலமோ? தஸ்ய சந்தரணஸாயநம் = அதை தாண்டும் உபாயம் என்ன इति स्थिता = என்ற இடம்தான் சிந்தா = அந்த கணக்கற்ற கவலை எல்லாம் த்வயி = உன் கையில் சன: = மெதுவாக (கொஞ்சம் கொஞ்சமாக) அவதாரிதா = இறக்கிவைக்கப்பட்டது.

(க - ரை) இந்த சரீரம் மறைவதெங்கே? பின்பு எங்குச் செல்லவேண்டும்? யார் தண்டிப்பவன்? எவ்வளவு காலம் தண்டனை? அதை எவ்விதம் கடப்பது? என்றிவ் விதம் எனக்கிருந்த மனக்கவலைகளையெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உன்னிடம் ஒப்புவித்துவிட்டேன்.

46. Where will this body fall? Where will I be taken afterwards? Who will punish me? and for what length of time? By what means I can get over that? These and all the other never ending cares which were worrying me I have by degrees emptied down at your feet.

ज्ञानं दिशेयमुत तेन विनोद्धरेयं

प्रारब्धमप्यपलपेयमुतानुरुन्ध्याम् ।

इत्थं सकृत्प्रपदनैकवशंवदाया

मातुर्मयि प्रवृत्ते महतीह चिन्ता ॥ ४७ ॥

ஐஞானம் திசேயமுத தேந வினோத்திரேயம்

ப்ராப்தமப்யபலபேயமுதானுந்யதாம் ।

இத்யம் ஸக்ருத் ப்ராப்திகைகவஸம்வதாயா

மாதர்மயி ப்ரவ்ருதே மஹதீஹ சிந்தா ॥ ௪௭ ॥

ज्ञानं दिशेयम् = ஞானத்தை கொடுக்கட்டுமா? உத = அல்லது तेन विना = அது இல்லாமலே उद्धरेयम् = கைதூக்கிவிட்டீடுமா? प्रारब्धम् = பிராரப்தத்தை अपि अपलपेयम् = இல்லைபென்று சொல்லிவிட்டீடுமா? उत = அல்லது अनुरुन्ध्याम् = அனுஸரிக்கட்டுமா? इत्थम् = இவ்விதம் सकृत्प्रपदनैकवशंवदाया = ஒருதரம் சாணுகநிபிணையே தயைவந்து (கமக்கு) ஸ்வாதீனமான मातु: = அன்னைக்கு इह = இங்கு महती चिन्ता = அதிகமான ஆலோசனை मयि = என் விஷயத்தில் प्रवृत्ते = வரப்பட்டது.

(க - ரை) இவ்விதம் நான் ஒரு முறை சாணுகநி செய்தவுடன், என் அன்னைக்கு, தயையினால் பெரும் கவலை யுண்டாகிவிட்டது. “இவனை நான் ஞானத்தைக் கொடுத்து ரகசிக்கட்டுமா, அல்லது அது இல்லாமலே ரகசித்து விட்டீடுமா? இவனுடைய பிராரப்த கர்மாவை இல்லைபென்று அடித்துவிடலாமா? அல்லது அதை அனுஸரித்தே பார்க்கலாமா?” என்றவாறு.

47. When I had thus supplicated but once, Mother was so moved with compassion for me that she began to consider within herself anxiously whether she should impart knowledge unto me or lift me up even without that process and whether she should overrule all my Past Karma or abide by their sway.

एतज्जडाजडविवेचनमेतदेव

क्षित्यादितत्त्वपरिशोधनकौशलं च ।

ज्ञानं च शैवमिदमागमकोटिलभ्यं

मातुर्यदद्द्विप्रियुगले निहितो मयात्मा ॥ ४८ ॥

ஏதஜ்ஜடாஜடவिवேசனமேததேவ

க்ஷித்யாதிதத்வபரிசோதககௌஸலம் ச ।

ஐஞானம் ச சைவமிதமா. மமகோடிலலப்யம்

மாதர்யதத்யு. மலே நிஹிதோ மயாத்மா ॥ ௪௮ ॥

मया = என்னால் मातु: अद्विप्रियुगले = அன்னையின் பாதம் பதில் आत्मा यत् निहितः = ஆத்மா வைக்கப்பட்டது என்பது உத்தேசித்து உண்டோ एतद् = இதுவே जडाजडविवेचनम् = ஐஞானம், परिशोधनம் என்ற விவேகம். एतदेव च = இதுவே क्षित्यादितत्त्वपरिशोधनकौशलम् = பூமி முதலான தத்வங்களைப் பரி

निखिलम् = என்பதெல்லாம் निधयम् = நிச்சயமாக आस्ते एव = இருப்பதே. सम्प्रति = இப்பொழுது अहम् = நான் समसं भरम् = எல்லா பாதங்களையும் त्वयि = உன்னிடத்தில் निधाय = வைத்துவிட்டு वत् निर्णोमि = சந்தேகாஷ்ப்படுகிறேனே इतोऽपि = இதைக்காட்டிலும் मम = எனக்கு अपवर्गे = மோகாதத்தில் किम् = என்ன இருக்கிறது.

(க - ரை) என் துக்கங்களைப் போக்கி ஸுகத்தைத் தந்து நீ என்னை சுகிப்பது நிச்சயம். இருந்தாலும் என் பாதத்தை உன்னிடம் தள்ளிவிட்டு இந்த நிமிஷத்திலேயே நான் சிந்தையற்றவனாக இருக்கிறேனே. இதை விட மோகாதத்தில்தான் என்ன ஸௌக்கியம் அதிகமாக இருக்கப்போகிறது?

50. Mother, all this is now certain to happen, namely that you will free me from my bonds and take me to eternal bliss. But I doubt if even in salvation, I can derive greater pleasure than that which I now enjoy after having relieved myself by placing all my burden before you.

काश्यां निपातय वपुः श्वपचालये वा

स्वर्गं नय त्वमपवर्गमधोगतिं वा ।

अद्यैव वां कुरु दयां पुनरायतौ वा

कः संभ्रमो मम धने धनिनः प्रमाणम् ॥ ५१ ॥

காசியாம் நிபாதய வபு: ஸ்வபசாலயே வா

ஸ்வர்கம் நய த்வமபவர்கமதிகமமம் வா ।

அடியேவ வா கரு தயாம் புனராயதௌ வா

க: சம்பிரமோ மம தநே தநின: ப்ரமாமம் ॥ 51 ॥

त्वम् = நீ वपुः = என் சரீரத்தை काश्यां निपातय = காசியில் மரிக்கச்செய், वा = அல்லது श्वपचालये = பறைச்சேரியில் மரிக்கச்செய். स्वर्गं नय = ஸ்வர்க்கத்திற்குக் கொண்டுபோ. अपवर्गम् = மோகாதத்தை (नय =) அடையச்செய். अधोगतिं वा = அல்லது கீழ்ப்பட்ட கதிக்கு (नय) = உட்படுத்து. अद्यैव = இன்றே वा = அல்லது पुनः आयतौ वा = வருக்காலத்திலாவது दयां कुरु = தயை செய். मम = எனக்கு कः संभ्रमः = என்ன பரபாப்பு? धनम् = சொத்து விஷயத்தில் धनिनः प्रमाणम् = சொத்துக்காரர்கள் பொறுப்புள்ளவர்கள்! (வைத்து சட்டம்.)

(க - ரை) நீ எனக்குக் காசியில் மாணத்தைக் கொடுத்தாலும் சரி, பறைச்சேரியில் மாணத்தைக் கொடுத்தாலும் சரி, என்னை ஸ்வர்க்கத்தில் சேர்ப்பித்தாலும் சரி, எனக்கு மோகாதத்தைக் கொடுத்தாலும் சரி அல்லது உன்னை வாகத்தில் தள்ளினாலும் சரி, நீ இன்றைக்கே என்மீது தயை புரிந்தாலும் சரி, வெகுகாலம் கழிந்து தயை புரிந்தாலும் சரி, எனக்கு அதைப்பற்றி இனிக் கவலையில்லை. சொத்துக்காரன் சொத்தை எப்படி வேண்டுமோ அப்படி உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

51. Grant me riddance of my mortal body in Kāśī or in the abode of the eaters of dog's flesh (Caṇḍālas). Take me to heaven, grant me salvation or thrust me down to perdition. Send your grace presently or delay it indefinitely. I am not in the least concerned about all that. For the owner can put to any kind of use his property.

नाहं सहे तव कथाश्रवणान्तरायं
 नाहं सहे तव पदार्चनविच्युति वा ।
 मोक्षं दिशैतदविरुद्धमिदं न चेत् स्या-
 न्चैवास्तु मातरपवर्गमहोपसर्गः ॥ ५२ ॥

நாஹம் ஸஹே தவ கதாஸ்ரவணாந்தராயம்

நாஹம் ஸஹே தவ பதார்சனவிச்சயுதிம் வா ।

மோக்ஷம் ஈசைததவிருத்தமிதம் ந சேத் ஸ்யா-

ந்சைவாஸ்து மாதாபவர், மமஹேஹாபஸர், ॥ 52 ॥

तव = உன் கथाश्रवणान्तरायम् = மஹிமைகளைக்கேட்பதற்கு
 இடையூறுகளை அஹம் = நான் ந सहे = பொறுக்கமாட்டேன்.
 तव = உன் पदार्चनविच्युति वा = பாதங்களை பூஜிப்பதிலிருந்து =
 ஒழிவையும் அஹம் = நான் न सहे = பொறுக்கமாட்டேன்.
 एतदविरुद्धम् = இதற்கு விரோதமில்லாதபடி. मोक्षं दिश =
 மோக்ஷத்தைக் கொடு. इदम् = இது न चेत् स्यात् = முடியா
 தென்றால் मातः = தாயே अपवर्गमहोपसर्गः = மோக்ஷம் என்ற
 பெரிய இடையூறு नैव अस्तु = வேண்டவே வேண்டாம்.

(க - ரை) காமகிர்த்தனம், அர்ச்சனை செய்தல், இவைகளால் உபாலீக்க இடமுண்டென்றால் மோக்ஷம் வாட்டும். இல்லையெனில் கமக்கு மோக்ஷம் என்ற அந்த பெரிய இடையூறு வேண்டவே வேண்டாம்.

52. I cannot tolerate anything standing between me and my listening to talks about you. Neither can I brook any interruption of my offering worship at your feet. If you grant me salvation let it not prove an impediment to the above two desires of mine. If it is likely to be otherwise, Oh Mother, I court not that misfortune in the shape of salvation.

आचूडमाचरणमम्ब तवानुवार,
 मन्तः सरन् भुवनमङ्गलमङ्गमङ्गम् ।
 आनन्दसागरतरङ्गपरम्पराभि-
 रान्दोक्तितो न गणयामि गतान्यहानि ॥ ५३ ॥

ஆசூடிமாசரணமம்ப்வ தவானுவார -

மந்த: ஸ்மரந் ஸுவநமங்கலமங்கலமங்கலம் ।

ஆனந்தலா, மாதா, மபாம்பா, அபி-

ரான்தோக்திதோ ந, மணயாமி, மதாந்யஹானி ॥ 53 ॥

अम्ब = தாயே! आचूडम् = சிரஸ்முதல், आचरणम् = பாதம்
 वरान् भुवनमङ्गलम् = ஜகத்திற்கு சேஷமகாமான தவ = உமது
 मन्तम् अङ्गम् = அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றையும் अनुवारम् = அடிக்
 क्तः अन्तः सरन् = மனதில் தியானித்து आनन्दसागरतरङ्गपरम्पराभिः
 = ஆனந்தக்கடலின் அலைவரிசைகளினால் आन्दोक्तिः = ஊஞ்
 चरान्दोक्तितो न गणयामि = கணக்கிடாமல் இருக்கிறேன்.

(க - ரை) தேவியின் திவ்யமங்கல ஸ்வரூபத் தியானத்தில் அமர்ந்த எனக்கு, நான் போவதுகூடத் தெரியவில்லை. ஆனந்தக்கடலில் முழுகியிருக்கிறேன்.

திறிப்பு:— இது முதல் சுமார் ஐம்பது சீலோகங்களில் கவிதையின் பாதம் முதல் சிரஸ்வரை ஒவ்வொரு அங்கமாக தியானம் செய்துகொண்டு வர்ணித்திருர்.

53. Mother, calling up before my mental vision as often as possible each and every part of your divine personality which ensures the prosperity of the World, I feel like being borne on the succession of waves of the ocean of joy and scarcely ever keep a reckoning of the days that flee past.

पाषाणतोऽपि कठिने शिरसि श्रुतीनां
 प्रायः परिभ्रमवशादिव पाटलाभम् ।
 अम्ब सरेयममृतान्वमाथलब्ध-
 ह्यङ्गवीनसुकुमारमिदं पदं ते ॥ ५४ ॥

பாஷாணதோடபி கடுகினை சிரசுவிரி ந்ருதிகாம்
 ப்ராயஃ பரிஹ்ரமவஸாதிவ பாடலாஹம் ।
 அம்வ ஸ்மரேயமம்ருதார்னவமாஸலஹ-
 ஹையங்.மவீநஸுகுமாமிதம் பதம் தே ॥ ௫௪ ॥

अम्ब = அன்னையே! पाषाणतोऽपि = கல்லைக்காட்டி. அம் = அம்
 = கடினமான श्रुतीनाम् = வேதங்களின் शिरसि = தலை
 (உபநிஷத்துக்களில்) प्रायः = அதிகம் परिभ्रमवशात् इव = எவ்வ
 சரிப்பதினல்போல் पाटलाभम् = சிவந்த நிறமானதும் अमृतान्व
 माथलब्धह्यङ्गवीनसुकुमारम् = அம்ருதக்கடலைக் கடைந்து எடுத்த
 वेண்ணெய்போல் मिश्रितवानतुमान इदम् = இந்த
 पदम् = உன் பாதத்தை सरेयम् = தியானம் செய்வேன்.

(க - ரை) அன்னையின் வெண்ணெய்போல் மிசு
 வான பாதத்தை ஸ்மிக்கிறேன். அப்பாதம் சிவந்த
 பதைப் பார்த்தால் கல்லையிட கடினமான உபநிஷத்து
 களில் சஞ்சரிப்பதால் அப்படியே என்று நினைக்கும்படி
 இருக்கிறது.

குறிப்பு:— உபநிஷத்துக்களால் தம் உட்கருத்தாக உத்த
 சிக்கப்படுபவன் அவன். ஆதலால் அவன் அவைகளில் சஞ்சரிப்ப
 தாய்ச் சொல்லப்படுகிறான்.

54. Mother, I shall meditate upon your foot which
 is tender as butter produced by churning the ocean of
 nectar and which looks as if it grew red consequent

its treading on the crown of the Vedas (Upani-
 shad) harder than stone.

ये नाम सन्ति कतिचिद् गुरवस्त्रिलोक्यां
 तेषामपि स्वयमुपेतवता गुरुत्वम् ।
 पादेन मूर्ध्नि विधृतेन वयं तवाम्ब
 संसारसागरमिमं सुखमुत्तरामः ॥ ५५ ॥

யே நாம் ஸந்தி கதிசித். மூரவஸ்த்ரிலோக்யாம்
 தேஷாமபி ஸ்வயமுபேதவதா. மூருத்வம் ।
 பாடேன மூர்யு விஹ்ரதேக வயம் தவாம்வ
 ஸம்ஸாரஸா.மாமிம் ஸுவமுத்தராமஃ ॥ ௫௫ ॥

अम्ब = அன்னையே! त्रिलोक्याम् = மூவுலகிலும் ये नाम =
 ये कतिचित् = சிலர் गुरवः = பெரியவர்களாக (கனம் பொருந்
 तेषामपि = அவர்களாக) सन्ति = இருக்கின்றனரோ तेषामपि = அவர்
 स्वयमुपेतवता = தங்கும்கூட गुरुत्वम् = பூஜிக்கத்தகுந்ததாய் இருத்தலை
 पादेन = தானே उपेतवता = அடைந்திருக்கிற तव पादेन = உன்
 पदम् = பாதத்தை मूर्ध्नि विधृतेन = சிரவியில் தரித்துக்கொண்டு वयम् =
 நாம் इमम् = இந்த संसारसागरम् = ஸம்ஸாரஸாகாதத்தை सुखम् =
 சுகமாக उत्तरामः = தாண்டுவோம்.

(க - ரை) நாம் பூஜ்யர்களாகக்கொண்டாடும் ரிஷிகள்,
 தவர்கள், மும்மூர்த்திகள், இவர்கள் எல்லாம் எந்த
 தன் சரணத்தைத் தங்களால் பூஜிக்கத்தக்கதென மதிக்க
 நின்றனரோ அதை நான் தலையில் தாங்கிக்கொண்டு பிறவிக்
 கலை லகுவாய்த் தாண்டுவேன்.

55. We shall gaily cross the ocean of birth and
 death by bearing on our heads your foot which is ador-
 able (as weighty) in all the three worlds.

साधारणे सरजये निटिलाक्षिमाधये

भागी शिवो भजतु नाम यशः समग्रम् ।

वामाङ्घ्रिमात्रकलिते जननि त्वदीये

का वा प्रसक्तिरिह कालजये पुरारेः ॥ ५६ ॥

ஸாயானே ஸ்மரஜயே திடிவாக்ஷிஸாயே

ஹாமி பரிவோ ஹஜது நாம யஸஃ ஸமக்ரம் ।

வாமாங்க்ஷிரிமாந்ரகலிதே ஜநநி த்வடீயே

கா வா ப்ரஸக்திரிஹ காலஜயே புராரே: ॥ ௫௬ ॥

निटिलाक्षिमाधये = நெற்றிக்கண்ணால் நிறைவேற்றத்தக்க
தும், साधारणे = இருவருக்கும் பொதுவானதமான सरजये =
மன்மத விஜயத்தில் भागी शिवः = பாதிப்பங்குடைய சிவன்
समग्रं यशः = கீர்த்தியை முழுவதையும் भजतु नाम = வேண்டி
மானால் அடையட்டும், जननि = அம்மா! वामाङ्घ्रिमात्रकलिते =
இடது காலினால்மட்டும் ஸாதிக்கப்பட்ட த्वदीये इह = உன்
ஊடையதான இந்த कालजये = மறலி வெற்றியில் पुरारेः =
சிவனுக்கு का वा प्रसक्तिः = என்ன ஸம்பந்தம்?

(க - ரை) நெற்றியின் மத்தியில் உள்ள கண்ணால்
மன்மதனை எரித்ததில் சிவனுக்குப் பாதிப்பங்குடைய
உண்டு, அதில் அவர் கீர்த்தியை முழுவதையும்
ஹரித்துக்கொண்டார், அது போனால் போகட்டும்
இடது காலால் உதைத்து யமனை ஜயித்ததில் அவருக்கு
என்ன ஸம்பந்தம்?

[அர்த்தகாரீச்வரின் இடது பக்கம் ஈசுவரி.]

56. Let alone the fact that in the victory of
cupid, which was achieved by both, by the look of
eye on the forehead, Śiva who was only an ally, ap-

priated to himself, the whole credit. But Mother, what
had Śiva ever to do with the overthrow of Death which
was achieved singly by the left foot belonging to you?

स्यात् कोमलं यदि मनो मम विश्वमात-

स्तत्पादयोर्मृदुलयोस्तव पादुकास्तु ।

स्यात् कर्कशं यदि करग्रहणे पुरारे-

रश्माधिरोहणविधौ भवतूपयोगः ॥ ५७ ॥

ஸ்யாத் கோமலம் யதி மனோ மம விஸ்வமாத-

ஸ்தத் பாடியோர் மீர்டுலயோஸ்தவ பாடுகாஸ்து ।

ஸ்யாத் கர்க்ஷம் யதி கரக்ரஹணே புராரே-

ரஸ்த்மாடி ரோஹணவிதௌ ஸ்வதூபயோ: ॥ ௫௭ ॥

विश्वमातः = ஜகன்மாதாவே! मम मनः = என் மனம் यदि
कोमलं स्यात् = மிருதுவானதானால் तत् = அது तव = உனது
मृदुलयोः = மிருதுவான பாடயோ: = பாதுகளுக்கு பாதுகா அஸ்து =
सेरुत्पादकूटं = செருப்பாகட்டும் कर्कशं यदि स्यात् = கடினமானதானால்
पुरारेः = பரமேச்வரஊடைய करग्रहणे = பாணிக்ரஹண ஸம
யத்தில் अरश्माधिरोहणविधौ = கல்லை மிதிக்கும் காரியத்தில்
भवतूपयोगः = பிரயோஜனம் भवतु = இருக்கட்டும்.

(க - ரை) என் மனத்தை உன் சரணத்தில் அர்ப்ப
ணம் செய்கிறேன், அது மிருதுவானால் அதை நீ
பாதுகையாக உபயோகித்தக்கொள், அது கடினமானால்
உன் ஸிவாஹத்தில் நீ மிதிக்கும் கல்லாக அதை அங்கி
ரித்துக்கொள், எவ்விதத்திலும் உன் சரணஸ்பர்சம்
அதற்கு இருக்கவேண்டும்.

57. World Mother, if you find my mind soft, use
it as slippers for your feet. If you find it hard, let it
serve as the stone which you stand on during your
wedding with Purari,

प्रसिध्मसुग्धरुचिपादतले भवत्या
लम् एदं यदिह मे हृदयारविन्दम् ।
एषैव साग्रभुवनद्विशतीपतित्व-
साम्राज्यसूचनकरी तव पद्मरेखा ॥ ५८ ॥

ப்ரஸ்மிமஃயமுஃயருசிபாஃதலே ஹவத்யா
லஃமஃசம் ஃருயிம் யஃஹிமே ஹ்ருதயாஃவிந்தம் ।
ஏஷைவ ஸாஃரஃபஃவநஃஃவிஸதீபதித்வ-
ஸாம்ராஜ்யஸூசனகரி தவ பஃமஃரேவா ॥ ௫௮ ॥

भवत्या: = உன்னுடைய प्रसिध्मसुग्धरुचिपादतले = மிருதுவான
தும் அழகான காந்தியுடையதுமான पादத்தின் அடித்
தலத்தில் इह मे हृदयारविन्दम् = இந்த என் ஹ்ருதயமாகிற
தாமரை யத் इदं लम् = நன்றாய்ப் பதிந்திருப்பதால் एषा एव =
இதுவே तव = உன் साम्भुवनद्विशतीपतित्वसाम्राज्यसूचनकरी = இரு
தூற்றக்கு மேற்பட்ட லோகங்களுக்கு அரசியாகவிருக்
கும் சகாவர்த்தினி யோகத்தைக் குறிக்கக் கூடிய पद्मरेखा =
பத்மரேகை (ஆகின்றது.)

(க - ரை) என் மனமாகிற தாமரை உன் மிருதுவான
சாணத்தில் ஒட்டிக் கொண்டதில் தாமரைச்சுவடு
கூடிய உன் பாதம், உனக்கு அகிலலோகலாம்ராஜ்யத்
தைச் சூசனை செய்யும் பத்மரேகையாக விளங்குகிறது.
மிகத்தாழ்ந்த என்வளையில் பாவிய உன் ஸாம்ராஜ்யம்
பெரிது என்பது நிச்சயம்.

[சைவாமலங்களில் 224-புவனங்கள் கூறப்படுகின்றன.]

58. My lotus heart sticking firmly with adoration
to the sole of your feet soft and of lovely hue, becomes
the lotus mark for you indicating your supreme Imper-
ial sway over all the 224 worlds.

अप्राकृतीं मृदुलतामविचिन्त्य किञ्चि-
दालम्बितासि पदयोः सुदृढं मया यत् ।
तन्मे भवार्णवनिमज्जनकातरस्य
मातः क्षमस्व मधुरेश्वरि बालकृत्यम् ॥ ५९ ॥

அப்ராக்குதீம் ம்ருத-லதாமவிசிந்த்ய கிஞ்சி-
தாலம்விதாஸி படியோ: ஸ-ஃருயிம் மயா யத் ।
தன்மே ஹவார்ணவநிமஜ்ஜனகாதாஸ்ய
மாதரி க்ஷமஸ்வ மய-ஃரேவரி வாலக்ருத்யம் ॥ ௫௯ ॥

मातः = தாயே! मधुरेश्वरि = மதுரைக்காரியே! अप्राकृतीम् =
ஏங்கும் காணமுடியாத मृदुलताम् = மிருதுத் தன்மையை
किञ्चित् = கொஞ்சம் अविचिन्त्य = ஆலோசிக்காமல் पदयोः =
உன் பாதங்களில் सुदृढम् = கெட்டியாக मया = என்னால்
यत् आलम्बितासि = நீ பிடித்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறாய்
என்றாலும் भवार्णवनिमज्जनकातरस्य = பிறவிக் கடலில் முழு
வதிலிருந்து பயங்கொண்ட मे = என்னுடைய तत् बालकृत्यम् =
அந்தச் சிறு பிள்ளைத்தனத்தை क्षमस्व = பொறுத்துக்கொள்.

(க - ரை) ஜலத்தில் முழுகுவன் உயிர்தப்ப
நனக்குக் கிடைத்ததை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொள்
வது ஸகஜம். அதுபோல் ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் முழுகித்
தத்தளிக்கும் நான், கறையேற, உன் பாதத்தை இறுகப்
பிடித்துக்கொண்டேன். உன் மிருதுவான பாதத்தை
பிடிப்படி நோகச் செய்யும் குற்றத்தைப் பொறுத்
தருள்வாய்.

59. Queen of Madhurā, Mother, if I have clung
to your feet, with rather a rough grasp forgetting their
quisite tenderness, pardon my fault, as I do so under

என்னிடம் கருணையால் தேவி எனக்குச் சரணதர்சனம் கொடுத்தாலும் அக்காட்சியைக் காணக் கண்ணையும் கொடுக்கவேண்டும்.

திறிப்பு:—லோகாநிதமான காட்சியைக் காண சர்மசக்ஷுஸ் உபயோகப்பாது ஆதலால் திவ்வசக்ஷுஸைக் கேட்கிறார். அடுத்த ச்லோகத்தில் அதுவும் பிரயோஜனப்பாது என்று சொல்லப்போகிறார்.

61. Supposing through compassion for me, you admit me to the sight of your lotus-feet, with what eyes shall I be able to behold them—the feet which are by nature lovely, to which nothing can be superior, of which scarcely anyone can have any intellectual comprehension, which (being divine) are the very opposite of things earthy and which are the prime source of all auspiciousness.

दिव्या दृशोऽपि दिविषद्ग्रहणोचितानि

वस्तुनि काममवधारयितुं क्षमन्ते ।

त्वन्मात्रवेद्यविभवे तव रूपधेये

त्वद्भाव एष शरणं परिशेषितो नः ॥ ६२ ॥

தீவ்யா ட்ரஸோஃபி டிவிஷ்ட்ரஹணோசிதானி

வஸ்தூநி காமமவஹாரயிதும் க்ஷமந்தே ।

த்வந்மாந்ரவேடிவிஸவே தவ ரூபயேயே

த்வந்ஹாவ ஏஷ ஸரணம் பரிஸேஷிதோ நஃ ॥ 62 ॥

दिव्याः दृशः अपि = तदधिकम् பொருத்திய கண்கள்கூட
दिविषद्ग्रहणोचितानि = தேவர்கள் பார்க்கக்கூடிய வஸ்து
कामे अवधारयितुम् = அறிந்துகொள்ள காம் க்ஷமந்தே = சக்தியுள்ள
வை என்றாலும் त्वन्मात्रवेद्यविभवे = உன்னால் மட்டும் அறிந்து

கொள்ளத்தகுந்த மஹிமையோடுகூடிய தவ ரூபேயே = உன்
ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கும் விஷயத்தில் एषः = இந்த त्वद्भावः =
உன் ஸாரூப்யமே नः = எங்களுக்கு शरणम् = கதி என்று
परिशेषितः = கடைசியாக ஏற்படுகிறது.

(க - ரை) தேவர்களுக்குரிய பார்வைசக்தியை நீ
எனக்குக் கொடுத்தாலும் அது எனக்கு பிரயோஜன
மில்லை. ஏனெனில் தேவர்கள் பார்க்கக்கூடியதைத் தானே
அப்போது நானும் பார்க்கலாம். அவர்களுக்கும் எட்டாத
உன் சரணத்தை நான் எப்படி பார்ப்பது? தேவர்களும்
கண்டு கொள்ள முடியாத உன் உருவத்தின் பெருமையை
நீயே அறிவாய். அதைக் கண்டு அறிய நானும் நீயா
கவே, ஆவதைத் தவிர வேறு வழியை அறியோம். உன்
ஸாரூப்யத்தைத் தவிர உன் ஸ்வரூபத்தின் மஹிமையை
அறிய வேறு கதியில்லை.

62. Even divine eyesight can only comprehend things which the heavenly beings can see. In the matter of beholding your form, to the magnificence of which you alone can be witness, we have, as the only resort, to pray for becoming yourself.

अस्मिन् महत्यनवधौ किल कालचक्रे

धन्यास्तु ये कतिपये शुक्रयोगिभ्युत्थयाः ।

लीनास्त्वदङ्घ्रियुगले परिशुद्धसत्त्वा-

स्तानात्मनस्तव नखानवधारयामः ॥ ६३ ॥

அஸ்மின் மஹத்யநவதௌ கில காலசக்ரே
யந்யாஸ்து யே கதிபயே ஸுக்ரயோகியுத்தயாஃ ।
லீநாஸ்த்வந்ஹ்ரீயுகலே பரிஸுத்தஸத்வா-
ஸ்தானாந்மநஸ்தவ நவாநவயாதயாமஃ ॥ 63 ॥

அனவபி = முடிவில்லாத மஹி = மிகப் பெரிய அஸ்மி = இந்த காலகே = கால அளவில் சுகயோகியுஷ்யா = சுகர் முதலிய யே கதிபயே = எந்தச் சிலர் பரிசுஷ்டசரவா = சுத்தமான ஆத்மாவை உடையவர்களாக தவர்பிரயுகே = உன் பாதங்களில் லீனா: கில = லயித்தார்களோ து = அவர்களே ஶ்யா: = பாக்கிய சாஸிகள். தார் ஆத்மன: = அந்த சுத்தாத்மாக்களே தவ நகாந் அவதாரவாம: = உன் நகங்கள் என்று ஊழிக்கிறோம்.

(க - ரை) அனாதியாய் சுமுன்று வரும் இந்த கால சக்கரத்தில், சுகர் முதலிய சிலரே உன்னைச் சரணமடைந்து உன் சரணங்களிலேயே லயத்தையும் அடைந்திருக்கின்றனர். அவர்களுடைய சுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபம் தான் உன் நகங்களாகப் பிரகாசிக்கின்றன என்று சொல்லலாம்.

63. Those few fortunate men like the sage Śuka, who, in all this endlessly revolving amplitude of ages, becoming rarified, into their spiritual essences merged into your feet, are, we believe, now shining there in the guise of the toe nails.

आशैशवान्ममतया कलितस्त्वयासा-

वानुष्यमम्ब तव लधुमना मृगाङ्कः ।

स्वात्मानमेव नियतं बहुधा विभज्य

त्वत्पादयोर्विनिदधे नखरापदेशात् ॥ ६४ ॥

ஆனந்தலாகரஸ்தவம் கலிதஸ் த்வயாலா-

வாந்ருண்யமம்ய தவ லஹுமநா ம்ருமாங்கி ।

ஸ்வாத்மாநமேவ நியதம் வஹுஸா விஹஜ்ய

த்வத்பாடயோர்விநிடதே நகராபதேஷாத் ॥ 64 ॥

அம்வ = அன்னையே! ஆசைசாவா = குழந்தைப் பருவம் முதல் தவா = உன்னால் மமதயா = அபிமானத்துடன் கலித: = வளர்க்கப்பட்ட அசு மூகாங்க: = இந்தச் சந்திரன் தவ ஆரூபம் லஹுமநா: = உன்னிடம் கடன் பட்டதைத் தீர்ப்பதற்கு, ஶ்வாத்மாநமேவ = தன் ஸ்வரூபத்தையே நியதம் = நிச்சயமாக வஹுஸா = பலவாறு விஹஜ்ய = துண்டித்து நகராபதேஷா: = நகங்கள் என்ற வியாஜத்தால் த்வாடயோ: = உன் பாதங்களில் விநிடதே = வைத்தான்.

(க - ரை) இளம்பிறையைச் சிவரில் தரிப்பதால் சந்திரனைக் குழந்தைப் பருவம் முதல் தேவியானவள் அபிமானித்து வந்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. சந்திரன் தன் 'நன்' அறிவைச் செலுத்தி சச்வரியின் பிரஸாதத்தை யடையும்பொழுட்டு, தானே பல பிறைகளாகத் தன்னை வகுத்துக்கொண்டு நகங்களாகி, தேவியின் சரணங்களில் பிரகாசிக்கிறுன்போலும். (தேவியின் நகங்கள் சந்திர கலைகள் போல் விளங்குகின்றன என்பது கருத்து.)

64. Mother, it looks as if this moon who from his childhood was brought up by you with affection had dedicated himself at your feet having divided his disc into several phases and assumed the guise of the toe nails in order to show his gratitude.

नान्तः प्रवेशमयते किमपि श्रुतं मे .

नास्तिक्यवादशिलया प्रतिरुध्यमानम् ।

तत्पातयाम्यहमिमां महतीमधस्तात्

पादोदकेन कियता परदेवतायाः ॥ ६५ ॥

நான்த: ப்ரவேஸமயதே கிமபி ஸ்ருதம் மே

நாஸ்திக்யவாடிஸிலயா ப்ராத்ருயஜமானம் ।

தற்பாதபாயம்யஹமிமாம் மஹதிமயஸ்தாத்
பாஷோஷிகே கியதா பாஷேவதாயா: || 60 ||

நாஸிக்யவாத்ஸிக்யா = நாஸ்திகவாதம் என்ற கல் பாறையால்
பிரதிஹ்யமானம் = தடுக்கப்பட்டு கிமபி ஐத் = எந்த வேதார்த்தமும்
மே அந்த: ப்ரவேசம் ந அயதே = என் உள்ளத்தில் துழையவில்லை.
தவ = ஆதலால் மஹிம் = பெரிய இமாம் = இந்த கல் பாறையை
பரவேதாயா: = அம்பிகையின் கியதா = எவ்வளவு பாஷோஷிகேன =
பாதத்தில் அபிஷேகம் செய்த ஜலந்தால் அஹம் = நான்
அபஸ்தாந் = கீழே பாதயாமி = தள்ளுவேன்.

(க - ரை) வேதங்களும் அதை அதுசரித்த சாஸ்திரங்களும்
ஞானம், சித்ததை, பக்தி இவைகளைப் பற்பல வழிகளில் புகட்டி
எனக்கு ஆஸ்திக்யம் என்ற பாலோக நம்பிக்கையை உண்டுபண்ண
சப்தங்களைப் பிரவாஹம் போல் பெருக்கிடுகின்றன.
அந்தப் பிரவாஹம் எனக்குள் துழையாதபடி
என் அவகம்பிக்கை என்ற கல்பாறை அடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.
அம்பிகையின் அபிஷேக தீர்த்தத்தை அளவில்லாமல்
பானம்பண்ணி அந்த அடைப்புப்பாறையைத் தள்ளிவிட்டு
ஆஸ்திக்ய உபதேசங்கள் உள்ளே துழையும்படி செய்துகொள்ள வேண்டும்.
[தேவியின் அனுக்ரஹத்தால் ச்ரேயஸுக்குக் காரணமான
ஆஸ்திக்யபுத்தி உண்டாகவேண்டும். அந்த அதுக்ரஹம்
தேவியை ஆரதிப்பதால் உண்டாகும். தர்வாஸனையால்
எற்பட்ட நாஸ்திக்யபுத்தி விலக வேண்டிய உபாயமில்லை.
நாஸ்திக்யம் என்பது தனக்கு பிரத்யக்ஷமானதைத் தவிர வேறு
விஷயங்களை இல்லையென்று ஸாதிப்பது - புண்ணியம்
பாபம் ஜன்மாந்தாம் சக்வாஸ்பாலோகம் என்ற அபிரத்யக்ஷங்களை
சிராகரிப்பது.]

65. The scriptural injunctions do not reach my heart as the passage is blocked by the rock of scepticism. To push away this obstacle, I do not know how great a flood of the waters washing the feet of the Supreme Goddess I may have to take in.

சீனாஹிமியம்மதே: பரிவார்யமாணே
மய்யர்கே கருணயா ச்வயமாபதந்த்யா: |

ஆகர்ணயேயமபி நாம விராமகாலே
மாத்தவாஹிமியம்மநிபுரசிஷிஜிதானி || 66 ||

ஸந்தாலிவிர்யமஹடை: பரிவார்யமாணே
மய்யர்கே கருணயா ச்வயமாபதந்த்யா: |
ஆகர்ணயேயமபி நாம விராமகாலே
மாத்தவாஹிமியம்மநிபுரசிஷிஜிதானி || 66 ||

மாத: = தாயே! சீனாஹிமி: = ஆரவாரிக்கின்ற யமமதே: =
யமதுதர்களால் பரிவார்யமாணே = சூழப்பட்ட அர்கே = சூழ்ந்த
பான மயி = என்னிடத்தில் கருணயா = தயையினால் ச்வயம் =
நானாக அபதந்த்யா: = ஓடிவருகிற தவ = உன்னுடைய அஹிமியம்
நுபுரசிஷிஜிதானி = காலில் அணிந்த தாந்நசில்ம்புகளின் ஒலியை
விராமகாலே = மரிக்கும் தருணத்தில் அபி நாம ஆகர்ணயேயம் =
கேட்பேன?

(க - ரை) தன் சிசுவுக்கு விபத்து வந்தால் ஒரு தாய்
எப்படி அதைக் காப்பாற்ற ஓடி வருவாளோ, அவ்விதம்
மதுதர்கள் வந்து சூழ்ந்துகொள்ளும் மாண சமயத்தில்
என்னை அவர்களிடமிருந்து மீட்க தயையினால் நீ ஓடி
வரும்போது உன் கால் சில்ம்புகளின் சப்தம் என் காதில்
சீழும்மா? [மாண காலத்தில் யமதுதர்கள்வசம் என்னை
விடாமல் நீ வந்து என்னை ஆட்கொள்ளவேண்டும்.]

66. Will it be given to me, Oh Mother, to hear the tinkling music of your anklets even as you rush forward towards me with compassion during my last moments when I, your child, am surrounded by the messengers of Death.

ब्रह्मेशकेशवमुखैर्बहुभिः कुमारैः

पर्यायतः परिगृहीतविमुक्तदेशम् ।

उत्सङ्गमम्व तव दास्यसि मे कदा त्वं

मातृप्रियं किल जडं सुतमामनन्ति ॥ ६७ ॥

பாற்றமேஸகேஸவமுலைர்வஹ-வி: குமாரை:

பர்யாயத: பரிமுதவிமுத்தேசம் ।

உதஸகம்மம்வ தவ டாஸ்யசி மே கதா த்வம்

மா.ருப்ரியம் கில ஜடம் ஸ-தமாமநந்தி ॥ ௬௭ ॥

अम्ब = அம்மா! ब्रह्मेशकेशवमुखैः = பாற்றமா சிவன்
बहुभिः = அநேகம் குமாரை: = புத்திரர்களால்
पर्यायतः = மாறிமாறி परिगृहीतविमुक्तदेशम् = அடைந்ததும் விடப்
பட்டதுமான தவ = உனது उत्सङ्गम् = மடியை त्वम् = ॥ ॥
எனக்கு कदा = எப்போது दास्यसि = கொடுக்கப்போகிறாய்?
जडम् = ஜடான சூத கில = பிள்ளையை அல்லவா मातृ-
प्रियम् = தாய்க்குச் செல்வமானவனாக आमनन्ति = சொல்லு
கிறார்கள்!

(க - ரை) ஜகன்மாதாவான உனக்கு பாற்றம விஷ்ணு
குதர்கள் முதல் மானிடர்கள்வரை எல்லோரும் குழ
தைகள் தான். ஆனால் முடனான பிள்ளையை தாய்க்கு
செல்லப்பிள்ளை என்று உலகத்தில் சொல்லுவார்களே
ஆதலால் நான்தான் உனக்குச் செல்லப்பிள்ளை, என்னை

எப்போது எடுத்து, உன் மடியில் வைத்து லாலனை செய்
யப்போகிறாய்?

67. They say that the dullest of the sons, becomes the pet of the mother, Mother dear, when are you going to take me on your lap, where the innumerable children of yours including Brahmā, Īśvara and Viṣṇu have reposed in succession?

ऊरौ शिरस्तव निवेश्य द्यावितीर्ण-

संव्यानपल्लवसमीरविनीतखेदम् ।

अत्रैव जन्मनि विभोः परमोपदेश-

माकर्णयेयमपि किं मणिकर्णिकायाम् ॥ ६८ ॥

ஊரௌ சிரஸ்தவ நிவேச்ய ட்யாவிதீர்ண-

ஸம்வ்யானபல்லவஸமீரவிநீதவேதம் ।

அத்வை ஜன்மநி விஹை: பாமோபதேச-

மாகர்ணயேயமபி கிம் மணிகர்ணிகாயாம் ॥ ௬௮ ॥

द्यावितीर्णसंव्यानपल्लवसमीरविनीतखेदम् = தயையால் விசுப
பட்ட மெல்லிய உத்தரீயத்தின் காற்றினால் போக்கடிக்கப்
பட்ட சிரமத்தை உடைய (என்) சிர: = தலையை தவ =
உனது ऊरौ = தொடையில் निवेश्य = வைத்து अत्र जन्मनि एव =
இந்த ஜன்மத்திலேயே विभो: = விச்வேச்வரனுடைய परमोप-
देशम् = உத்தமமான உபதேசத்தை मणिकर्णिकायाम् = மணி
கர்ணிகையில் किं आकर्णयेयमपि = கேட்பேன?

(க - ரை) [காசியில் மரிப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீ விச்வேச்
வார் நிர்யான காலத்தில் காடில் ராமதாசு மந்தாத்தை
உபதேசித்து முத்தியளிக்கிறார் என்பது சாஸ்திரம்.] காசி
கேதாத்தில் பிராணயியோக காலத்தில் என் சிரமத்தைப்

பொறுக்கமாட்டாமல் என்னை மடியில் போட்டுக்கொண்டு உன் முந்தாணியால் விசிரி, நீ எனக்குக் களைதீர்ச்செய்து கொண்டிருக்கும்போது பிரபுவின் முக்தியளிக்கக்கூடிய உபதேசத்தை காதால் கேட்கும் பாக்கியம் எனக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே கிடைக்குமா?

68. Shall I be so fortunate as to hear in this life itself at Maṇikarnikā, the soul-liberating communication from the Lord, while you having placed my head on your lap, assuage my pains by fanning my face out of pity with the edge of your upper garment? (Maṇikarnikā is a bathing ghat on the Ganges just opposite to the temple of Viśveśvara, Benares.)

काञ्चीर् अथितकाञ्चनचेलदृश्य-
चण्डातकांशुकविभापरभागशोभि ।

पर्यङ्कमण्डलपरिष्करणं पुरारे-

ध्यायामि ते निखिलमस्व नितम्बविम्बम् ॥ ६९ ॥

காஞ்சி மூணாமீராதிகாஞ்சநசேலடிபுரே-

சண்லாதகாம்பஸுகவிபாபாஜாமஸோஸி ।

பரயங்கமண்லபரிஷ்கரணம் புராரே-

யத்யாயமி தே நிவிலமம்ஸ நிதம்ஸவீம்ஸம் ॥ ௬௯ ॥

अस्व = தாயே ! காசிபுறமுதிகாஞ்சநசேலடிபுரே-
भागशोभि = அனாநாண்கயிற்றினால் சுற்றிக் கட்டப்பட்ட
பொன்னாடையால் அழகு வாய்ந்த உள்ளாடையாகி
உடையின் காந்தியினால் எடுத்துக் காட்டப்படும்
சோபையை உடையதும் புராரே = சிவனது பரீட்சமண्डलपरिष्करण-
णम् = உயர்ந்த மஞ்சந்திற்கு அலங்காரமானதுமான தே =

உனது நிவில நிர்மலவிம்வம் = பரிபூர்ணமான நிதம்ப மண்டலத்தை ஞாயாமி = தியானம் செய்கிறேன்.

(க - ரை) உள் ஆடை (பாவாடை அல்லது ரிஜார்) மேல் ஆடை ஒட்டியாணம் இவைகளால் பலவிதமான காந்திகளோடு, பிரகாசிக்கும் உள் நிதம்பத்தேசத்தை தியானிக்கிறேன். [ஒட்டியாணத்தின் ரத்னங்கொடும் மேலாடையின் பொன்னிறமும் உள் ஆடையின் தனி யான காந்தியும் ஒன்றுக்கொன்று எடுத்துக் காட்டிப் பிரகாசிக்கின்றன.]

தூய்ப்பு :— அச்சப் புத்தகத்தில் 'चण्डातप' என்ற பாடம் அபத்தமாயிருக்கலாம் என்று எண்ணி 'चण्डातक' என்று மாற்றப் பட்டிருக்கிறது.

69. I meditate upon the entire hind parts of yours, which adorn the spacious couch of Purāri, their loveliness being enhanced by the short petticoat which in its turn is shown to advantage by the golden waist-cloth held tight by the zone.

गर्भे निवेश्य भुवनानि चतुर्दशापि
संरक्षितुं कलितनिश्चितया भवत्या ।

प्राकारमेव रचितं परितोऽपि नून-

सूहे सुवर्णमयमेदुरपट्टवन्धम् ॥ ७० ॥

மர்தே நிவேஸ்ய ஸுவநானி சதுர்ஷாபி

ஸம்ரக்ஷிதம் கலிதநிஸ்சிதயா ஸவத்யா ।

ப்ராகாரமேவ ரசிதம் பரிதோ஽பி நூந-

ஸூஹே ஸுவர்ணமயமேடூரபட்டவந்தம் ॥ ௭௦ ॥

चतुर्दश = பதினான்கு புவனானி अपि = லோகங்களையும் गर्भे = கர்ப்பத்தில் निवेश्य = வைத்து संरक्षितुम् = காப்பாற்ற கலித்-
निधितया = எண்ணக்கொண்ட भवता = உன்னால் सुवर्णमय-
मेदुरवदन्वम् = பொன்மயமான பருத்த ஒட்டியாணமானது
प्राकारमेव = பாதுகாப்புச் சுவாகளையे परितोऽपि = சுற்றிலும்
रचितम् = ஏற்படுத்தப்பட்டதென்று नूनम् कहे = திடமாய்
ஊழிக்கிறேன்.

(க - ரை) உன் கர்ப்பத்தில் வலிக்கும் பதினான்கு லோகங்களையும் ரகசிக்க எழுப்பப்பட்ட மதிற்சுவர் போல் உன் இடுப்பில் ஒட்டியாணம் பிரகாசிக்கிறது.

70. I fancy that the girdle of gold worn by you is really, a perpetual wall raised by you round your waist in pursuance of your resolve to protect all the fourteen worlds accommodated in your womb.

मुक्ताश्च खल्वपि यदि विपुरे भवत्याः

स्तन्याशया स्तनतटं न परित्यजन्ति ।

अस्माकमुद्भूटभवज्वरतापिताना-

मार्द्राभवन्तु वदनानि कुतो न हेतोः ॥ ७१ ॥

முத்தாங்க வல்வபி யளி த்ரிபுரே ஸவந்த்யாஃ
ஸ்தந்யாஸ்யா ஸ்தநதடம் ந பரித்யஜந்தி ।
அஸ்மாகமுட்ஃ ஸடஸவஜ்வரதாபிதானாம்
ஆர்ஃ ஸவந்த வநநாநி குதோ ந ஹேதோஃ ॥ ௭௧ ॥

विपुरे = சுவரி! मुक्ताश्च खल्वपि = முத்தி அடைந்தவர்கள்
(முத்தர்கள்) கட அல்லவா स्तन्याशया = முலைப்பாலுக்கு
ஆசைப்பட்டு भवता = உனது स्तनतटम् = மாம்பை यदि न परित्य-
जन्ति = விடுகிறதில்லையென்றால் उद्भूटभवज्वरतापितानाम् = பயங்க

மான ஸம்ஸார ஜ்வரத்தினால் வருந்தும் अस्माकम् = எங்கள்
वदनानि = வாய்கள் कुतो हेतोः = எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு
न मार्द्राभवन्तु = நனையாமல் இருக்கவேண்டும்?

(க - ரை) [முத்தியடைந்தவர்கள் கட உன்
அனுக்ரஹத்தைப் பெறக் காத்திருக்கிறார்கள் என்றால்
மிக்க துயரமடையும் நான் அதை வேண்டாமலிருக்க
முடியுமா?] உன் முலைப்பாலுக்கு ஆசைப்பட்டு முத்தர்கள்
என்று சொல்லக்கூடிய முத்தர்கள் ஹாராயமாய் உன்
மாப்பில் விளங்குகிறார்கள் என்றால் இப்பிறவியிணியால்
ஜ்வர தாபத்தை அனுபவிக்கும் எனக்கு அந்தப்பால்
திவலைகளினால் ஆச்வாஸம் உண்டாகக்கூடாது?

71. If even the pearls (liberated souls) would cling to your breasts eager to suck their milk, should not we who are being roasted by the terrible fever of this worldly life, long to have our mouths wetted with that milk?

नष्टोपलब्धमधिगत्य शिशुं चिरान्मां

वात्सल्यविद्रुतहृदः परदेवतायाः ।

किलवत्पयोधरविनिःसृतदुग्धविन्दु-

निष्यन्दपङ्क्तिरिव दीव्यति हारयथिः ॥ ७२ ॥

கஷ்டோபலப்யமபிஃ கத்ய ஸிஸம் சிராந்மாம்
வாத்தஸல்யவிஃ சிஃ தஹ்ஹுஃ பாஃ தேவதாயாஃ ।
கிலிஃ ஷித் ப்யோயாநிநிஸ்ஸுருதஃ ஃ யஸிஃ ஃ
நிஷ்யந்ஃ பங்க்திரிவ ஃ வ்யதி ஹாரயஷிஃ ॥ ௭௨ ॥

नष्टोपलब्धम् = கெட்டுப்போய் திரும்பிக் கிடைத்த शिशुं
= குழந்தையான என்னை चिरान् = வெகு காலத்திற்கு

பிறகு அபிமத்ய = அடைந்து வாஸ்யவிதுதஹ் = போன்பினால் பெருகும் உள்ளத்தோடு கூடிய பரதேவதாயா = பாதேவதை யின் க்ரியத்யயோதரவினி: சததுபவின்னுநிவ்யந்பஹ் கிரிவ = பால் சூக்கும் ஸ்தனங்களினின்று பெருகும் பால் துளிகளின் வழிந் தோடும் தொடர்புபோல் ஹரயதி: = முத்துமலை தீவயதி = விளங்குகிறது.

(க - ரை) பலகாலம் கெட்டலைந்து பின் குழந்தை யாகிய நான் நல்வழியில் திரும்பினேன் என்று என்னைக் கண்டு அன்பு பெருகும் மனத்தையுடைய அம்பிகையின் ஸ்தனங்களிலிருந்து பெருகும் பாலின் திவலைகளோ என்று சொல்லக்கூடிய முத்துமலை அவள் மார்பில் விளங்குகிறது. காணாமல் போய் திரும்பிக் கண்டெடுக்கப் பட்ட குழந்தையைப் பார்த்ததும் தாயின் முலைப்பால் தானாகவே பெருகாமல்லவா?

72. The string of pearls worn by the supreme Goddess strikes my fancy as the line of drops of milk dropping from her breasts while her heart melts with affection upon her regaining me who was long lost to her.

यच्छुनुर्जनमनोमयमैक्षवं ते

तस्यास्तु देवि हृदयं मम मूलदेशः ।

चापाधिरोपणविधौ चरणाञ्चलेन

सम्भाव्यते किल समाक्रमणं कदाचित् ॥ ७३ ॥

யத்தடி உதரஜாமனோமயமைசூவம் தே

தஸ்யாஸ்து தேகி ஹ்ருதீயம் மம மூலதேஸ: ।

சாபாபிரோபணவிதௌ சாணஞ்சலௌ

ஸம்ஸாவ்யதே கில ஸமாக்ரமணம் கதாசித் ॥ ௭௩ ॥

देवि = தேவியே ! जनमनोमयम् = ஜனங்களின் மனங்களி னால் உருவானதும் ऐक्षवम् = கரும்பு மயமானதுமான தே = உனது यत्तद् धनुः = கில் யாதொன்றுண்டோ तस्य = அதற்கு मूलदेशः = அடிப்பிரதேசம் मम हृदयम् अस्तु = எனது மனமாக இருக்கட்டும். चापाधिरोपणविधौ = கில்லை நான் ஏற்றும் பொழுது चरणाञ्चलेन = கால் தனியால் समाक्रमणम् = மிதிப்பது कदाचित् = ஒரு சமயம் संभाव्यते किल = ஏற்படலாமல்லவா ?

(க - ரை) அப்பால் கையில் இருக்கும் கரும்புகில்லை ஜனங்களின் மனோமயமாகத் சொல்லுகிறார்கள். அப்படி யானால் என் மனம் அவ்கில்லின் கீழ் ஊன்றப்படும் துளியில் இருக்கட்டும். ஏனெனில் கீழ்துளியைக் கால் பெரு வாலால் அழுத்திக்கொண்டு, அவள் கில்லை வளைக்கும் பொழுது அவள் பாதம் என் மனத்தில் பதியாமல்லவா ?

73. My Goddess, your sugarcane-bow, is reputed to comprise the minds of men. In that case let my mind be placed at the lower end of the bow ; for thus situated it can enjoy the contact of the tip of your foot when you bend the bow.

आस्थाय दारुणतरं कमपि स्वभाव-

मत्यन्तदुष्कृतकृतामपि शिक्षणाय ।

गृह्णासि सायकपदे कुसुमान्यमूनि

मातः सुतेषु महती किल रुक्षतेयम् ॥ ७४ ॥

ஆஸ்தாய டாரூணதரம் கமபி ஸ்வஹாவ.

மத்யந்தடி - ஷ்க்ருதக்ருதாமபி ஸிசூணாய ।

மூஹ்ணாவி ஸாயகபதே குஸுமான்யமூநி

மாத: ஸுதேஷு = மஹதி: கில ரூக்ஷதேயம் ॥ ௭௪ ॥

असन्तुष्टकृतामपि = கொடிய பாபங்களைச் செய்தவர் களைக்கூட शिशुणाय = தண்டிப்பதற்காக दारुणतरम् = மிகவும் உகாமான கமபி खाभावम् = ஒரு தன்மையை आस्थाय = ஏற்றுக் கொண்டு अमुनि कुसुमानि = இந்தப் புஷ்பங்களை सायकपदे = அம்புகளாக रूढासि = எடுத்துக்கொள்கிறாய். मातः = தாயே! सुतेषु = பிள்ளைகள் விஷயத்தில் महती क्रिस् = சிரம்ப அல்லவா इयं रुक्षता = இது கடினமாயிருந்தல்!

(க - ரை) தாய்க்குக் குழந்தைகளிடம் கடினமான கோபம் வந்தாலும் அதிகம் சிசுநிக்க மனம் வராது. மிகக் கொடிய செய்கைகளைச் செய்து லோகத்தை ஹிம்லிக்கும் உன் குழந்தைகளைத் தண்டிக்கும்பொருட்டு நீ பயங்கமான கோபம் கொண்டாயே ஒழிய புஷ்பமயமான பாணங்களைத் தொடுப்பதால் குழந்தைகளிடம் உனக்கிருக்கும் தயை வெளியாகிறது.

74. Having assumed a frightful anger for punishing your grossly wicked children, you employ flowers in place of arrows. Mother, this indeed is great severity against them - is it not?

पाशं सुणिं च करयोस्तव भावयन्तः

संराम्भयन्ति वशयन्ति च सर्वलोकान् ।

चापं शरं च सकृदस्व तव सरन्तो

भूपालतां दधति भोगपथावतीर्णाः ॥ ७५ ॥

பாசம் ஸ்ருணிம் ச கரயோஸ்தவ ஹாவயந்தஃ
ஸம்ஸ்தம்ஸயந்தி வஸயந்தி ச ஸர்வலோகாந் ।
சாபம் ஸரம் ச சக்ருதம்ஸ தவ ஸ்மாந்தோ
ஹூபாலதாம் டயதி ஹோமபயாவதீர்ணாஃ ॥ ௭௫ ॥

अम्ब = அன்னையே! भोगपथावतीर्णाः = ஸுகத்தை அனுபவிக்கும் வழியில் இறங்கியவர்கள் पाशम् = கயிற்றையும் सुणिं च = மாவெட்டியையும் तव करयोः = உன் கைகளில் भावयन्तः = தியானம் செய்து सर्वलोकान् = எல்லா லோகங்களையும் संराम्भयन्ति = ஆச்சர்யத்தினால் ஸ்தம்பிக்கச் செய்கின்றனர்; वशयन्ति च = வசப்படுத்துகின்றனர். तव = உனது चापम् = வில்லையும் शरं च = அம்பையும் सकृन् = ஒரு தாம் सरन्तः = நினைத்து भूपालताम् = அரசாபிகுத்தலை दधति = அடைகின்றனர்.

(க - ரை) ஐஹிகமான பலன்களை இச்சிப்பவர்கள் தேவியை, கயிற்றையும் மாவெட்டியையும் தரிப்பவளாகத் தியானித்தால், லோகத்தை அடக்கித் தன் வசப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள், வில்லையும் அம்பையும் தரிப்பவளாகத் தியானிப்பார்களேயானால் அரசாகிறார்கள்.

75. Those who desire secular pleasures meditate upon you as holding in your two hands the rope and the hook and acquire the power of controlling and fascinating the world of men; or meditating upon your bow and arrows but once, they become kings.

पाशाङ्कशौ तव करे परिचिन्त्य राग-

द्वेषो जयन्ति परमार्थविदस्तु धन्याः ।

एकत चापमितरत शरं च मत्वा

व्यावर्तयन्ति हृदयं विषयान्धकूपात् ॥ ७६ ॥

பாசாங்குஸௌ தவ கரே பரிசிந்த்ய ராஃ
ஃவேஷௌ ஜயந்தி பாமார்யகிஃஃ து ல்யாஃ ।

ஏகந்ர சாபமிதரத்ர பரம் ச மத்வா

வ்யாவர்த்தயந்தி ஹ்ருடியம் விஷயாந்யகூபாத் || ௭௬ ||

புஷ்யா: = பாச்யசாலிகளான பரமார்த்தவித: து = உண்மை
அறிவாளிகளோ து பகரே = உண்மையில் பாசாஹ்ஸு = பாசத்தை
யும் அங்குசத்தையும் பரிவிந்ய = தியானம் செய்து ராஹ்ஸு =
பற்று பகை என்ற இரண்டையும் ஜயந்தி = ஜயிக்கிறார்கள்.
ஏகந்ர சாபம் = ஒரு கையில் கில்லையும் இதரந்ர சரீரீ = மற்றொன்
றில் அம்பையும் மத்வா = தியானம் செய்து ஹ்ரு
தயத்தை விஷயாந்யகூபார் = வாழ்க்கைஸுகமென்ற பாழும்
கிணற்றிலிருந்து வ்யாவர்த்தயந்தி = திருப்புகிறார்கள்.

(க - ரை) விவேகிகளோ உன்னை, பாசம் அங்குசம்
இவைகளைக் காத்தில் தாங்கியிருப்பவனாக, தியானம்
செய்து ராகத்வேஷங்களை ஜயிக்கிறார்கள். அல்லது வில்
ஒரு கையிலும் அம்பு ஒரு கையிலும் பிடித்திருப்பவனாக
தியானம் செய்து விஷய போகங்களில் விழுந்து துக்கப்
புஷ்யாநல் மனத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிறார்கள்.

76. But those happy men who have realised the
supreme truth conquer love and hate by contemplating
upon you as holding in your hands the rope and the
hook; or withdraw their minds from the treacherous
pit of worldly pleasures by meditating upon you as hold-
ing the bow in one hand and the arrow in the other.

उत्क्रान्तमान्तरमिदं करणं जनाना-

मप्येति चन्द्रमिति हि श्रुतयो वदन्ति ।

आस्तामिदं मम तु देवि मनोऽधुनैव

लीनं हृदं वदनचन्द्रमसि त्वदीये ॥ ७७ ॥

உத்த்ராந்தமாந்தரமிதம் காணம் ஜகநா-

மய்யேதி சந்திரமீதி ஹி ஸ்ருதயோ வதந்தி ।

ஆஸ்தாமிதம் மம து தேவி மனோஹ்ஸு = நவ

லீனம் ஹ்ருதம் வதநசந்திரமஸி த்வதீயே ॥ ௭௭ ॥

जनानाम् = ஜனங்களுடைய उत्क्रान्तम् अपि = வெளிக்கிளம்
पिब इदम् = இந்த அந்தர் கரணம் = மனது வந்ரம் = சந்திரனை எதி
= அடைகின்றது इति हि श्रुतयो: वदन्ति = என்றல்லவா வேதங்
கள் மொழிகின்றன. आस्तामि इदम् = இது இருக்கட்டும். देवि =
தேவியே! मम तु मनः = என் மனமோ அதுவே = இப்பொழுதே
हृदं = நன்றாய் த்வதீயே = உன்னுடைய वदनचन्द्रमसि = முகமாகிற
सन्ति = சந்திரனிடத்தில் லீனம் = லயித்துவிட்டது.

(க - ரை) இறந்த பிறகல்லவா ஜனங்களின் மனம்
சந்திரனை அடைகின்றதென்று ஸ்ருதிகள் கூறுகின்றன.
என் மனமோ இப்பொழுதே உன் முகமாகிற சந்திரனிடத்
தில் ஐக்கியமாகிவிட்டது.

77. The scriptures say that the minds of mortals
reach the moon when they get released from the body.
It may be so. But, Goddess, my mind has even now
snuck itself fast to the moon in the shape of your face.

विद्यात्मनो जननि तावकदन्तपङ्क्ते-

वैमल्यमीदृगिति वर्णयितुं क्षमः कः ।

तत्संभवा यदमला वचसां सवित्री

तन्मूलकं कवियशोऽपि नवस्तरां यत् ॥ ७८ ॥

விஜயாத்மனோ ஜகதி தாவகடிந்தபங்க்தே:
வைமல்யயீடிமிதி வர்ணயிதும் ஶுக்ம: க: |
தத்ஸம்ஸவா யடிமலா வசஸாம் ஸவித்ரி
தம்முலகம் கவியயோடி ததஸ்தாம் யத் || எஅ ||

जननि = தாயே! विद्यामनः = வித்யைகள்மயமான
तावकदन्तपङ्क्तिः = உன் பற்களின் வரிசையின் वैमल्यम् = வெண்
ணிறம் ईदक् इति = இவ்விதமானதென்று वर्णयितुम् = வர்ணிக்க
कः क्षमः = யாரால் முடியும்? यत् = ஏனென்றால் तस्मैवा =
அதிலிருந்து பிறந்த वचसां सवित्री = ஸர்ஸ்வதி अमला = வெண்
ணிறம். यत् = மேலும் तन्मूलकम् = அந்த ஸர்ஸ்வதியின்
मूलम् ஏற்படும் कवियशोऽपि = கவிகளின் கீர்த்தியும் ततस्तराम् =
அதிலும் அதிக வெண்ணிறமுடையது.

(க - ரை) உன் பற்கள் வித்யைகளின் ஸ்வரூபம்.
அவைகளின் வெண்மையை யார் வர்ணிக்க முடியும்?
அவைகளினின்றும் உற்பத்தியான ஸர்ஸ்வதி தேவி
வெண்ணிறமானவள். அவள் அனுக்ரஹத்தால் ஏற்படும்
கீர்த்தியோ அதிலும் அதிக வெண்மையுடையது.

78. Who is competent to describe the spotless
whiteness of your teeth which are only the several
branches of learning in another form, Oh Mother! The
goddess of learning, born of them, is white; and the
fame of poets through her is whiter still.

खच्छापि ते वहति यत् किल दन्तपङ्क्तिः

खच्छन्दनिर्दलितदाडिमवीजशोभाम् |

तन्मे रजोव्यतिकराधिकपाटलिम्नि

चित्ते परं परिचयादिति चिन्तयामि || ७९ ||

ஸ்வஹிதி தே வஹதி யத் கில டிந்தபங்க்தி:
ஸ்வஹிதிநீர்நீரிதடிமிமஸீஜயோஸாம் |
தம்மே ரஜோவ்யதிகராயிகபாடலிம்நி
சித்தே பாம் பரிசயாடிதி சிந்தயாமி || எக ||

ते दन्तपङ्क्तिः = உன் பல்வரிசை खच्छापि = வெண்மை
பிறமானதானாலும் खच्छन्दनिर्दलितदाडिमवीजशोभा = தானாக
(முற்றி) வெடித்த மாதளம் பழத்தின் காந்தியை यत्किल
वहति तत् = உடையதாபி ரூப்பது ஏனென்றால் रजोव्यतिकराधिक-
पाटलिम्नि = ரஜோகுணம் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் மிகச்
சிவந்தநிறமுள்ள मे = எனது चित्ते = மனத்தில் परम् = அதிகம்
परिचयात् = சேர்க்கையுடையதாய் இருப்பதால் इति = என்று
चिन्तयामि = ஊழிக்கிறேன்.

(க - ரை) நிர்மலமான உன் பற்கள்கூட முதிர்ந்து
வெடித்த மாதளம் பழத்தின் முத்துக்கள் போல் கொஞ்
சம் சிவப்பு நிறம் பொருந்தியவைகளாக இருப்பதைப்
பார்த்தால் ரஜோகுணம் மிகுந்த என் சித்தத்தில் ஸம்பந்
தப் பட்டதாலோ என்று ஊழிக்கவேண்டியிருக்கிறது.
[ரஜோகுணம் சிவப்பு, காமக்ரோதங்களுக்கு ஆஸ்பக்
மானது. தேவியின் பற்களை இவர் த்யானம் செய்வது
மூலம் அப்பற்களுக்கும் இவர் மனத்திற்கும் ஸம்பந்தம்
ஏற்படுகிறது.]

79. The fact that your clear white teeth bear the
(purple) tint of the seeds of a pomegranate bursting
with maturity, I infer, is due to the adherence to them
of my mind excessively red with surging passions.

अर्थं जितनिपुरमम्ब तव स्मितं चे-
दधान्तरेण च तथा भवितव्यमेव |

तच्चिन्तये जननि कारणसूक्ष्मरूप-
स्थूलात्मकविपुरशान्तिकृते स्मितं ते ॥ ८० ॥

அர்யம் ஜிதந்திரபிராமம்ஸ்ய தவ ஸ்மிதம் சேத்
அர்யாத்ரோண ச தவ ஸ்மிதவ்யமேவ |
தச்சிந்தயே ஜகநி காரணஸூக்ஷ்மரூப-
ஸ்மூலாத்மகதிரிபுரஸாந்திக்ருதே ஸ்மிதம் தே || ௮௦ ||

अम्र=தாயே! तव अपि स्मितम्=உன் பாதி புன்சிரிப்பு
वितविपुरं चेत=திருபூங்களை ஜிதித்ததென்றால் अधीन्तरेण
च=மற்றொரு பாதியும் तथा भवितव्यमेव=அத்தகையதாகவே
இருக்கவேண்டும். तत्=ஆகையால் जननि=தாயே! कारण-
सूक्ष्मरूपस्थूलात्मकविपुरशान्तिकृते=காரண ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூலங்களா
கிற மூன்று சரீரங்களை ஒழிக்கும்பொருட்டு ते स्मितम् =
உன் புன்னகையை चिन्तये=தியானம் செய்கிறேன்.

(க-ரை) ஒரு பாதியான நச்வரனின் புன்சிரிப்பு
முப்பூங்கள் ரூபங்களான அஸூக்ஷ்ம எரித்ததென்றால்
மற்றொரு பாதியான உன் புன்சிரிப்பும் அவ்விதமே என்
காரண சரீரம், விக்க சரீரம், ஸ்தூல சரீரம் என்ற மூன்று
சரீரங்களையும் எரிக்கட்டும் என்று உன் புன்சிரிப்பை
நான் தியானம் செய்கிறேன்.

[திறிப்பு:— 'जितं विपुरं' என்ற அச்சுப்புத்தகப் பாடல்
'वितविपुरं' என்று மாற்றப் பட்டிருக்கிறது.]

80. If one half of your smile had vanquished
the Tripurās, could not the other half achieve as much?
Therefore, Mother, I contemplate upon your smile in-
viting it to burn out my causal, subtle, and material
bodies.

मत्कलेशदर्शनपरिव्रवदन्तरङ्ग-
हृयङ्गवीनपरिवाहनिभं जनन्याः |
अन्तस्तमोऽपहमनुस्मरतां जनानां
मन्दस्मितं तव तु मङ्गळमस्तु भृत्यै ॥ ८१ ॥

மத்க்லேஸாடர்ஸாநபரிஹ்வரவதந்தரங்-
ஹ்ரயங்க்ஹீநபரிவாஹநிஹம் ஜநந்யாஃ |
அந்தஸ்தமோ஽பஹமநுஸ்மரதாம் ஜநானாம்
மந்ஹிஸ்தம் தவ து மங்க்ளமஸ்து ஹூத்யை || ௮௧ ||

मत्केशदर्शनपरिव्रवदन्तरङ्गहृयङ्गवीनपरिवाहनिभम्=என் கஷ்டத்தைப்
பார்த்து உருகும் (வெண்ணெய்போன்ற) மனத்தின் வெள்
ளம் போன்றதும் अनुस्मरतां जनानाम् = நினைக்கும் ஜனங்
களுக்கு अन्तस्तमोऽपहम् = உள்ளிருட்டைப் போக்குவதும்
मङ्गळम्=மங்களகாமானதுமான जनन्याः तव तु=அன்னையான
உன் मन्दस्मितम् = புன்சிரிப்பு भृत्यै अस्तु = (எனக்கு)
சேஷமத்தைத் தாட்டும்.

(க-ரை) வெண்ணெய்போன்ற அன்னையின் த்ரு
தயம் என்றீது உருணையால் உருகிப் புன்சிரிப்பாக வெளி
யில் பெருகி வருகிறது போலும், ஸகல சோகங்களையும்
போக்கக் கூடியதும் ஸர்வமங்களங்களையும் கொடுக்கக்
கூடியதுமான அந்த புன்னகை எனக்கு சேஷமத்தை
உண்டு பண்ணட்டும்.

81. The Mother's heart melting like butter on see-
ing my miserable plight seems to gush out in the
shape of a smile. May that smile, which can dispel
gloom and bring happiness, give us prosperity.

सांसिद्धिकाननसरोरुहदिव्यगन्ध-
 सान्द्रीकृतेन्दुशकलाकलिताधिवासम् ।
 ताम्बूलसारमखिलागमबोधसारं
 मातर्विधेहि मम वक्त्रकलाचिकायाम् ॥ ८२ ॥

ஸாம்வலி² ிகாநஸரோருஹரீவ்ய, மந்ய-
 ஸாந்ரீ² க்ருதேந்² ஸகலாகலிதாயிவாஸம் ।
 தாம்ஸூலஸாரமலிலா, மமஸோயஸாரம்
 மாதர்வி² ஹி மம வக்த்ரகலாசிகாயாம் ॥ ௮௨ ॥

मातः = தாயே! சாंसिद्धिकाननसरोरुहदिव्यगन्धसान्द्रीकृतेन्दुशकला-
 कलिताधिवासम् = இயற்கை முகத்தாமரையின் மேலான வாஸனை
 याल् = அதிகப்படுத்தப்பட்ட கர்ப்பூர்த்தளின் மணம்
 वीकवतम् = அகிலாசாரமவோசாரம் = எல்லா சாஸ்திரங்களிலும்
 श्रान्तதைக் கொடுக்க வல்லதுமான தாம்ஸூலசாரம் = வெற்றிலை
 உமிழ்நீரை மம = என் வக்த்ரகலாசிகாயாம் = வாயாகிற தம்பல
 வட்டியில் विधेहि = தப்பு.

(க - ரை) ஸ்வபாவமாபுள்ள வாயின் மணத்தால்
 அதிகமான கர்ப்பூரவாஸனை புடையதும் வித்யைப
 அளிக்கக்கூடியதுமான உன் வெற்றிலை உமிழ் நீரை
 என் வாயில் தப்பு.

(ஸ்ரீ காலிதாஸகலி மூககலி முதலியவர்கள் தேவியின்
 தாம்ஸூல ஸாந்தால் கவிதையை யடைந்தார்கள் என்பது
 ஐதீஹ்யம்.)

82. Mother, let my mouth be the spittoon for
 the betel juice, which possesses the fragrance of cam-
 phor flakes, intensified by the natural fragrance of

your mouth, and which is the essence of all sacred
 knowledge.

नासामणिस्तव शिवे चिरसंस्तवेन
 प्रत्याहृते मनसि भाति तपोधनानाम् ।
 अज्ञानसंततिनिशात्ययसूचनार्थ-
 माविर्भवन्त्यसुरदेशिकतारकेव ॥ ८३ ॥

நாஸாமணிஸ்தவ ஸிவே சிரஸம்ஸ்தவேந
 ப்ராத்யாஹ்ருதே மநஸி ஹதி தபோயநானாம் ।
 அஜ்ஞாநஸந்ததிநிஸாந்யயஸூசநார்த-
 மாவிர்ஹவந்த்யஸூர² ஷேபிகதாரகேவ ॥ ௮௩ ॥

शिवे = ஶக்ஷரி! चिरसंस्तवेन = வெகு நாள் பழக்கத்தால்
 प्रत्याहृते = வசப்படுத்தப்பட்ட तपोधनानाम् = முனிவர்களின்
 मनसि = மனத்தில் तव नासामणिः = உன் புல்லாக்கு अज्ञानसंततिनि-
 शात्ययसूचनार्थम् = அஜ்ஞானப் பெருவெள்ளமென்ற இரவின்
 प्रुमिவைக் குறிப்பதற்காக आविर्भवन्ती = உதயமாகும் असुरदे-
 शिकतारकेव = சக்கிரனைப்போல் भाति = தோன்றுகிறது.

(க - ரை) யோகிகள், அஜ்ஞானமாகிற இரவு
 பழந்தெனக் தெரிவிக்கும் சக்ரோதயம் போன்ற உன்
 புல்லாக்கை பலகாலம் ஸாதனைகள் செய்து வசப்படுத்தப்
 பட்ட மனத்தில் வைத்து தியானம் செய்து கிருதார்த்தர்
 களாயிருக்கிறார்கள்.

83. Consort of Siva! the pearl pendent of your
 nose shines in the minds of sages brought under con-
 trol by dint of long practice, like the planet Venus

indicating the termination of the long night of ignorance.

(The appearance of Venus in the Eastern sky indicates the proximity of Dawn.)

ताम्बूलगर्भपरिफुल्लकपोललक्ष्य-

ताटङ्कमौक्तिकमणिप्रतिविम्बदम्भात् ।

अस्तद्वयव्यतिकरामलसत्त्वमाद्यं

वर्णं विभर्ति जठरे तव वक्त्रविम्बम् ॥ ८४ ॥

தாம்வூலமர்ஹபரிஹுல்லகபோலலக்ஷ்ய-

தாடங்கமௌக்திகமணிப்ரதிவிம்ப்வதம்ஹாத் ।

அஸ்ததவ்யவ்யதிகராமலஸத்வமாடிதம்

வர்ணம் விஹர்தி ஜ஠ரே தவ வக்த்ரவிம்ப்வம் ॥ ௮௪ ॥

ताम्बूलगर्भपरिफुल्लकपोललक्ष्यताटङ्कमौक्तिकमणिप्रतिविम्बदम्भात् = தாம்வூலம் அடக்கியிருப்பதால் உட்பின் கன்னத்தில் காணப்படும் காது அணிமுத்தின் நிழல் என்ற வியாஜத்தினால் அஸ்ததவ்யவ்யதிகராமலசத்வம் = இரண்டென்பதற்ற நிர்மலமான ஸ்வரூபமுடைய ஆய் வர்ணம் = ஆதியான எழுத்தை தவ வக்த்ரவிம்ப்வம் = உன் முகம் ஜ஠ரே விஹர்தி = தனக்குள் வைத்திருக்கிறது.

(க - ரை) வெற்றிலை அடக்கியிருப்பதால் உட்பயிருக்கும், உன் பள்பளப்பான கன்னத்தில் கண்ணாடியின்போல் பிரதிபிம்பித்திருக்கும் உன் காதோலையின் முத்து பார்ப்பவர்களுக்கு உன் வாய்க்குள் (கர்பத்திலிருப்பதற்கு போல்) இருக்கும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமான 'ஓம்' என்ற முதல் எழுத்துப்போல தென்படுகிறது.

84. Your mouth seems to bear in its cavity the first letter Om which is the pure essence of the one universal spirit, on account of the cheek bulging out with chewed betel bearing the reflection of the ear ornament.

दत्ते श्रियं बहुविधां कुशलानि दत्ते

दत्ते पदं सुरपतेरपि लीलयैव ।

ईदृग्विधाम्ब तव दृष्टिरितोऽधिका वा

नाद्यापि कर्ममतिवर्तितुमीश्वरीयम् ॥ ८५ ॥

ஐத்தே ஸ்ரீயம் வஹுவிதாம் குஸலானி ஐத்தே

ஐத்தே பதம் ஸுரபதேரபி லீலயைவ ।

ஐதீருவீயம் தவ ஐதீருஷ்டிரிதோஹிகா வா

நாடியாபி கர்ணமதிவர்திதும்ஸ்வரீயம் ॥ ௮௫ ॥

बहुविधां श्रियम् = பற்பலவிதமான ஸ்ரீவ்யத்தை தத் = கொடுக்கின்றது. कुशलानि = சேஷமங்களை தத் = செய்கிறது. सुरपतेरपि पदम् = இந்திரபதவிபைக்கட லீலயைவ = ஸுலபமாய் தத் = அளிக்கிறது. अम्ब = தாயே! ईदृग्विधा = இப்பேர்ப்பட்டதும் इतोऽधिका वा = இதற்கும் மேலானதுமான இய் தவ दृष्टिः = திக்த உன் கண் अद्यापि = இதுவரையில் कर्म अतिवर्तितुम् = காதைத் தாண்டுவதற்கு (கர்ணனை வெல்ல) न ईश्वरी = நாமர்த்தியம் உடையதாக ஆகவில்லை.

(க - ரை) [கண் காதுவது ஒடுகிறது. ஆனால் காதைத் தாண்டாது. "கர்ண?" என்றால் காது; கர்ணன் என்ற அங்கராஜன். இங்கு "கர்ண?" என்ற பதத்தை ச்லேஷையாக உபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறார்.]

உன் கடாசூழ்ம எதையும் கொடுக்கும். ஆனால்
(கொடையில்) காண்பை வெல்ல முடியவில்லை. காதளவு
ரீண்டு இருக்கிறது.

85 Your look gives manifold prosperity and grants all sorts of happiness. It easily bestows on one even the status of Indra. Mother, it may be capable of granting these and even greater things, but, to this very day, it has not excelled Karna (travelled beyond the ear.)

पापाणकूटकठिने जनदुर्विगाहे

व्यथं महत्युपनिषद्विपिने प्रवृत्ता ।

सेव्येत केन तव लोचनचन्द्रिकेयम्

एनां निपातय सकृन्मयि तप्यमाने ॥ ८६ ॥

பாபாணகூடகடுகை ஜனதுர்வி, ஹாஜே
வயர்யம் மஹத்யுபநிஷதீ விபிகே பாவ்ருத்தா
ஸேவ்யேத கேந தவ லோசனசந்தீரிகேயம்
ஏநாம் நிபாதய ஸக்ரும்மயி தப்யமனே ॥ ௮௬ ॥

பாபாணகூடகடுகை = கற்கள் குவியல்களால் (போல) கொடாளு
தும் (விபாக்யானம் செய்ய முடியாத வாய்க்களால் கடி
மானதும்) ஜனதுர்வி = ஜனங்கள் தழைய இடம் தராததும்
(புத்திக்கு எட்டாததும்) ஆன மஹதி உபநிஷதீபி = உ
பநிஷத்களாகிற (அடர்ந்த வழியில்லாமல் இருப்பதால்
பெரும் கானகத்தில் வ்யதீ ப்ரவூதா = வினாக விசுகிற தவ = உ
தயம் = இந்த லோசனசந்திரிகா = கண் ஒளியாகிற நிலவு கேன =
சேவ்யேத = யாரால் அனுபவிக்கப்படப் போகிறது? एनाम् =
இதை தப்யமானே = தாபப்படும் மயி = என்பேரில் सकृन् = ஒரு
தரம் निपातय = விசிறு.

(க - ரா) காட்டில் விசும் நிலவு வீண்போகிறது.
தாபப்படுகிறவர்கள் மீது விசினால் அந்நிலவு பயன்படுவ
தாகும். உபநிஷதத்தங்கள் கற்கள் நிறைந்த காடு
போன்று ஜனங்களின் புத்திக்கு சஞ்சாரம் செய்யத்
தகுந்தவைகளாக இல்லாததால் உன் கடாசூழ்மாதிற
நிலவு அக்கானகத்தில் வினே ஏன் விசவேண்டும்? ஸம்
ஸாரதாபத்தினால் வருந்தும் என்மீது விசினால் நான்
ஸுகமடைவேன். (உபநிஷதத்தங்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்
தைச் சொல்லுவதாலும் ப்ரஹ்மமே தேவியாக ஆனதாலும்
உபநிஷதத்தங்களில் தேவி சஞ்சரிக்கிறாள் (54-ஆவது
சீலோகம் பார்க்க) என்றும், தேவியின் கடாசூழ்ம அவை
களில் விழுவதாயும் இன்னும் பலவிதமாயும் வருணிப்பது
கவிகளின் இயல்பு.

86. Who will profit by the moonlight of your eyes, which shines in vain over the vast woods of the Upanishads strewn with craggy hillocks and impassable by men? Bathe me who am suffering from anguish in that moonlight just for a while.

कामं शिवेन शमितं पुनरुज्जगार

दृष्टिस्तवेति किमियं जननि स्तुतिस्ते ।

लीलाप्रसूतपुरुषार्थचतुष्टयाया-

स्तस्याः परं तु स भवत्यव्ययुत्यवादः ॥ ८७ ॥

காமம் ஸிவேன ஸமிதம் புனருஜ்ஜகார
தீருஷ்டிஸ்தவேதி கிமியம் ஜனநி ஸ்துதிஸ்தே ।
லீலாப்ரஸூதபுருஷார்தசதுஸ்தயாயா-
ஸ்தஸ்யா: பரம் து ச ஸ்வத்யவ்யுத்யவாத: ॥ ௮௭ ॥

जननि = நாயே! शिवेन = சிவனால் शमितम् = அழிக்கப்
 பட்ட कामम् = மன்மதனை तव दृष्टिः = உன் பார்வை पुनः =
 மறுபடி उज्ज्वार = எழுப்பியது इति = என்ற इयम् = இது ते
 स्तुतिः किम् = உனக்கு ஸ்தோத்திரமாகுமா? परं तु = அன்றி
 யில் लीलाप्रसूतपुरुषार्थवपुष्टयायाः तस्याः = விளையாட்டாகக் கொடுக்
 கப்பட்ட நான்கு வாழ்க்கைப் பயன்களையுமுடைய உன்
 பார்வைக்கு सः अवयुस्यवादः भवति = அது ஒன்றைமட்டும்
 பிரித்துச் சொல்லும் தோஷமுடைய வார்த்தையாகிறது.

(க - னை) தர்மார்த்தகாமமோகங்களுக்கிய நான்கு
 புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கக்கூடிய உன் பார்வையைப்
 புகழ்வாரம்பித்தவன் அது சிவன் எரித்த காமனை உயிர்ப்
 பித்தது என்று மட்டும் சொல்வது அரை குறையான
 ஸ்தோத்திரமாகும்.

87. Mother, it is a defective praise to say of
 your look that it revived Cupid who was annihilated
 by Śiva. For, while the look, by its mere sportive
 caprice, can fulfil the entire fourfold desires of men,
 such a praise can only be partial.

सोमो जगजनयितेति यदाह वेदो
 नेदं लतापरमिति भ्रमितव्यमायैः ।

यः शैववासतनुवर्तिभवद्दृग्गात्मा

चन्द्रो जगत्सृजति तत्पर एष वादः ॥ ८८ ॥

லோமோ ஜ.ம.ஜ.க.பி.தே.தி ய.த.ஹ.வே.தே.ர
 நே.ம. ல.த.ப.ர.மி.தி ஐ.மி.த.வ.ய.மா.ர்.ய.ய.ஃ ।

ய: ஸைவவாமதனுவர்திவடி.டி.டி.ரு.மா.த.மா

சந்த்.ரோ ஜ.ம.த.ந்.ரு.ஜ.தி த.த.ப.ர. ஏ.ஷ.வ.ா.டி. ॥ 88 ॥

सोमः = “லோமன்” जगजनयिता = உலகத்தை உண்டு
 பண்ணுகிறது इति = என்று वेदः = வேதம் यदाह इदम् =
 சொன்னது लतापरम् इति = கொடியைக் குறித்ததென்று
 आयैः = பெரியோர்கள் न भ्रमितव्यम् = தவறாக நினைக்கவேண்
 டாம். एष वादः = இந்த வார்த்தை शैववासतनुवर्तिभवद्दृग्गात्मा =
 சிவனின் இடது பக்கமிருக்கும் உன்னுடைய கண்ணிற
 यः चन्द्रः = எந்த சந்திரன் जगत् = ஜகத்தை सृजति = ஸ்ருஷ்
 டிக்கிறதே तत्परः = அவனைக் குறிக்கிறது.

(க - னை) வேதத்தில் “லோமன்” ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி
 செய்திருன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. “லோமன்”
 என்றால் “லோமலதை” என்று வித்வான்கள் வ்யாக்யானம்
 செய்கிறார்கள். அது ஸரியல்ல. லோமன் என்றால்
 சந்திரன் அதாவது அர்த்தநாரீச்வாரின் இடது கண்ணாக
 இருக்கும் சந்திரன். [தேவி தன் கண் பார்வையால்
 லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்.]

88. Learned men should not mistake the mean-
 ing of the Veda when it says that “Śoma” created
 the world, thinking that the creeper “Śoma” is refer-
 red to. The reference is really to the moon which
 in the guise of your eye, where you form the left
 part of Śiva, creates the world.

सूयग्रवदसुमतीमणुवच मेरु

दृष्टिर्यदम्ब तव पश्यति दानशौण्डा ।

दृष्टास्त्वया पयमपीह ततः सरामो

वेशन्तमेव भवसागरमुत्तरङ्गम् ॥ ८९ ॥

ஸூ.ச.ய.க.ர.வ.டி.வ.ஸ.ம.தி.ம.ணு.வ.ச.ச. மே.ரு.ம்

டி.ரு.ஷ்டி.ர.ய.டி.ம்.வ. த.வ. ப.ய.ம்.பி.ஹ. த.த. ச.ர.ா.ம.ோ

१. ருஷ்டாஸ்த்வயா வயம்பிஹ தத: ஸ்மாமோ
வேஸந்தமேவ ஹவஸாமரமுத்தாங்.மம் | அக |

ஊம் = தாயே! டானஸூஷா = கொடுப்பதில் தேர்ச்சியடைந்த தவ டிஃ = உன்பார்வை வயுமதிம் = பூமியை சூயமவத் = ஊசி முனையாகவும் மெம் = மேருவை அஸுவத் = அணுவாகவும் யத் பரயதி தத: = பார்ப்பதினால் தயா டிஃ = உன்னால் பார்க்கப்பட்டவர்களான டூஹ வயமபி = இந்த நாங்களுடைய உத்தரஹம் = அலை மோதுகின்ற ஹவஸாஹம் = பிறவிக்கடலை வெள்திப்பே = சிறு குட்டையாகவே ஸராம: = எண்ணுகிறோம்.

(க - ரை) தேவி, உன் கடாசூதம் உதாரணகுணத்தில் நிகரற்றது. கொடுக்கும் விஷயத்தில் பூமியை ஊசி முனையாகவும், மேருவைப் பாமாணுவாகவும் நினைக்கிறது. உன் கடாசூதத்திற்குப் பாத்திரமான நாங்களோ, அதேமாதிரி ஸம்ஸாரலாகரத்தைச் சிறு குட்டையாக மதிக்கின்றோம். [தேவியின் கடாசூதத்தினால் பிறவிக்கடலை சுருவாகக் கடக்கின்றோம்.]

89. Mother, just because your look most liberally inclined would think of the Earth as the point of a needle or of MERU as a mere atom, we too who are looked at 'by you think of the ocean of Samsara with its beating billows as but a pool.

वाणीनिकेतनतया घनसारगौराः

कह्लारकेसररुचः कमलानुपजात् ।

मातर्जयन्ति शरणागतलोकचेतो-

मालिन्यमार्जनवशादसिताः कटाक्षाः ॥ ९० ॥

வாணீநிகேதநதயா வநஸாரமௌரா:
கஹ்லாரகேஸரருச: கமலானுபஜாத் |
மாதர்ஜயந்தி ஸரணாதலோகசேதோ-
மாலின்யமார்ஜவஸாடிஸிதா: கடாசூதா: || ௯0 ||

மாத: = தாயே! வாணிகேதனதயா = லாஸ்வதிக்கு இருப்பிடமாகையால் டனஸாரகூரா: = கர்ப்பூரம்போல் வெண்மை நிறம் உடையவையும், கமலானுபஜாத் = லக்ஷ்மியின் சேர்க்கையால் கஹ்லாரகேஸரருச: = தாமரைத் தாதுக்களின் கார்த்தியுடையவையும் டரணாதலோகசேதோமாலின்யமார்ஜவஸாத் = சரணமடைந்த ஜனங்களின் சித்தத்தினுள்ள அழுக்கைத் துடைத்த காரணத்தால் டயிதா: = கறுப்பானவையும் ஆன (உன்) கடாசூதா: = பார்வைகள் ஜயந்தி = மேலாக விளங்குகின்றன.

(க - ரை) உன் கடாசூதங்கள் லாஸ்வதி தேவிக்கு வலிக்குமிடமாக இருப்பதால் கர்ப்பூரம்போல் வெளுப்பாயும் லக்ஷ்மிதேவியின் ஸம்பந்தத்தால் தாமரைத் தாதுக்களின் சிவப்பு நிறமுடையவைகளாயும், சரணமடைந்த ஜனங்களின் பாபங்களைத் துடைப்பதால் கறுப்பாயும் இருக்கின்றன. [கடாசூதங்கள் விநயையையும், ஸம்பந்தையும் கொடுத்து ஸகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் சக்தியுடையவை.]

90. Mother, your glances flourish, shining white like camphor on account of their being the abode of Sarasvati, bearing the hue of the filaments of the Lotus due to the presence in them of LAKSHMI and dark in lustre by reason of their brushing aside the dirt of the minds of the multitudes of beings taking refuge under you:

आकर्णमुल्लसति मातरपाङ्गदेशे
कालाञ्जनेन घटिता तव भाति रेखा ।
शैवालपङ्क्तिरिव संततनिर्जिहान-
कारुण्यपूरपदवीकलितानुवन्धा ॥ ९१ ॥

ஆகர்ணமுல்லசதி மாதாபாங்குமேய
காலாஞ்சுநேக வடிதா தவ ஹதி ரேவா ।
ஸைவாலபங்க்திரிவ ஸந்ததநிர்ஜிஹாந-
காருண்யபூரபடிவீகலிதானுவந்஧ா ॥ ௯௧ ॥

மாத: = தாயே! ஆகர்ணம் = காதுவரையில் (நீண்டு) உல-
சதி = விளங்கும், தவ அபாங்கு = உன் கடைக்கண்ணில் காலா-
நேன = கருமையான மையினால் घटिता रेखा = இழுக்கப்பட்ட
கோடானது சந்ததநிர்ஜிஹானகாருணயபூரபடிவீகலிதானுவந்஧ா = எப்பொழு-
தும் பெருகும் தயையாகிற வெள்ளத்தினிடம் சேர்ந்திருக்-
கும் ஶைவாலபங்க்திரிவ = பாசியின் வரிசைப்போல் भाति = தோன்று-
கிறது.

(க - ரை) கருணை என்ற வெள்ளம் பெருகும் உன்
கண்ணின் கோடியில் தீட்டியிருக்கும் மையைப் பாச-
யெனக் கொள்ளலாம். பாசி ஒரு ஓமாக ஒதுங்கு-
மல்லவா?

91. The stain of collyrium at the corner of your
eyes which recedes as far as the ear has the appearance
of a line of moss floating over the unceasing flood of
compassion gushing forth from the eyes.

विश्वं सृजत्यवति हन्ति च यत्कटाक्षो
विश्वस्यतां कथमसौ चपलसभावः ।

एषोऽपि यामनुसरह्यंभते यशांसि
तामेव विश्वसिमि देवि तवानुकम्पाम् ॥ ९२ ॥

ஶிர்வம் ஸ்ருஜத்யவதி ஹந்தி ச யத்கடாசுஷா
ஶிர்வஸ்யதாம் கமமஸௌ சபலஸ்வஹாவ: ।
ஏஷோஶபி யாமநுஸார் லஹதே யஸாம்ஸி
தாமேவ ஶிர்வஸ்யிமி டேவி தவானுகம்பாம் ॥ ௯௨ ॥

यत्कटाक्षः = எந்த உன் கடைக்கண் பார்வை விஷ் ஶுஜதி =
உலகத்தை ஸ்ருஷ்ட்டிக்கிறதோ அவதி = காக்கின்றதோ
हन्ति च = ஒழிக்கவும் ஒழிக்கின்றதோ, चपलसभावः = நிலைமை
யில்லா இயல்புடைய (சஞ்சலமான) असौ = இந்த கடா-
சுஷத்தை கய = எப்படி. विश्वस्यताम् = நம்புகிறதா? देवि =
தேவியே! एषः अपि = இதுவும் யாம் = எனது அநுசரநு = பின்-
பற்றி यशांसि = கீர்த்தியை समते = அடைக்கின்றதோ ताम् =
அந்த தவ அநுகம்பாம் एव = உன் தயையைத்தான் विश्वसिमि =
நம்புகிறேன்.

(க - ரை) உன் கடாசுஷம் லோகத்தை சிருஷ்டிப்ப-
தும், காப்பதும் அழிப்பதமாக இருப்பதால், அதனுடைய
காரியம் நிலையற்றதாக விருக்கிறது. அதை நான் நம்ப-
மாட்டேன். (கடைக்கண் பார்வை சஞ்சலமான தன்றோ?)
உன் கடாசுஷமும் எதற்கு உட்பட்டு நடந்து கீர்த்தி-
யடைந்து வருகிறதோ, அந்த உன் கருணையை நான் நம்பிச்-
சரணமடைகின்றேன்.

92. How can I trust your corner glance which cre-
ates, protects and also destroys the universe, thus show-
ing its capricious nature? Goddess, I would trust only
your compassion acting in obedience to which even that
corner glance achieves fame.

अर्धं कळङ्करहिता करुणैव शंभो-
 र्धं गुणास्तदितरे सकलाः समेताः ।
 इत्यम्ब संप्रति किल स्फुरितं रहस्यं
 संपश्यतो मम भवन्मयमैशमर्धम् ॥ ९३ ॥

அர்யம் களங்கரஹிதா கருணைவ ஸம்மேதா-
 ர்யம் குணஸ்ததிரே ஸகலா: ஸமேதா: ।
 இத்யம்வ ஸம்ப்ரதி கில ஸ்ஹஸ்யம் ரஹஸ்யம்
 ஸம்பர்யதோ மம ஹவந்மயமைஸமர்யம் ॥ 93 ॥

अम्ब = அன்னையே! कळङ्करहिता = கிர்மலமான கர்ணை =
 தையையே शंभो: = சிவனின் अर्धम् = பாதி ததிரே = அதைக்காட்
 டிலும் நிவருண सकला: = எல்லா गुणा: = குணங்களும் समेता: =
 சேர்ந்து अर्धम् इति = பாதி என்ற रहस्यं = துட்பம் भवन्मयम् =
 உன் உருவு கொண்டதான ऐशम् = சிவனின் अर्धं = பாதியை
 संपश्यतः = பார்க்கும் मम = எனக்கு संप्रति किल = இப்போ
 தல்லவா स्फुरितम् = மனதில் தோன்றிற்று.

(க - ரை) அர்த்த நர்சுவரின் இடது பாதி
 கருணையே உருவு கொண்ட தேவியாதலால் ஈசுவரனின்
 பெருமை வாய்ந்த ஸகல குணங்களும் ஒரு பாதியும்,
 கருணை மட்டும் மற்றொரு பாதியும் என்ற ரஹஸ்யம்
 எனக்கு வெளியாகிறது. [புகவானின் அகந்த கல்யாண
 குணங்களில் தயை என்ற குணமே மிகப்பெரிது என்று
 சாணமடைவோர் கண்டு கொள்கின்றனர்.]

93. Mother, now that I see how you comprise one
 half of Iswara's form, I make discovery of a secret,
 namely, that Iswara's motiveless compassion on the one

side weighs equally with all His other excellences pitted
 against it on the other side.

अम्ब भ्रुवोस्तव विचेष्टितमप्रमत्तं
 संपश्यतां निजनिजार्थनिदेशहेतोः ।
 तन्मूलदेशनिहिता निभृता सुराणां
 दृष्टिः प्रयाति मृगनाभिविशेषकत्वम् ॥ ९४ ॥

அம்வ ஹ்ருவோஸ்தவ விசேஷ்டமப்ரமத்தம்
 ஸம்பர்யதாம் நிஜநிஜார்யநிதேஹேதோ: ।
 தன்மூலதேஸநிஹிதா நிஹ்ரதா ஸுராணாம்
 ஹ்ருஷ்டி: ப்ரயாதி ம்ருமகாவிவிசேஷகத்வம் ॥ 94 ॥

अम्ब = அன்னையே! तव = உன் भ्रुवो: = புருவங்களின்
 विचेष्टितम् = அசைதலை निजनिजार्थनिदेशहेतोः = தன் தன் கார்யங்
 களில் கட்டளைகளை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு
 प्रमत्तम् = கவனமாய் संपश्यताम् = பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்
 सुराणाम् = தேவர்களுடைய तन्मूलदेशनिहिता निभृता = அப்புருவங்
 களின் இடையே செலுத்தப்பட்டு அசைவற்றிருக்கும்
 दृष्टिः = பார்வை मृगनाभिविशेषकत्वं = கஸ்தூரிப்பொட்டாக
 प्रयाति = ஆகிறது.

(க - ரை) தேவர்கள், உன் புருவங்கள் அசைவதைக்
 கொண்டு தங்கள் தங்கள் காரியங்களைத் தெரிந்துகொண்டு
 உன் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுகிறார்கள். உன் புருவங்
 களில் கவனமாகச் செலுத்தப்பட்ட அவர்களின் கரிய
 கூர்மையான பார்வைகளே உன் புருவங்களின் மத்தியில்
 திலகமாக விளங்குகின்றன.

94. Mother, the looks of the Gods, fixed on the
 meeting place of your brows in their anxiety to read

चिन्तामणिस्त्रिभुवनेश्वरि कौस्तुभश्च
ख्यातौ मणी तव गृहाङ्गणकुट्टिमस्थौ ।
किं रत्नमन्यदुपलभ्य किरीटकोटिं
वाचस्पतिप्रभृतयस्तव वर्णयन्तु ॥ ९७ ॥

சிந்தாமணியில் த்ரிமூவகேஸ்வரி கௌஸ்துஹஸ்த
வஜ்ராதௌ மணி தவ .ஜஹாங்குணகுட்டிமஸ்தௌ ।
கிம் ரத்னமந்யஹுபலஹி கிரீடகோடிம்
வாசஸ்பதிப்ரஹுதயஸ்தவ வர்ணயந்து ॥ ௯௭ ॥

त्रिभुवनेश्वरि = மூவுலகிற்கும் அரசியே ! चिन्तामणिः = சிந்தாமணி என்றும் कौस्तुभश्च = கௌஸ்துபம் என்றும் ख्यातौ मणी = பிரலித்தி பெற்ற இரண்டு ரத்னங்கள் தவ = உன் गृहाङ्गणकुट्टिमस्थौ = வீட்டு ரேழியில் இருப்பவை. अन्यत् किं रत्नम् = வேறு எந்த ரத்னத்தை उपलभ्य = கண்டு तव किरीटकोटिं = உன் முகுடத்தை वाचस्पतिप्रभृतयः = பிருஹஸ்பதி முதலிய வர்கள் वर्णयन्तु = வர்ணிக்கட்டும்.

(க - ரை) சிந்தாமணி, கௌஸ்துபம் என்ற இரண்டு ரத்னங்களும் உன் வீட்டு வாசலில் காத்திருக்கின்றன. உன் தலைக் கிரீடத்தில் உன்னைத் தரிக்கப்படும் ரத்னம் இன்னும் உயர்ந்ததாகவல்லவா இருக்கவேண்டும். ஆனால் சிந்தாமணி, கௌஸ்துபம் என்ற இவ்விரண்டை விட உயர்ந்த ரத்னத்தை பிருஹஸ்பதிகுட அறியார். இந்நிலைமையில் உன் கிரீடத்தை பிருஹஸ்பதி முதலிய வர்கள் கூட வருணிக்க யோச்யதையில்லாதவர்கள்.

97. Queen of the worlds, the well known gems of CHINTAMANI and KAUSTUBHA wait at the entrance of your abode. Who can describe even if he

be Vachaspati or his compeer—your crown as it passes anybody's understanding what other jewel adorns it?

प्रादुर्भवत्तरणिविम्बशतारुणानि
पर्याप्तशीतकिरणायुतशीतलानि ।
शृङ्गारसारपरिवाहमयानि मात-
रङ्गानि केऽपि चरमे जनुषि सरन्ति ॥ ९८ ॥

ப்ராஹுர்ஹவத்தாணிஸிம்ஸஸ்தாரூணியி
பர்யாப்தஸீதகிரணயுதஸீதலானி ।
ஸ்ருங்க்மாரஸாரபரிவாஹமயானி மாத-
ரங்கானி கே஽பி சரமே ஜனுஷி ஸ்மரந்தி ॥ ௯௮ ॥

मातः = தாயே ! प्रादुर्भवत्तरणिविम्बशतारुणानि = உதிக்கும் தூறு சூர்யர்கள் போல் சிவந்த வர்ணமுடையவைகளும் पर्याप्तशीत-किरणायुतशीतलानि = பூர்ணமான பதினாயிரம் சந்திரர்கள் போல் குளிர்ந்தவையும் शृङ्गारसारपरिवाहमयानि = ச்ருங்கார ரஸத்தின் ஸாரப் பெருக்கு மயமானவையுமான अङ्गानि = உன் அங்கங்களை केऽपि = ஏதோ சிலர் चरमे जनुषि = கடைசி ஜன்மத்தி सरन्ति = ஸ்மரிக்கின்றனர்.

(க - ரை) தூறு சூர்யர்களின் சிவப்பு நிறமுடைய தூறும் கணக்கில்லாத சந்திரர்களின் குளிர்ச்சியுடையதும் அன்பு பெருகுவதுமான உன் அங்கங்களை நினைத்த வனுக்கு மறு பிறப்பில்லை.

98. Mother, at the very last of their series of births, the fortunate few mediate upon your form ruddy like a hundred rising suns, cool like ten thousand full moons and steeped in a profuse overflow of pure love.

प्रत्यग्रकुङ्कुमरसाकलिताङ्गरागं

प्रत्यङ्गदत्तमणिभूषणजालरम्यम् ।

ताम्बूलपूरितमुखं तरुणेन्दुचूडं

सर्वारुणं किमपि वस्तु ममाविरस्तु ॥ ९९ ॥

பாத்யபூகுங்குமாஸாகலிதாங், மரா, மம்

பாத்யம், மடித்தமணி, ஹிஷணஜாலரம்யம் ।

தாம்ஸூலபூரிதமுகம் தருணேந்தூசூடம்

ஸர்வாரூணம் கிமபி வஸ்து மமாவிரஸ்து ॥ ௯௯ ॥

प्रत्यग्रकुङ्कुमरसाकलिताङ्गरागम् = புதிதான குங்குமக் குழம்
பால் செய்யப்பட்ட தேகப்பூச்சையுடையதும் प्रत्यङ्गदत्तमणि-
भूषणजालरम्यम् = ஒவ்வோர் அங்கங்களிலும் அணியப்பட்ட
ரத்னபரணங்களால் அழகுடையதும் ताम्बूलपूरितमुखम् = தாம்-
பூலம் நிறைந்த வாயுடையதும் तरुणेन्दुचूडम् = இளம் சந்தி-
ரணைச் சாத்தில் தரித்ததும் सर्वारुणम् = முழுதும் சிவப்பு
நிறமுமான கிமபி वस्तु = ஒரு பொருள் मम आविरस्तु = என்-
முன் தோன்றட்டும்.

(க - ரை) குங்குமக்குழம்பு பூசிய திருமேன-
யுடையதும் அங்கங்கள் நிறைந்த ரத்னபரணங்களுடை-
தும் தாம்பூலம் அருந்தும் முகமுடையதும் இளம்பிறை
சூடிய தலையுடையதும் ஒரே சிவப்பு ஜோதியாயும் இரு-
கும் பாம்பொருள் என் கண்ணெதிரில் நிற்கட்டும்.

99. May that all-ruddy object of devotion rise
before my vision, wearing the fresh saffron, charming
with the many jewelled ornaments worn on every part
of the body with its mouth filled with betel and adorned
with the young moon on the head.

अर्धं स्त्रियस्त्रिभुवने सचराचरेऽस्मि-
न्नर्धं पुमांस इति दर्शयितुं भवत्या ।

स्त्रीपुंसलक्षणमिदं वपुरावृतं यत्

तेनासि देवि विदिता त्रिजगच्छरीरा ॥ १०० ॥

அர்யம் ஸ்த்ரியஸ்த்ரிஹுவநே ஸசராசரே஽ஸ்மிந்-
நர்யம் புமாம்ஸ இதி டர்ஸயிதும் ஹவ்யா ।

ஸ்த்ரீபுஸலக்ஷணமிதம் வபுராவ்ருதம் யத்

தேநாஸி தேவி விதிதா த்ரிஜ.மக்ஷரீரா ॥ ௧௦௦ ॥

देवि = தேவியே ! सचराचरे अस्मिन् = ஸ்தாவரா ஜங்கமரூப-
மான இந்த் த்ரிபுவநே = மூவுலகிலும் அர்யம் स्त्रियः = பாதி ஸ்த்ரீ-
கள் அர்யம் पुमांसः = பாதி ஆண்கள் इति दर्शयितुम् = என்று காண்-
கிப்பதற்கு स्त्रीपुंसलक्षणम् = ஸ்த்ரீபுமான் ரூபமான इदं वपुः =
இந்தச் சரீரத்தை भवत्या यत् आवृतं तेन = எடுத்துக்கொண்ட
தூலம் त्रिजगच्छरीरा = மூவுலகங்களையும் தன் சரீரமாக
வடையவளாக विदिता असि = நீ அறியப்படுகியும்.

(க - ரை) உலகத்தில் ஆண்கள் பாதி பெண்கள்
பாத்ரீயர்கள். நீ பாதி புருஷனும் பாதி ஸ்த்ரீபுமான
சரீரத்தை தரித்திருப்பதைப் பார்த்தால் மூவுலகமும்
உன் சரீரமே என்பது நன்கு விளங்குகிறது.

100. In the triple worlds the male and the female
are half and half among all the moving or rooted crea-
tion. As you have assumed a form half male and half
female, Goddess, you are rightly regarded as comprising
the three worlds in your own form.

निर्मासि संहरसि निर्वहसि त्रिलोकीं
वृत्तान्तमेतमपि वेत्ति न वा महेशः ।
तस्येश्वरस्य गिरिजे तव साहचर्या-
जातः श्रुतिष्वपि जकजनकत्ववादः ॥ १०१

நிர்மாலி ஸம்ஹாலி நிர்வஹலி த்ரிலோகீம்
வ்ருத்தாந்தமேதமபி வேத்தி ந வா மஹேஷஃ ।
தஸ்யேஸ்வரஸ்ய மிரிஜே தவ ஸாஹசர்யா-
ஜ்ஜாதஃ ஸ்ருதிஷ்வபி ஜகஜ்ஜகத்வவாடி ॥ ௧௦௧ ॥

त्रिलोकीं = மூன்று உலகங்களையும் निर्मासि = ி சிருஷ்டி-
करण्यं संहरसि = அழிக்கின்றாய் निर्वहसि = காக்கிறாய் एतम् =
இந்த वृत्तान्तम् अपि = வாலாற்றையே महेशः = ஈச்வரன் वेत्ति
(वा) न वा = அறிவாரோ அறியமாட்டாரோ गिरिजे =
பார்வதி! तस्य ईश्वरस्य = அந்த ஈச்வரனுக்கு तव साहचर्यात् = உன்
சேர்க்கையால் श्रुतिषु अपि = வேதங்களில்கூட जगजनकत्ववादः =
ஜகத்தைச் சிருஷ்டிப்பவர் என்ற பெயர் जातः = உண்டாகி-
யிருக்கிறது.

(க - ரை) உலக-சிருஷ்டி, பரிபாலனம், ஸம்ஹாரம்
எல்லாம் உன் வேலையே ஒழிய, இந்த விருத்தாந்தமே சிவ-
னுக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ சந்தேகம்தான்
ஆனால் உன் பதியானதால் அவருக்கு உபநிஷத்துக்களில்
கூட ஜகத்தைச் சிருஷ்டிப்பவர் என்ற கிர்த்தி உண்டா-
யிருக்கிறது.

101. Daughter of the Mountain, you create, des-
troy and carry on the triple worlds. It is doubtful if
at all Maheswara is aware of all that. But, because of
His being your consort, even the sacred texts speak of
him as the originator of the worlds.

सत्तास्यखण्डसुखसंविदसि त्रिलोकी-
सर्गस्थितिप्रतिहतिष्वपि निर्व्यपेक्षा ।
त्वामन्तरेण शिव इत्यवशिष्यते कि-
मर्थं शिवस्य भवतीत्यनभिज्ञवादः ॥ १०२ ॥

ஸத்தாஸ்ய வண்டஸ-வஸம்விதஸி த்ரிலோகீ-
ஸர்மஸ்திதிப்ராதிஹதிஷ்வபி நிர்வ்யபேக்ஷா ।
த்வாமந்தரேண ஸிவ இத்யவசிஷ்யதே கி-
மர்யம் ஸிவஸ்ய ஹவதித்யநநிஜ்ஞவாடி ॥ ௧௦௨ ॥

सत्ता असि = ியே உண்மையில் இருக்கும் பொருள்,
अखण्डसुखसंविदसि = ி எல்லையில்லா ஆனந்த ஸ்வரூபமானவன்.
त्रिलोकीसर्गस्थितिप्रतिहतिष्वपि = மூவுலகங்களையும் சிருஷ்டிக்கவும்,
காக்கவும், அழிக்கவும், निर्व्यपेक्षा = பிறர் உதவியை எதிர்ப்பார்க்காதவன். त्वामन्तरेण = உன்னை விடக்கி शिवः इति = சிவன்
என்று ஒருவர் अवशिष्यते किम् = மிஞ்சியிருப்பது ஏது?
शिवस्य अर्थम् = சிவனின் பாதி भवती इति = ி என்பது अनभिज्ञ-
वादः = அறியாதவர் கூறுவது.

(க - ரை) ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமும் ியே,
அஹம், ஸ்திதி, ஸம்ஹார காரியங்களைச் செய்யும் முக்-
கையுடைய மூர்த்தியும் உன்னுடையதே. உன்னை
விடாமல் சிவன் என்று ஒன்று இருக்கவே முடியாது.
இந்த அறியாத மானிடர்கள் ி சிவனின் ஒரு பாதி
என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

102. You are the one universal existence and the
consciousness of unlimited bliss. Unaided, you do
work of creation, protection and destruction. Is
anything left beside yourself for its being called
Pools say that you are only a half of Shiva.

नास्मिन् रविस्तपति नात्र विवाति वातो
नास्य प्रवृत्तिमपि वेद जगत् समस्तम् ।

अन्तःपुरं तदिदमीदृशमन्तकारे-

रस्मादशास्तु सुखमत्र चरन्ति बालाः ॥ १०३ ॥

நாஸ்மிந் ரவிஸ்தபதி நாத்ர விவாதி வாதோ
நாஸ்ய ப்ரவ்ருத்திமபி வேத ஜகத் ஸமஸ்தம் ।
அந்தஃபுரம் ததிதமீதீஷமந்தகாரே-
ரஸ்மாதிஸாஸ்து ஸுவமத்ர சரந்தி வாலாஃ ॥ ௧௦௩ ॥

अस्मिन् = இங்கு रविः = சூர்யன் न तपति = பிரகாசிப்ப
தில்லை. अत्र = இங்கு वातः = காற்று न विवाति = அடிப்பதில்லை
अस्य प्रवृत्तिमपि = இதனுடைய வாலாற்றைக்கூட समस्तं जगत् =
எல்லா உலகமும் न वेद = அறியாது. तदिदम् = அந்த இந்த
अन्तःपुरम् = சிவனுடைய अन्तःपुरम् = சிங்கார மாளிகை
ईदृशम् = இத்தகையது. अस्मादशाः = நம்போன்ற வாலா; वु =
குழந்தைகளோ अत्र = இதில் सुखम् = யதேச்சையாய் चरन्ति =
நடமாடுகின்றனர்.

(க - ண) அந்தப்புரம் என்பது ராஜபத்தினிகள்
வலிக்குமிடம். லோகேச்வரனான பாமேச்வரன் மத்திய
யான லீ வலிக்கும் அந்தப்புரத்தில் சூரியனும் காற்றும்
கூட துறைய பயப்படுவார்கள். அதன் கிருத்தாந்தத்
தையோ யால் அறியமுடியும்? ஆனாலும் தேவீ பக்தர்கள்
அந்த இடத்தில் (கைவல்ய பதவியில்) குழந்தைகளாக
இருப்பது எளிதில் தக்கொண்டு வினையாடுகிறார்கள்.

விவாதி = (அந்தப்புரத்தில்) இவ்வளவு
(விவாதி) என்பது

103. There the Sun shines not. There the wind
blows not. All the world knows nothing about that.
Such is the zenana of the vanquisher of Death. But
here children of our type go about with freedom.

त्वत्संनिधानरहितो मम मास्तु देश-

स्वत्तत्वबोधरहिता मम मास्तु विद्या ।

त्वत्पादभक्तिरहितो मम मास्तु वंश-

स्वचिन्तया विरहितं मम मास्तु चायुः ॥ १०४ ॥

த்வத்ஸம்நிதானரஹிதோ மம மாஸ்து தேஸ-
ஸ்த்வத்த்வவோயரஹிதா மம மாஸ்து வித்யா ।
த்வத்பாதிஹக்திரஹிதோ மம மாஸ்து வம்ஸ-
ஸ்த்வச்சிந்தயா விரஹிதம் மம மாஸ்து சாயுஃ ॥ ௧௦௪ ॥

त्वत्संनिधानरहितः = உன் திருவுருவமில்லாத देशः = தேசம்
मम मा अस्तु = எனக்கு வேண்டாம். स्वत्तत्वबोधरहिता = உன்
பெருமையைப் புகட்டாத विद्या = வித்யை मम मास्तु =
எனக்கு வேண்டாம். त्वत्पादभक्तिरहितः = உன் சாணங்களில்
பக்தியில்லாத वंशः = வம்சம் मम मास्तु = எனக்கு வேண்
டாம். स्वचिन्तया विरहितम् = உன் ஞாபகம் இல்லாத आयुः च =
ஆயுளும் मम = எனக்கு मास्तु = வேண்டாம்.

(க - ண) உன் கோயிலில்லா ஊரில் நானிருக்க கோ
வேண்டாம். உன்னைப்பற்றி உபதேசிக்காத வித்யையை
நான் வேண்டேன். உன் சாணங்களில் பக்தியில்லாத வம்
சம் எனக்கு வேண்டாம். உன் நினைவில்லாத வாழ்நாளை
நான் விரும்பவில்லை.

104. Let me not live in a place where you cannot
be seen, I despise all learning which does not teach

கிறேன் என்பது எனக்கே நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் 'ஈ எனியவர்களிடம் தயையுரிபவன்' என்று நம்பியிருக்கிறேன்.

106. I am not in the least elated at heart that I have composed a poem and offered it at your feet. I am myself aware what a fool I have made myself here And yet, Mother, I count, with confidence, upon your quality of vouchsafing refuge to the helpless.

காலானபாஸ்ய விபுவாயனசங்கமாதி-
நஸ்தஜ்ஜதே ஹிமகரே ச டிவாகரே ச |

அஸ்வ ஸ்மரேயமபி தே சரணாரவிந்-
மானந்நலக்ஷணமபாஸ்தஸமஸ்தமேதம் || 107 ||

காலானபாஸ்ய விபுவாயனசங்கமாதி-
நஸ்தஜ்ஜதே ஹிமகரே ச டிவாகரே ச |
அஸ்வ ஸ்மரேயமபி தே சரணாரவிந்-
மானந்நலக்ஷணமபாஸ்தஸமஸ்தமேதம் || 107 ||

காலானபாஸ்ய விபுவாயனசங்கமாதி-
நஸ்தஜ்ஜதே ஹிமகரே ச டிவாகரே ச |
அஸ்வ ஸ்மரேயமபி தே சரணாரவிந்-
மானந்நலக்ஷணமபாஸ்தஸமஸ்தமேதம் || 107 ||

விபுவாயனசங்கமாதிந் = விபுவாயனசங்கமாதி முதலான
அந் = காலானபாஸ்ய அபாஸ்ய = மீறி ஹிமகரே ச = சந்திரனும்
டிவாகரே ச = சூரியனும் அஸ்த் = அஸ்தமித்தபோது அஸ்வ =
காயே! ஆனந்தலக்ஷணம் = ஆனந்தஸ்வரூபமானதும் அபாஸ்தஸமஸ்த-
மேதம் = எவ்வித பேதமுமின்றி அகற்றுவதுமான தே சரணார-
விந் = உன் பாதுகாப்பை அபி ஸ்மரேயம் = நான் நினைப்-
பேன?

(க-ரை) சூரிய சந்திரர்கள் [மறுபடி உதயமில்லா
மல்] அஸ்தமித்தவிடும் காலத்தில் ஆனந்தமயமானதும்
அந்நவதஜ்ஜநானமயமானதான உன் பாதுகாப்பை என்
அந்தரங்கத்தில், காணக் கிடைக்குமா?

107. When the Sun and the Moon would have set freeing themselves from the solstices, etc., of the Zodiacal course, O Mother, will it be given to me to see your lotus feet, the bringer of blissful joy and dispeller of all differences?

चतुरध्यायीरूपं कलहंसव्यञ्जनं जगन्मातुः ।

अपरब्रह्ममयं वपुरन्तः शशिखण्डमण्डनमुपासे ॥ १०८ ॥

சுதாயதீரூபம் கலஹம்ஸவ்யஞ்ஜனம் ஜகன்மாது: |

அபரப்ரஹ்மமயம் வபுரந்த: ஶஸிவண்டமண்டன-
முபாஸே || 108 ||

முபாஸே || 108 ||

चतुरध्यायीरूपम् = ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸ்வரூபமானதும் கல-
ஹம்ஸவ்யம் = ஹம்ஸ பசுரியை அடையாளமாயுடையதும்
அபரப்ரஹ்மமயம் = சப்தப்ரஹ்மஸ்வரூபமானதும் ஶசிவண்டம் =
சந்திர கலையை அலங்காரமாகக் கொண்டதுமான
ஜகன்மாது: = ஜகதிச்வரியின் வபு: = ஸ்வரூபத்தை அந்: உபாஸே =
சித்தத்தில் தியானிக்கிறேன்.

(க-ரை) ஶசுவரி சப்தஸ்வரூபமும் பரமேச்வரன்
அர்த்த ஸ்வரூபமும், சப்தப்ரஹ்மம் அபரப்ரஹ்ம மெனப்
படுந், சப்தப்ரஹ்மஸ்வரூபமும் ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸ்வரூபமு-
டானவன் தேவி. அவள் விக்ரஹத்துடன் இருக்கையில்
ஹம்ஸவாஹனமும் சந்திரகலை ஆபானமும் உடையவன்,
தேவியின் இந்த ஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்கிறேன்.

("ஹம்ஸ" "சந்திர" என்ற பதங்கள் 'வைராக்யத்-
தையும்' ஞானத்தையும் குறிக்கின்றன.)

108. I meditate at heart on the form of the Mother of the Worlds, which is identical with the all-embracing sound and manifests itself in the Brahma Sutras and which is known by the Swan (as banner or vehicle) and wears as ornament the digit of the moon.